

O biografie ficțională spusă cu ajutorul iubirii

POLIROM



Janice Pariat
Inima
cu nouă încăperi

BIBLIOTECA  POLIROM

Inima cu nouă încăperi este povestea caleidoscopică, strălucitoare și emoționantă a vieții unei femei, spusă de cei pe care i-a iubit și de cei care au iubit-o. Nouă personaje își aduc aminte de relația pe care au avut-o cu aceeași femeie, poveștile și amintirile lor dându-i viață, apropiindu-ne pe noi, cititorii neîncrezători, de ea, dar nedepășind granițele intimității, căci chiar vocea femeii iubite rămâne mută. Odată apărută această îndoială, această rezervă, nu vom ști niciodată care versiune este cea adevărată: a iubiților din trecut sau a iubitei care-i animă. Desfășurându-se pe fundalul mai multor orașe, plimbându-se între Orient și Occident, *Inima cu nouă încăperi* este o poveste delicată, tulburătoare, un roman scris de o mână profesionistă, o colecție de perspective mereu schimbătoare care dezvăluie posibilitatea intimității cu celălalt, dar și îndoiala pe care această intimitate o naște.

BIBLIOTECA POLIROM

A C T U A L

Scriitori contemporani, voci și tendințe noi
în literatura universală de azi.

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Janice Pariat, *The Nine-Chambered Heart*

Copyright © Janice Pariat, 2017

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

All rights reserved

© 2018 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © aseanfilms, KBel, Artishok/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PARIAT, JANICE

Inima cu nouă încăperi / Janice Pariat; trad. din lb. engleză de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto. – Iași: Polirom, 2018

ISBN print: 978-973-46-7143-4

ISBN ePub: 978-973-46-7274-5

ISBN PDF: 978-973-46-7275-2

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Janice Pariat

Inima cu nouă încăperi

Traducere din limba engleză
de Anacaona Mîndrilă-Sonetto

POLIROM
2018

Celui care a rămas peste noapte

„E ușor să iubești.“

Anaïs Nin

Sfântul

Ai doisprezece ani și nu mă poți suferi.

La ora mea refuzi să pictezi, ai impresia că picturile tale sunt urâte. Iar eu încerc să-ți spun, cum are obligația orice profesor bun, indiferent dacă o cred sau nu, că exersând vei deveni mai bună. Mă contrazici. Te scoate din fire că există un lucru pe care nu-l poți face pe loc, ca o adunare la matematică sau un experiment științific. Îți spun că asta e artă, dar îmi dau seama că ești o artistă științifică. Dacă există așa ceva.

Ceilalți copii se înghesuie în jurul meselor, pictând și desenând cu un abandon entuziast. Câtiva au o reală măiestrie. Tu nu te numeri printre ei. Măinile lor se mișcă instinctiv pe pânză și hârtie, călăuzite de cine știe ce spirit nevăzut. Deși am sentimentul amar că e singura dată din viața lor în care se vor „ocupa” de artă. Și că vor deveni adulți și se vor afunda în vocații care nu cer frumusețe.

Cu aproape un an în urmă, în prima mea zi aici, la această școală mică din acest orașel din estul țării, am cerut clasei să picteze un copac.

- Ce fel de copac? ai întrebat tu.
- Orice fel, am răspuns.
- Dar există atâtea feluri de copaci...
- Voi fi mulțumit cu oricare.

Asta nu te-a încântat. În timp ce tu stăteai, nehotărâtă, ceilalți înmuiau pensule și aplicau vopsele, iar când ai încercat, într-un final, mi-am dat seama că ți-e rușine, ba chiar te simți puțin umilită că arborele tău seamănă a înghețată verde pe băț. Am comis greșeala să vin pe partea ta de masă și s-o laud pe fata din dreapta ta.

— Uite... a lăsat să se întrevadă puțin cer printre crengi... așa e în realitate, nu? Un copac e neuniform; între frunze sunt spații goale...

M-ai țintuit cu o privire în care se citea ceva înrudit cu ura.

E o privire cu care m-am obișnuit în acele prime luni. Tot ce spuneam, ție sau altui elev, părea incendiar. Nu comiteai nici o obraznicie vădită, pentru care să te pot da afară de la oră sau să te trimit la director, ceea ce poate că ar fi simplificat lucrurile. Era în schimb o răzvrătire mocnită, ascunsă. Îndeplineai un minim strict de sarcini. Petreceai cea mai mare parte a orei privind în gol, apatică, cereai voie să mergi la toaletă și nu te mai întorceai decât cu puțin înainte de pauză. Nu voiai să participi la oră sau să răspunzi la întrebări, și orice întrebare directă pe care ți-o puneam primea un „Nu știu” irascibil.

Astfel am înaintat anevoios prin anul școlar.

Și chiar și azi îmi arunci aceeași privire plină de silă. Pictăm la oră un peisaj înzăpezit, iar eu arunc o privire pe lucrarea ta și spun, ca pedeapsă:

— Ai văzut vreodată alb pur în natură?

Te încrunți.

— Cum adică?

— Adică... zăpada nu e albă-albă, nu? Are nuanțe de albastru, de gri, de roz, de galben și chiar de violet... albul nu s-ar vedea dacă ar fi doar alb.

Pe urmă fac cea mai mare greșală dintre toate. Îți retușez lucrarea. Înmoi pensula în puțin albastru, puțin negru și-n apă și o plimb peste tot peisajul tău.

O atingere ici, o tușă colo. Am îmbunătățit pictura, dar te-am pierdut pe tine.

Începând din acest moment refuzi să mai pui mâna pe pensulă.

Chiar și amenințată cu pedeapsa și corijența.

Ești cel mai îndărătnic copil de doisprezece ani din câți cunosc.

Și mă faci să tânjesc după vremea pedepselor corporale.

Mai târziu, când cer clasei să-și predea temele pentru notă, tu îmi dai o coală albă de hârtie.

— Asta ce e? întreb țăfnos.

— Păsări albe care zboară prin nori albi.

Îți dau nota patru. Pe urmă o schimb în șase. Nu tu ești corijentă, ci am senzația că eu am rămas corijent față de tine.

Trecem la alte activități, însă tu ești nemaipomenit de netalementată la fiecare. Schițele tale de natură moartă sunt slabe, desenele în cărbune, haotice. Nu-ți pot da voie să te atingi de vopselele pe bază de ulei fiindcă sunt scumpe și am primit instrucțiuni să le păstrez pentru „cei mai buni“ elevi din clasă. Acrilicele sunt de neînțeles pentru tine; le folosești ca pe acuarele, dar se usucă prea repede și lasă dâre groase de culoare exact unde nu trebuie.

Poate că mai târziu, după ani de profesorat, vei ști cum să abordez elevii ca tine. Deocamdată habar n-am.

Cred că le-am încercat pe toate: amenințare, constrângere, indiferență, răbdare. Am stat de vorbă cu ceilalți profesori ai tăi și nici ei nu înțeleg. La orele lor ești liniștită și cuminte. Disprețuiești puțin chimia, îndrăgești literatura, biologia și istoria și ai o pricepere intuitivă la matematică. Însă asta nu mă surprinde.

Simt că te-am pierdut de tot, până într-o zi, când te întreb dacă ai vrea să te joci cu hârtia.

— Și ce să fac?

Pari să disprețuiești și ideea asta.

— Păi, pentru început, putem să facem forme...

Pari profund neimpresionată.

— Ai auzit de origami?

Șovăielnic, clatini din cap că nu.

Câtă oroare trebuie că-ți trezește să recunoști că nu știi un lucru! Sunt aproape bucuros.

Îți dau niște coli de hârtie și un manual pentru începători. Am senzația că l-ai prefera instrucțiunilor primite de la mine. Examinezi paginile și alegi un model, absorbită de concentrare. E remarcabil. Ești extraordinară la treaba asta. Din vârfurile degetelor tale iau naștere cocori și cutii, broaște și fluturi, crabi și flori. Îngrijite și complexe, cu muchiile presate și pliate cu grijă și precizie sânguincioasă. Sunt exerciții de exactitate. Toate de aceeași mărime și formă. Te-ai așezat într-un colț al clasei unde îndoii, pliezi, și când sunt gata, le înșiri pe toate. Aș vrea să-ți spun că sunt foarte frumoase, dar mă tem să nu te descurajez dacă o fac, așa că privesc și nu-ți dau feedback.

După asta, schimbarea e ca de la cer la pământ.

Ești prima care vine la oră și ultima care pleacă.

Ochii tăi mă urmăresc când merg de la un grup de elevi la altul și când cineva vine la catedră ca să ceară ajutor. La sfârșit zăbovești și-mi arăți tot ce-ai creat în ziua aceea, dornică, dacă nu mă înșel, să-mi obții aprobarea.

La început nu prea știu cum să reacționez. Să par mulțumit? Să te ignor eu acum, în replică? Cred că, în nedumerirea mea, fac câte puțin din ambele, dar asta nu te descumpănește. Dimpotrivă, pare să-ți

alimenteze hotărârea. Mă prinzi pe holuri și în bibliotecă, uneori pe pajiște, și inițiezi conversații de cea mai dulce banalitate. Vorbim despre vreme și masa de prânz și mă întrebi dacă-mi plac pisicile sau câinii.

— Câinii, spun eu.

— Pisicile, spui tu.

Și fiecare răspuns al meu e urmat de un „de ce?”.

De ce prefer mazărea cartofilor? De ce mi-ar plăcea să am bicicletă și nu mașină? De ce câinii? De ce sunt vegetarian? De ce-mi place ciocolata amăruie? De ce citesc poezie? Când îți întorc întrebările, descopăr la tine o impulsivitate surprinzătoare și atrăgătoare. Răspunzi fără să eziți. Ți place sfecla roșie pentru culoarea ei. Pisicile, pentru ochii lor. Ciocolata albă, pentru că nu e chiar ciocolată. Poezia te amețește. Răspunzi visceral. La vârsta asta, totul e instinct.

Îmi arăți extemporale și eseuri pentru care ai fost evaluată. Te laud așa cum cred că ar face-o un părinte. Îmi spui că nu prea-ți place sportul. Chiar dacă ești obligată să alergi, să arunci, să participi. Îndrăgești muzica, însă n-ai înclinație spre nici un instrument.

— Îmi place să cânt cu vocea, îmi spui cu timiditate.

— Cântă-mi ceva!

— Așa, pur și simplu?

— Așa, pur și simplu.

Suntem afară, ne plimbăm pe o alee din incinta școlii.

— Ce-ați vrea să vă cânt?

— Orice.

Te gândești câteva clipe ce să alegi, apoi începi să cânti, atât de încet, încât mă văd silit să mă aplec spre tine ca să aud. E o melodie veche, din anii '70. Mă întreb cum de o știi. Poate o pun părinții tăi, acasă, și ai crescut ascultând-o. În melodie e vorba despre un bărbat care-i dă un telefon unei femei pe care a iubit-o și care l-a părăsit. E dulce și absurdă și, venind de la tine, nepotrivită, dar o cânti până la capăt, și eu aplaud.

Odată îmi dăruiești o floare, o floare de magnolie, cărnosă și grea. Căzuse pe jos în ploaie, iar acum se odihnește în mâna mea, lucind umed. Un roz-crem, intensificându-se în centru, pal de tot spre marginile petalelor ca de ceară. O strecor într-o sticlă cu apă, iar la sfârșitul zilei o iau cu mine acasă. Atenția ta mă electrizează și totodată mă deconcertează. E intensă, ca atunci când ieși în soarele amiezii. N-am mai primit niciodată ceva asemănător. Pe urmă îmi spun că ești copilă și n-ai cum să ai mai multă minte. Sentimentele tale își vor schimba direcția iar și iar, zburând de la un lucru la altul și de la o persoană la alta. În scurtă vreme te vei sătura de povestea asta și te va fascina altcineva. Însă afecțiunea ta nu pare să pălească prea curând. Îmi spun că poate e mai bine să te îndepărtez puțin, să fiu ceva mai distant, mai puțin accesibil. În fond, nu vrem să faci vreo ispravă rebelă. Așa că

mă port politicos, dar mai rezervat. Intru repede în clase dacă te văd venind pe coridor. Îți spun că sunt ocupat când se întâmplă să dai de mine la bibliotecă. Plec de la școală cu ceilalți colegi ai mei. Mă așez pe iarbă cu o carte, preocupat. Pari nedumerită, chiar dacă absolut deloc descurajată. Dar cu cât îmi ceri atenție mai insistent, cu atât îți dau mai puțină. E un dans îngrozitor și mi-e greață, însă nu știu ce altceva să fac.

În unele zile găsesc pe catedră cocori de hârtie, câteodată o libelulă.

La început le-am colecționat, așezându-le pe un raft, ca pe o dezordonată grădină zoologică neînsuflețită. Acum încerc să-ți spun că ai putea, mai bine, să le duci acasă, părinților tăi, să le faci lor o surpriză și o bucurie, însă tu mă privești în tăcere. Când insist, spui într-un final că nu poți și, cu asta, pleci.

Vorbele tale mă tulbură, dar subiectul nu e unul despre care să-ți pot pune întrebări directe. Cel puțin nu acum. Încă n-avem îndeajuns de multă încredere unul în celălalt. Mă întreb dacă vom avea vreodată. Așa că discut cu ceilalți profesori, cei care-ți predau de mai mult timp, și-i întreb dacă știu mai multe despre tine și despre viața ta de acasă. Există mai multe presupuneri. Cineva întreabă: dar nu ești orfană? Sau crescută de un singur părinte? Nu, spun ceilalți, după părerea lor situația nu stă deloc așa, dar există ceva oarecum neobișnuit în circumstanțele tale familiale.

Pe urmă îşi dă cu părerea şi profesorul tău de matematică, spunând că, dacă nu se înşală, nu ți-ai pierdut părinţii, dar locuiesc altundeva, aşa că, cel puţin în timpul anului şcolar, stai la bunici. Nu că ai fi abandonată, se grăbeşte el să adauge, însă tatăl tău lucrează în alt stat, unul cu prea puţine şcoli respectate sau cu nici una. Mi se face milă de tine şi tovarăşii tăi de hârtie.

Începând de atunci îţi arăt mai multă bunătate.

Nu eşti cu totul lipsită de îndemânare la modelajul în lut, dar te încurajez mai mult decât aş fi făcut-o înainte.

— Reuşită vacă, îţi spun.

Te uiţi la mine cu îndoială.

— Am vrut să fac un cal.

Mă grăbesc să ţin o mică prelegere despre cum arta e în ochiul privitorului.

— Atunci nu contează ce încerc eu să fac? întreabă alt elev.

— Ba contează. Dar nu poţi să controlezi ce aleg alţii să vadă.

La sfârşitul orei rămâi la urmă, trăgând de timp până pleacă ceilalţi. Mă întreb de ce. Nu cred că te pregăteşti să-mi pui întrebări despre subiectivitatea interpretării. Vii cu paşi târşâiţi la catedră, cu hârtii şi cărţi în mâini. Părul tău, de obicei împletit în cozi, s-a desfăcut şi panglica îţi atârnă pe braţ. Ai doisprezece ani, însă membrele tale par în dezacord cu

vârsta, ca și cum se vor împăca abia peste un deceniu. Vei fi înaltă și frumoasă, sunt sigur, chiar dacă acum ești deșirată, stângace și neastâmpărată. Mă privești cu ochi negri ca smoala.

— V-ați dorit dintotdeauna să faceți asta?

Întreb la ce te referi.

— La asta, spui indicând cu un gest sala de clasă.

Mă las pe speteaza scaunului. Nu mi-a mai pus nimeni întrebarea asta. Cel puțin nu aici. Aș putea să-ți spun multe lucruri. Că, desigur, a fost visul meu să lucrez cu copii, să-i învăț ce e frumusețea și tehnicile de a crea obiecte frumoase. Dar mă decid să-ți spun adevărul.

— Nu.

Nu pari surprinsă. Îmi cobor privirea la propriile-mi mâini; le ridic în fața mea.

— Am vrut să fiu pianist.

— Ați mers la școala de muzică?

Dau din cap că da. Am mers, mulți ani. Am început chiar să dau mici recitaluri ici și colo. Orizont cam limitat în orașelul acesta în care trăim, așa că dădeam și ore în particular, la domiciliu, încercând să pun bani deoparte ca să mă mut într-un oraș mare.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

Cu alte cuvinte, să ajung la subiect: de ce mă aflu aici?

— Am avut un accident... M-am rănit la mâini.

Cu pragmatismul rece al unui copil, te uiți la mine și spui:

— Dar continuați să pictați!

Îți spun că doar atât mai pot face.

— A! exclami.

Și pleci. Poate că nu exista nici un motiv să-ți vorbesc sincer. Ești un copil. Cu înțelegere limitată. Ce sperasem? Compătimire? Îngrijorare?

Am rămas singur în sala de clasă și mă simt, din cine știe ce motiv, neghiob de-a binelea.

La următoarea oră lipsești. Și la următoarea.

Și, chiar dacă încerc să mă prefac indiferent, sunt îngrijorat. Ce s-a întâmplat? îi întreb pe ceilalți. Ce ai pățit? O infecție bronhică, se pare. Însoțită de tuse și febră. Mă lupt cu mine însumi, vrând să-ți trimit urări de însănătoșire grabnică și, totodată, dorind să păstrez o anumită distanță. Colegii tăi ți-au confecționat ilustrate, știu, dar nu-mi aștern semnătura lângă ale lor pe nici una. Nu mă interesez personal cum te simți. După zece zile te întorci, mai palidă, încă tușind. Ai slăbit. Îți fac o mică floare din lut, o vopsesc în roșu și o las în colțul tău. Fac asta pentru toți elevii mei care au fost bolnavi. Îmi mulțumești la sfârșitul orei și nu zăbovești, ca de obicei. Asta mă face să mă întreb, jenat, de ce.

Constat că ești mai tăcută decât de obicei, închisă în tine.

Ai terminat cu animalele de hârtie și cu siluetele din lut; în schimb, pictezi coală după coală într-un

albastru intens, invariabil. Apoi portocaliu. Apoi verde. Glumesc că ești abstracționistă, dar tu nu râzi.

Într-o zi te prind pe coridor și te întreb ce mai faci.

Nu te uiți la mine când spui că faci bine.

— Am auzit că ai fost bolnavă...

— Acum mi-am mai revenit, mulțumesc.

— Te supără ceva? Întreb fără să mă pot abține.

Tu clatini din cap, cu ochii ațintiți mai departe în pământ.

Aș vrea să-ți spun că poți să mi te destăinui, că ai pe cineva cu care să vorbești. Că știu că locuiești cu doi oameni în vârstă, că poate te simți singură. Dar n-o fac. Te bat ușurel pe umăr, de complezență, și tu pleci.

E ciudat, dar mi-e dor să rămâi după oră, sporovăind în stilul tău isteț și iscoditor. Îmi lipsesc cântecele tale, florile tale, întrebările tale nesfârșite, atenția ta la tot ce spun, chiar și cea mai simplă, mai banală instrucțiune. Sper să se redeștepte la sfârșitul semestrului. Mai ales când anunț că urmează să organizăm o expoziție cu tot ce am creat de-a lungul anului care s-a scurs. Cei mai mulți elevi sunt încântați și șușotesc între ei, discutând ce lucrări ar vrea să expună. Unii au multe din care să aleagă. Expresia ta îmi dă impresia că nici măcar nu m-ai auzit.

Las câteva ore să treacă înainte să te întreb. În după-amiaza aceea ai zăbovit, fără intenție, pentru

că ți-a căzut pe jos un teanc de foi pictate, împrăștiindu-se precum frunzele.

— Te-ai gândit...?

Ridici ochii și mă privești fix. Surprinsă.

— Ce ai vrea să expui... la expoziția de sfârșit de an...

Privirea ta rămâne goală. E exasperant.

— Da...

— A, mă bucur! Și...?

— Încă mă mai gândesc... nu știu...

Încep să avansez câteva sugestii, apoi mă opresc. Ce fac? Asta e, neîndoielnic, cea mai bună cale de a te determina să *nu* participi.

— Ei... să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor...

Dai din cap că da și ieși din clasă, târșâindu-ți picioarele.

Într-o zi, când am renunțat de tot să mai sper că-ți vei regăsi vechea piele, rămâi după oră în clasă. Eu sunt la catedră și examinez niște picturi pentru expoziția noastră.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uit la tine nedumerit.

Vii mai aproape, strângându-ți la piept cărțile. Nu ți-ai revenit la greutatea normală după boală, și obrajii tăi rămân palizi și supti.

— La ce te referi?

Indici cu mâna picturile.

— Încerc să aleg rame... încep eu.

— Nu, mă întrerupi tu. Mă refeream la mâinile dumneavoastră. Ce s-a întâmplat?

Cred că înțeleg, dar nu vreau să răspund. Tu insiști.

— Mi-ați spus că ați avut un accident... și n-ați mai putut să cântați la pian.

— Pot să cânt și acum, te corectez eu. Dar nu la nivel profesionist.

Rămâi tăcută, așteptând să-ți explic. Împing picturile deoparte.

— Mi-am găsit de lucru la un cor... un grup minunat de copii... voci de înger et cetera. Nu era... (Râd.) Cântam mai mult imnuri, dar munca era bine plătită și-mi completa veniturile obținute din lecții particulare...

Nu ți-ai luat ochii de la mine. Eu nu știu unde să mă uit, la tine sau la mâinile mele. Mă decid asupra ferestrei, prin care se revarsă soarele după-amiezii târzii, formând modele pe podea.

— Călătoream... spre un oraș învecinat, pentru un concert. Eram toți într-un autobuz... ploua... pesemne că am ațipit... dar îmi amintesc că m-a trezit o hurducătură... o trosnitură teribilă... autobuzul contorsionat ca o cutie de conserve... și bancheta din fața noastră ne-a ținut dintr-odată locului. Dacă nu mi-aș fi băgat... nu mi-aș băgat brațele între băiatul de lângă mine și metal, cred că ar fi fost strivit...

— I-ați salvat viața?

— Tocmai asta e... îmi place să cred că da... dar nu știu.

— Ați avut oasele rupte?

Dau din cap că da. Recunoscător, într-un fel, pentru lipsa ta stoică de emoție. În punctul ăsta, majoritatea adulților își exprimă din abundență compătimirea, și eu nu știu niciodată ce să răspund la „îmi pare rău... îmi pare foarte rău... îngrozitor... ce tragedie...” De obicei ajung să spun cu stângăcie „mulțumesc”, apoi mă resemnez să tac.

— Rupte în mai multe locuri. (Ridic brațul stâng.) În ăsta am o tijă metalică.

— Piuie detectorul de metale de la aeroport?

Râd, râzi și tu, și încăperea se umple dintr-odată de lumină.

— Doare?

— Câteodată.

Apoi îmi pui o întrebare pe care nu mi-a mai pus-o nimeni niciodată.

— Dacă ați fi în autobuzul acela, ați face din nou ce ați făcut?

Am nevoie de câteva secunde ca să răspund.

— Mi-ar plăcea să spun că da... dar, la drept vorbind, nu sunt sigur.

Nu pari dezamăgită. Dimpotrivă, dai din cap energic, de parcă am purta o conversație de afaceri. Aș vrea să-ți pun la rândul meu mai multe întrebări,

despre tine, despre căminul tău. Dar e ca atunci când o pasăre vine, în sfârșit, să ți se așeze în palmă și să ciugulească firimituri. Nu e deloc momentul să faci mișcări bruște sau zgomote puternice care s-o sperie și s-o alunge.

Pe când te pregătești să ieși din sala de clasă, te întorci și-mi spui:

— Știți, eu cred că ați face-o.

Nu trece mult și vine sfârșitul semestrului, iar noi pregătim sala de expoziție. Tu n-ai predat nici o lucrare. Sunt dezamăgit, da, dar nu extraordinar de surprins. Nu pot nici măcar să folosesc replica de care mă folosesc în cazul celorlalți copii – „N-ai vrea ca părinții tăi să-ți vadă lucrarea și să fie mândri de tine?“. Nu sunt sigur că ai tăi vor veni. Și nu vreau să risc spunând „bunici“ în loc de „părinți“. Nu știu de ce, dar simt că e o situație delicată. Sau cel puțin așa o tratez.

Cât sunt aranjate lucrările, tu-ți faci de lucru prin sală.

Cred că te aștepți, așa că nu te întreb unde e contribuția ta.

Te întreb ce părere ai.

— Despre ce?

— Despre toate astea...

Indic sala care se umple cu picturi, desene, sculpturi.

— Vreau să văd cum arată când e gata.

Și constat că e greu să-ți mai smulg vreun cuvânt. Dar văd că observi cu atenție unde e așezat fiecare obiect. Nu-mi dau seama de ce, dar acum n-am timp să pun întrebări, ție sau mie însumi. E primul meu eveniment, trebuie să fie impresionant și, cumva, trebuie să valideze... ceva.

În seara aceea plec târziu, după ce toate lucrările de artă ale copiilor au fost expuse. După părerea mea, arată încântător. Ce păcat că nu participi și tu! Mă simt tentat să așez într-un colț câteva din creațiile de hârtie pe care mi le-ai dăruit, dar mă abțin. Ai făcut o alegere și trebuie s-o respect. Nu te-ai simțit suficient de implicată la disciplina asta ca să-ți dorești să participi.

A doua zi ajung la școală devreme și mă îndrept spre sala de expoziție. Dar acolo a mai intrat cineva, mai devreme. Cel puțin așa îmi spune paznicul.

— Una din elevele dumneavoastră, explică el. A spus că are permisiunea dumneavoastră... permisiunea specială... să pună ceva în sală. Avea o mulțime de lucruri la ea...

— Ce vrei să spui? (Simt în piept împunsătura panicii.) Care elevă? Ce avea la ea?

Ridică din umeri. E clar că nu înțelege de ce mi-aș face griji.

— Foarfece... hârtie... materiale din astea pentru creații artistice...

— N-am dat nimănui nici o permisiune de a face ceva.

Abia acum se uită la mine, cu o undă de îngrijorare.

— Nu?

Clatin din cap.

El bâjbâie cu cheia în broască, descuie și deschide ușa. Înaintează în pas alert pe coridor.

În mintea mea văd totul distrus. Picturi smulse din rame, sfâșiate și tăiate bucăți. Pânze rupte, sculpturi azvârlite pe jos, făcute bucăți. Îmi ascund cu greu furia. Cine să fi făcut așa ceva? Și de ce? Preț de o clipă mă gândesc la tine și mă silesc să resping ideea. N-am nici o dovadă. Și de ce să fii tu prima persoană care-mi vine în minte? Mă gândesc la atitudinea ta ursuză, la stările negre în care cădeai, la rezerva ta. Dar n-ai fost tot timpul așa. Nu mi-ai lăsat niciodată impresia că ai fi răzbunătoare. Chiar și așa, cine știe? Copiii pot fi niște făpturi ciudate. Încerc să-mi alung ideea din cap înainte să intrăm în sală. Și eu, și paznicul suntem tăcuți.

Intru și toate sunt la locul lor, exact așa cum le-am lăsat seara trecută. Nimic nu pare să fi fost atins, stricat sau mutat.

— Totul în regulă? întreabă paznicul.

Dau din cap că da.

— Mă simt ușurat.

Și atunci văd. Pentru ce ai intrat în dimineața asta mai devreme.

La ușa care dă afară, în capătul opus al sălii, o perdea de alb. La început nu-mi dau seama bine ce e, țesătură sau panglici, până mă apropii mai mult. Văd că sunt șiruri nenumărate de cocori din hârtie. Îi mișc ușor și ei foșnesc sub mâna mea. De un alb imaculat. Îngrijiți și egali. Împăturiți cu o grijă sâr-guincioasă.

Sunt o mie, am convingerea chiar fără să-i număr. Se spune că o mie de cocori îți aduc împlinirea unei dorințe.

Mă întreb ce ți-ai dorit.

Sper din tot sufletul că se va împlini.

Măcelarul

Te iubesc. Puțin lipsește să te lovesc.

Te-ai băgat într-un colț, țiți la mine, iar eu ridic mâna. Încă mai văd cum faci ochii mari și buzele ți se rotunjesc într-un „O!” tăcut, cuvintele stingându-ți-se în gât, de uluire. Și de frică.

Seara n-a început așa. Nu, *noi* n-am început așa. Cu ani în urmă, îmi aduc aminte. Te văd pe deasupra focului de tabără, de Revelion. Dulce și îmbujorată, luminată de flăcări. Rulez un joint și tu îmi atragi atenția. După aceea, milioane de priviri piezișe, un surâs sau două, râsete. Schimbare de locuri când lumea se ridică în picioare ca să-și umple din nou paharul, să meargă la toaletă, să caute țigări și chibrituri. La un moment dat ne trezim așezați unul lângă celălalt. Îți pasez un joint, și tu tragi din el de câteva ori, delicat, cea mai mare parte a fumului scăpându-ți din gură. Aș vrea să pot spune ceva spiritual sau inteligent. Să pot cita o replică dintr-o carte, ceva, astfel încât ceea ce poate că vom trăi împreună după asta, oricât de îndelung sau de trecător, să aibă pentru

totdeauna acest început. În schimb, când îmi dai înapoi țigara, mă aud spunând:

— Bună marfă, nu?

Și în cea mai scurtă clipită totul devine ușor de uitat.

Ești mai mare decât mine.

Eu tocmai am intrat la universitate, și tu ești în ultimul an.

— Te rog să nu întrebi „și după aceea?”.

Asta voiam să întreb, dar protestez că nu și fac în schimb un comentariu despre vreme.

Ceva cu adevărat plin de miez, cum că e frig. Tu nu răspunzi.

Futu-i! Încerc să fac conversație, însă iese ceva cumplit de banal. Mă timorezi.

Chiar dacă abia te-am întâlnit, simt că trebuie să par mai mult decât sunt, sau decât am fost vreodată. O versiune superioară, mai strălucită, mai sclipitoare cumva. Mult mai târziu voi pune senzația asta pe seama unui lucru simplu. Venerație. De parcă ai fi o pasăre rară ce vizitează o grădină. Oricât de stupid ar părea, pare un privilegiu că mă alegi pe mine. N-am fost niciodată mai bucuros că am plecat de acasă, dintr-un orașel din estul țării, și m-am mutat în capitală, metropola fără fluviu. Am avut mereu impresia că tot ce se află dincolo e mult mai mare, că se mișcă în ritmuri nebunești și că acolo sunt mai

mulți oameni ca tine. În noaptea aceea stau așezat lângă tine, fumând joint după joint, lărgindu-mi granițele simțurilor până-n cer. Asta trăiau, cred, exploratorii aflați pe pragul unei expediții. Tu, un continent nedescoperit. Un ținut căruia nu i s-au pus frontiere. Și într-un fel, pentru mine, lumea.

În noaptea aceea, în jurul focului, se încinge o discuție.

Suntem un grup pestriț. Toți am venit pentru weekend în stațiunea asta din munți, la nord de capitală. Ieftină. Iarbă bună. Îndrăgită de excursioniști. Hotelul la care stăm are o terasă pe acoperiș și acolo ne strângem toți. Câțiva turiști străini, câțiva localnici, o gașcă mare de studenți din metropolă. Încă nu e miezul nopții, dar e suficient de târziu pentru o chercheleală prietenoasă, alimentată de aburii alcoolului ieftin. Am flecărit, am făcut schimb de povești de călătorie. E vremea filosofatului la beție.

Cineva întreabă:

— Ce-ați face dacă ar putea fi văzută?

— Ce să fie văzută? întreb – n-am fost atent.

— Suferința.

Spun că nu înțeleg.

Suferința viitoare, pe chipul cuiva cu care abia ai făcut cunoștință.

— Cum adică?

— Suferința pe care o vei provoca. O persoană cu care vei fi împreună. Dacă ai putea s-o vezi, te-ar descuraja? Sau ai fi dispus să riști, să testezi profeția?

Spun că aș fi dispus.

Se revarsă un potop de păreri contradictorii. E o cruzime. Nu, de bună seamă că acum, conștient fiind, o poți evita. Dar nu e tocmai asta treaba cu profețiile? Se împlinesc în virtutea simplului fapt că au fost făcute. Disputa continuă. Îmi pierde interesul. Observ că tu rămâi tăcută.

Mai târziu merg în camera unei turiste franceze. Nu e prima oară pentru mine. Mă culcasem cu o fată în orașul meu, cu câteva luni înainte să plec în metropolă. Ne lungiserăm dezbrăcați, pe patul din dormitorul de la parter al unui prieten, și am auzit înjurături prin fereastra întunecată și niște bufnituri de parcă cineva arunca pietre pe acoperiș.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, înfricoșată.

Ne-a văzut cineva, am spus. Probabil vecinii băgăreți și foarte bisericosi ai prietenului nostru.

Să ne oprim? a întrebat ea.

Nu. Eram aproape în ea. Iar după ce am pătruns-o, în mai puțin de un minut m-am cutremurat și am rămas nemișcat. Cu franțuzoaica nu se termină la fel de repede. Ea scoate mici țipete ascuțite, pătimase, care mă distrag. E frig. Patul, o lespede de gheață. Sunt stângaci. Ei îi place să muște și mă strâmb când

aproape că-mi dă sângele din buză. În cele din urmă îmi îngrop fața în umărul ei, deasupra sânilor mici, în formă de pară, împing tare și repede și, în scurt timp, termin. Mă gândesc la tine în fața focului de tabără.

Abia după o lună te reîntâlnesc. La o petrecere studentească, în metropola fără fluviu. Genul de adunare imposibil de gestionat, care se sfârșește de obicei cu încăierări la beție. Te găsesc pe balcon, stând în picioare cu aerul că nu aștepti pe nimeni. De data asta, mă gândesc, o să spun ceva memorabil.

— Unde erai în timp ce noi ne spărgeam?

Preț de câteva clipe pari confuză, apoi zâmbești.

— M-am întors cu încă un joint... și tu dispăruseși.

— Era frig... mă luase somnul.

Îmi aprind o țigară și mă sprijin de balustradă.

— Te-ai simțit bine... în noaptea aceea?

Dau din cap că da, amintindu-mi fulgerător de blondă.

— M-aș fi simțit și mai bine dacă erai tu acolo...

— Acum sunt.

— Pentru cât timp?

Te uiți la paharul tău de plastic, aproape gol.

— Atât cât ține alcoolul.

— Asta înseamnă încă zece minute.

Când râzi, îmi vine să te sărut.

Aflu că și tu ești din orașelul din estul țării.

Dar din alt cartier, mai elegant. Plus că deja locuiești aici de câțiva ani buni.

— Și poate și altundeva, la un moment dat, adaugi.

Am senzația că s-ar putea să fii mai hoinară decât mine. Căci eu, deși vreau să fug, îmi cunosc rădăcinile. În noaptea aceea te duc cu motocicletă până la apartamentul tău. Conduc încet, pentru că vreau să te asigur că sunt un motociclist prudent. Totodată, vreau ca drumul să dureze. Măinile tale strângându-mi trunchiul, senzația pieptului tău lipit de spatele meu.

Când ajungem, întreb:

— Te mai văd curând?

Dai din cap că da. Apoi îmi faci cu mâna și dispari.

Mă uimește că începem cu atât de puțin conflict sau chiar deloc.

Nu e ceva ce-am cunoscut înainte.

Am doar douăzeci și doi de ani, însă mi s-au întâmplat multe până acum.

Inițial am studiat ceva ce li s-a părut util părinților mei. Totuși după două semestre de biotehnologie, am picat toate examenele, am cheltuit toți banii pe care-i promisem pe un an și m-am transferat. Spre furia tatălui meu, medic, desigur. Însă mama, părintele meu mai blând, l-a convins să mă lase în pace. Dacă vreau să studiez artele vizuale, n-am decât.

Nu le-am spus niciodată că-mi doream cu adevărat un singur lucru: să fiu muzician.

— Cânti bine, îmi spui tu.

Suntem la o petrecere la cineva acasă, stăm în camera de zi, unde am găsit o chitară.

— Mulțumesc. Am învățat singur.

Încă nu-ți spun că părinții mei au trimis-o doar pe sora mea mai mică să ia ore de pian. Au socotit că pe mine, băiat fiind, nu mă interesează, ba nu, că nu trebuie să mă intereseze frivolitățile de felul ăsta. Te tragi mai aproape. Porți o fustă lungă de lână, o geacă de piele jerpelită și un pulover pe gât. Ai părul legat și începe să se desfacă pe margini.

— Ce ai vrea să cânt?

— Ooo, acceptă provocări! strigă cineva din celălalt capăt al camerei.

— De la tine, nu, Bongo! strig la rândul meu.

Fiindcă spui „orice“, cânt melodiile pe care le știi cel mai bine. Niște Marley și Led Zep, niște Dylan și Clapton. Tu cânti din gură frânturi scurte, cu o voce catifelată, plăcută.

— Ceva Beatles?

Dintr-odată simt că am o singură șansă să aleg melodia potrivită. Cea care va schimba totul. Fac mental inventarul celor pe care le cunosc. *Come together. Penny Lane. Yellow Submarine. Eleanor Rigby.* Toate par cumva nepotrivite, dar apoi mi-o amintesc pe aceea despre o mierlă și aripi frânte. Melodie de o suavă complexitate, versuri de o suavă simplitate. Descopăr că știi toate cuvintele. Vers după vers. În

cameră se lasă tăcerea, doar chitara și vocea ta umplu aerul. Știu că orice-ar fi, în seara aceea, când te voi duce acasă, ne vom săruta.

Locuiești într-un apartament pe care îl împarți cu alte două fete. Cartierul e mai frumos decât cel în care stau eu, cu copaci și străzi largi. Camera ta, când ajung s-o văd, are perdele multicolore la ferestre, un pat scund, un covor uzat și fotografiile lipite pe dulap. Ai răsucit o eșarfă peste o lampă înaltă, de hârtie. Îmi place mai mult decât apartamentul pe care-l împart cu trei băieți, plin de farfurii murdare, încălțăminte azvârlită și sticle goale. Când rămân peste noapte prima oară, îmi spui că avem mare noroc că proprietarul nu locuiește în clădire și, deci, nu poate să-și exprime dezaprobarea față de aceste „necuviințe“.

Sunt mai înalt decât tine, dar încăpem în patul cu dimensiuni neobișnuite, nici de o persoană, nici de două, dacă mă lipesc cu spatele de perete. Și dacă nu ne mișcăm prea mult.

Nu ne mișcăm prea mult, dar vorbim. Îmi place de tine pentru că atunci când spun, într-o noapte târziu, pe întuneric, că vreau să-mi fac o trupă, tu nu râzi.

Mai îndrăzneț, îți dau să asculți o melodie pe care am înregistrat-o pe ascuns, în camera mea de acasă. E dezolantă și tristă, despre un bărbat care bea în parcări. Acum nu mi se mai pare foarte reușită, însă

tu ascultă cu luare-aminte și spui că, după părerea ta, mi-a ieșit bine.

— Dar poate să-mi iasă și mai bine.

Cu tine, îmi vine să adaug, simt că totul poate să-mi iasă mai bine.

Tu însă vorbești rar. Îmi povestești doar o dată despre părinții tăi, care au locuit tot timpul departe de tine, din cauza serviciului tatălui tău.

— Le spuneam oamenilor că au murit. Că au murit într-un accident de mașină.

De ce? întreb nedumerit. De ce să faci una ca asta? În întuneric, vocea ta e joasă.

— Pentru că eram supărată. Îmi tot promiteau că se vor întoarce definitiv, dar n-au făcut-o.

În altă noapte, după ce am băut mai mult de câteva beri de căciulă, îmi povestești că o dată, după ce părinții tăi au plecat la sfârșitul vizitei lor anuale, te-ai amărât atât de tare, încât ai căzut la pat cu o febră care a stăruit cu săptămânile.

— Aveam unsprezece... doisprezece ani... nu puteam să înțeleg de ce eram părăsită de fiecare dată...

Pe tăcute, promit că eu nu te voi părăsi niciodată.

Dar e o promisiune pe care, în cele din urmă, mi-e imposibil s-o respect.

Când vine vara, devenim nocturni.

Ne întoarcem de la universitate în locuințe întunecate, zgomotele de la generatoarele electrice ale

altora împung aerul ca niște rafale surde de împușcături. E imposibil să dormi în această metropolă fără fluviu. Dogoarea iese din pardoseli și pereți, din toate suprafețele pe care le atingem. Vărsăm pe jos găleți de apă, îmbibăm cearșafurile, dar căldura e insidioasă. Așa că urcăm pe motocicletă mea și mergem în centru, unde străzile sunt largi și toți cei putred de bogați dorm în paturile lor, sub torsul răcoros al aparatelor de aer condiționat care nu dau niciodată rateuri și nici nu se opresc. „Ticăloșilor!“, strigăm când trecem pe la porțile lor, mugetul motocicletei mele făcând liniștea țândări. Apoi ne oprim pe câte un petic de iarbă, alături de toți ceilalți care au ajuns acolo în acele nopți insomniace, fără tihnă. Câteodată cumpărăm înghețată pe băț din suc de portocale de la omul cu toneta de înghețată, și dacă eu mușc din ea de-a dreptul, tu sugi sucul până când gheața se albește.

— Ești o vampiroaică.

Te prefaci că mă muști de gât, eu te ținuiesc locului pe iarbă și-mi vine să-ți ridic rochia.

Suntem copii nebunatici.

Când vara se răcorește și ploile se potolesc în nord, pornim spre dealuri. Prima noastră călătorie împreună. E și prima oară când ne certăm cumplit. Prima din multe. Pentru început, ratăm stația. Trebuia să coborâm la șase dimineața; numai că dormim buștean,

îngropați în geaci și fulare, pe scaunele tari și reci. Când ne trezim, ne-am depășit de trei ore destinația și trebuie să ne întoarcem cu un autobuz local huruitor.

Când ajungem în orașul din munți, ne contrazicem unde să ne cazăm.

— E prea pretențios, îți șuier la ureche în hotelul care pretinde cinci sute de parai pe noapte.

— Atunci unde vrei să mergem?

— Altundeva.

Nu adaug „mai ieftin“.

— După douăsprezece ore pe drum, tu ai chef să mai umblăm?

— Țsta e primul hotel în care intrăm.

Așa că mai căutăm, dar tu detești toate hotelurile mai ieftine la care ne uităm. Prea murdar. Prea mic. Pereți igrasioși. Așa că ajungem iar la cel cu care am început.

— Plătesc eu pentru amândoi, declari tu.

Asta mă irită și mai tare.

— Nu-i vorba de niște bani de căcat! îți spun.

Ba e, dar în același timp nu e, și știu că tu nu vei înțelege.

În seara aceea, după ce s-a așternut un calm neli-niștit, ieșim în oraș. Ne acostează aproape imediat un șobolan amărât de dealer cu ochii roșii, care merge pe lângă mine și mă întreabă dacă vreau niște hașiș.

— Ignoră-l! îmi spui.

Dar e prea târziu. Am întrebat deja „Cât ceri?”. Nu m-am putut abține; e instinctiv.

Spune un preț, unul absurd, după care refuză să plece de lângă noi. Tu nu scoți o vorbă, dar îți simt mânia, aprigă și tăcută. Când șobolanul îmi îndeasă hașișul în buzunarul gecii și pe urmă se preface că eu sunt cel care refuză să plătească, mă înfurii de-a binelea. Îi dau mia cerută și pe urmă arunc marfa în primul coș de gunoi.

— Îmi pare rău, bine? îți spun împăciuitoare, însă tu rămâi tăcută.

Nimerim la un restaurant de pe acoperișul unei clădiri, cu excursioniști așezați în cerc pe perne, bând bere. Pereții sunt acoperiți cu graffiti și niște felinare atârnă în vârful unor pari de bambus. Dispoziția amândurora se schimbă în bine după ce mâncăm ceva. Începem să facem conversație din nou. Îți îngropi labele picioarelor, pe care ai șosete, sub coapsa mea, ca să rămână calde. Eu îți dau după ureche o șuviță de păr. Noaptea densă se lasă repede și munții din spatele nostru dispar în beznă. Alcoolul ne încălzește; cineva pasează un joint. Ne tragem mai aproape unul de celălalt. Pe urmă cineva aduce de jos o chitară.

— Cine știe să cânte? strigă proprietarul.

Tu-mi ridici mâna.

Și noaptea trece într-o ceață făcută din melodii, muzică, fețe, fum. În jurul meu se strâng oameni cu

sticle în mână, cu pahare ce scânteiază ca stelele. Vocea mea și vocile lor, și vocile noastre se înalță deasupra acoperișurilor. O femeie cu păr lung, blond-închis și o jachetă tibetană îmi zâmbește. Un băiat cu cercei îmi pasează cui după cui. Cântăm la nesfârșit. Nu știu cum, se pare că toți cunoaștem melodiile. E un moment din acelea în care ai senzația că muzica va îndrepta totul și că lumea nu e, la urma urmelor, chiar așa de jecoasă. Dacă nu ne oprim din cântat, totul va rămâne exact așa cum e, încremenit în momentul ăsta.

A doua zi ai dispărut.

Mă trezesc singur în camera de hotel. Vraiște, boțit, murdar. Patul, nu eu. Deși nici eu nu mă simt bine. La celălalt capăt al cearșafului, pustietate, o pernă. Te strig. Poate ești la baie. Te strig din nou. Mă salt anevoie și verific, simțind acum împunsătura fricii și a îngrijorării. Îmi spun că partea ta de pat pare folosită. Dar cum să-ți dai seama? Sunt sigur că ne-am întors împreună. Sunt sigur? Da, cred că ne-am întors împreună, împleticindu-ne, eu radios după spectacol. Pentru un public adevărat, în carne și oase. Am senzația că niciodată n-am cântat mai bine sau cu mai multă măiestrie. Mi-am amintit versuri și mi-am croit drumul prin succesiuni complicate de acorduri. Când am ajuns în camera noastră, te-am

pipăit, beat, țin minte, de fericire, ridicându-ți puloverul, trecându-mi mâinile peste sânii tăi, sărutându-te pe gât. Cred că tu m-ai împins. Trebuie că am mai încercat o dată înainte să alunec în somn.

Acum, dimineața târziu, amintirile îmi vin în frânturi.

Nu sunt sigur de unde să încep, dar purced la drum. Tipul de la recepție habar n-are când îl întreb dacă te-a văzut. Deși mic, orașul pare nesfârșit când ies. Pornesc pe strada principală, cea mărginită de dughene cu îmbrăcăminte ca niște cutii de chibrituri, restaurante încă închise și femei cu șaluri care vând colțunași. Poate că ți-a fost foame și ai ieșit să cauți ceva de mâncare. Poate te voi găsi stând în fața uneia din tarabele astea improvizate cu mâncare, mâncând *momos*. „Poftim“, o să spui întinzându-mi unul. Ochii tăi vor fi, ca de obicei, conturați cu creionul dermatograf pe care nu l-ai șters, părul va fi strâns într-un coc la nimereală. Dintr-odată, îți simt lipsa ca pe un pumnal în burtă. Trebuie să te găsesc. Cumva, picioarele mă poartă unde am fost noaptea trecută. Pe scări în sus, la restaurantul de pe acoperiș, care e aproape pustiu, cu excepția unui grup de amatori de drumeție care iau micul dejun. Ciudat, nu-mi pot aminti unde erai în timp ce cântam la chitară. Lângă mine, bineînțeles. Sau să fi fost femeia cu păr blond-închis și jachetă tibetană? Era foarte prietenoasă. Nu-mi

ceruse la un moment dat s-o învăț mișcarea mâinii pe coarde?

După jumătate de oră am impresia că am epuizat toate posibilitățile și am bătut strada principală de am tocit-o. Încep acum să pendulez între furie și frică. De ce mă-sa faci treaba asta? Dacă ai pățit ceva? Sunt flămând și mahmur, și iarba mi-a lăsat un gust amar, de ars. Înfilec o porție de *momos*, după care mă simt vinovat. N-ar trebui să pierd timpul. Trebuie să te găsesc. Când cred că nu mai am altă variantă, pornesc pe drumul care duce afară din oraș, spre autostradă. Și aici sunt magazine și, ici-colo, mici restaurante. Trec pe lângă unul situat mai sus decât celelalte, pe o platformă, cu mese și scaune afară.

Se cheamă Sun Moon Café și cred că e genul de loc care ți-ar plăcea. Afară stă cineva și citește. Seamănă cu tine. Chiar ești tu! Îmi scapă un mic strigăt de ușurare. Ridici privirea, te uiți la mine și te întorci la cartea ta. Ce mă-sa! mormăi urcând treptele în fugă.

— Unde ai fost? te întreb.

Îmi dau seama că întrebarea e stupidă chiar înainte ca tu să răspunzi „Aici“.

— De ce ai plecat așa?

Ridici din umeri.

— Mi-am făcut griji, frate!

Te aud mormăind ceva.

— E ceva legat de noaptea trecută?

— Tu ce crezi?

Nu suport când faci treaba asta. Îmi întorci întrebarea. Eu încerc să mă dumiresc care mă-sa e problema, atâta tot. Îmi pasă îndeajuns ca s-o fac. De ce nu e suficient? Inspir adânc, încercând să țin în frâu scânteia de furie.

— Ceva te-a supărat azi-noapte... numai că nu țin minte mare lucru...

Pufnești, a răs, a dispreț.

— Ce-i, frate?!

— Foarte convenabil.

— Am băut mult...

— Da, așa e. Numai că asta tot nu m-a făcut să pun mâna pe un străin blond.

— Îi arătam mișcarea mâinii pe coarde!

— A, așa se cheamă la tine, star rock aspirant?

Mă izbește în momentul ăsta cu câtă precizie știm cum să le provocăm suferință celor pe care-i iubim. Nu se prelungește mult cearta asta. În principal pentru că suntem extenuați, cred, sau cel puțin eu sunt. Și în plus, orice-ar fi, mă simt ușurat că te-am găsit.

Ne întoarcem în metropola fără fluviu. Ceva s-a schimbat. Suntem mai apropiați, și totuși mai depărtați. N-are noimă, dar are. Cearta noastră a dezvăluit cât de mult ținem unul la celălalt, însă a rănit adânc. Băga-mi-aș, sunt distrus de contradicții! Mă bazez

pe tine ca să mă simt bine, dar realizez că dacă dau cuiva puterea asta persoana aceea poate la fel de bine să mă facă să mă consider un rahat. Nu mai spui „star rock aspirant“ niciodată, deși sunt azvârlite alte vorbe dureroase. Suntem aruncători de cuțite la circ. Urmează să intre în arenă clovnii și cățelușul cu fundă mare, care sare prin cercuri. Uneori am impresia că eu sunt toți laolaltă.

E mai rău pentru că nu te-am mai văzut așa vreodată.

Din senin agitată, te plângi tot timpul de oraș, de colegile tale de apartament, de universitate. Simți că te irosești. „Nu asta mi-e menit să fac“, spui. Iar când te întreb ce anume vrei să faci, nu răspunzi. Nu știi și cred că asta te enervează. Nu știu când te vei răsti iar, și nici din ce motiv.

Acum câteva seri te-am întrebat dacă poți să-mi împrumuți vreo două farfurii, pentru o filmare la colegiu. Un proiect video pentru curs.

— Nu.

— Sunt niște farfurii și atât, frate!

— Nu! ai strigat la rândul tău, cu ochii în lacrimi.

O să le spargi!

— E o simplă filmare, futu-i! am țipat și am plecat trântind ușa după mine.

Când m-am întors, stăteai în pat, cu lumina stinsă. Nu știu dacă dormeai, dar n-ai vorbit.

Într-o seară ne uităm la un film. Unul pe care-l văzusem la curs și voiam să-l împărtășesc cu tine.

Facem asta deseori. Tu îmi recomanzi cărți, pe care recunosc că nu le citesc, iar eu aduc filme pe hard disk, șterpelite de la prieteni de la universitate. Nu trec primele cinci minute, abia ce s-a terminat genericul de început, și ne contrazicem. O imagine cu o femeie în chiloți, văzută din spate, și eu remarc „privirea masculină” a camerei. E un aspect pe care l-a menționat profesorul.

Tu dai ochii peste cap.

— Ce...?

— Regizorul e o femeie... așa că poate e ceva oarecum subversiv.

Nu ne uităm la film până la sfârșit.

În seara în care nu lipsește mult să te lovesc, mergem la un bar cu muzică blues unde cântă live o trupă. Astea sunt serile mele preferate în metropolă. Acasă, străzile își încheie toate socotelile înainte să se facă șase seara. Aici nu începe nimic până târziu. Chiar dacă nu cânt eu, nimic nu mă face mai fericit decât să mă aflu undeva unde cântă cineva. Pari în apele tale când plecăm. Urcăm pe motocicletă mea și ne îndreptăm spre sud. Pari în apele tale chiar și când ajungem. Când urcăm treptele și pășim într-o încăpere slab luminată. Iată scena. Publicul cu pahare în mână. Trupa se încălzește. Se fac verificări de sunet. Prima piesă. Sunt buni. Nu geniali, dar nu-mi prea pasă. Pari în apele tale chiar și când te întâlnești cu

câțiva oameni pe care-i cunoști și faci conversație. Când iei câte o înghițitură din pahar și-ți legeni capul în ritmul muzicii.

Vezi, asta-i chestia. Nu știu să identific momentul în care nu mai ești în apele tale. Schimbarea se face în câteva secunde.

Pe neașteptate, mă tragi de mânecă și spui că vrei să pleci.

— De ce, frate?

— Vreau să plec...

— Dar abia au început!

— Localul ăsta e oribil...

— Ba deloc... eu vreau să rămân...

— Iar eu nu vreau.

O ținem așa, iar trupa se încinge de-a binelea. Un blues plin de forță explodează în aer. Încep să mă enervez.

— Tu rămâi... îmi spui. Eu plec.

— Nu! strig ca să acopăr muzica. Am venit împreună, plecăm împreună!

— E ridicol... începi tu în timp ce eu ies.

Știu că mă urmezi abia când îți aud pașii tropăind pe trepte, în urma mea. Ieșim în aerul serii. Spui ceva, dar nu te aud de pulsația furiei. Simt că mă pocnește ceva în cap, dintr-o parte.

— Ce mă-sa?! mugesc, răsucindu-mă pe călcâie.

Ai aruncat în mine cu o revistă. O secundă mă opresc ca să mă întreb de unde ai luat-o. Ciudat, ce

lucruri ne preocupă chiar și-n momente de felul ăsta, nu?

Întorși în apartamentul tău, cearta continuă.

— Nu era mare scofală! țipi tu. Puteai să rămâi... eu puteam să plec!

— Am mers împreună, plecăm împreună! strig la rândul meu.

Nu știi de ce, dar am rămas fixat pe replica asta; ideea mi-a devenit prețioasă. Tonul nostru e foarte ridicat și sunt sigur că oamenii ne aud de afară, de la etajul de deasupra, de la cel de dedesubt. Mă doare-n cur. Strigăm unul la celălalt.

— Ai aruncat cu revista-n mine...

— Pentru că nu voiai să te oprești și să asculți!

Vocea ta e stridentă, sfredelitoare. N-o suport. Pare că ridici mâna la mine. Ridic mâna la tine. Faci ochii mari și buzele ți se rotunjesc într-un „O!” tăcut, cuvintele stingându-ți-se în gât, de surprindere. Și de frică.

— Uite ce am făcut din cauza ta! țip. Uite ce am făcut din cauza ta!

Îmi arăt acum cel mai urât, mai dezgustător chip. Mă nărui ca un morman de gunoi. Sunt un morman de gunoi. Cu tine ajung cel mai sus, și cel mai jos.

Totuși nu asta ne desparte.

Mergem înainte săptămâni, luni. Peste un an. Doi. La o nuntă îți ieși din sărite pentru că stau la taclale prea mult, spui tu, cu altă femeie. Altă dată găsești

pe laptopul meu un schimb de e-mailuri între mine și o tipă, cu conținut absolut nevinovat, dar atunci de ce nu ți-am spus de ea? Acasă am văzut măcelari tăind carnea bucăți și câteodată bucățile se țin laolaltă într-un fir, pentru că tăietura n-a fost completă. Așa e și cu noi. Nefericiți împreună, dar dacă despărțiți suntem și mai nefericiți? Câteodată cred că suntem. Pentru că, orice-ar fi, ne distrăm. Cântăm mult, eu la chitară. O sticlă de whisky. Tu dansând pe pat. Încă ne mai plimbăm cu motocicletă noaptea, prin oraș, și mâncăm înghețată, și mergem la concerte.

Dar într-o seară, după o ceartă al cărei motiv nici nu mi-l mai amintesc, ies ca furtuna din apartamentul tău și merg să dorm la un prieten. La câțva timp înaintea zorilor, stând întins și treaz într-o cameră nefamiliară, îți trimit un SMS. E ieșirea lașului, știu, dar poate că nici nu sunt altceva.

Scriu că nu mai pot continua așa, că s-a terminat.

Tu nu-mi răspunzi. Nu pe loc. Poate nu-mi vei răspunde niciodată.

Mă uit lung la ecran. Luminozitatea scade, într-un final se stinge în beznă, și eu adorm.

Îngrijitorul

Ai jumătate din anii mei, poate mai puțin, dar te văd și te vreau.

Am mai simțit și înainte felul ăsta de dorință. E neprefăcută și simplă și identificabilă instantaneu, ca foamea, și e necomplicată – de la gură direct la viscere. În cazul tău însă, mi-e frică.

La ora asta din noapte ar putea fi alcoolul. Câte pahare am băut? De fiecare dată cu unul mult mai mult decât trebuie. În capul meu, acea amețelă familiară, iar sala în care are loc întrunirea asta a căpătat o anumită obscuritate cețoasă.

Te văd limpede când pășești în încăpere. Rămâi locului preț de câteva clipe, privești în jur și o traversezi către ușa deschisă spre o mică peluză. Te oprești chiar dincolo de flăcările sobei. De ce să faci așa ceva? E decembrie și frig, iar rochia ta – dacă poate fi numită așa – nu-ți va ține cine știe ce cald. E un combinație între chimonou și halat de laborator, dar ți se potrivește tușa asta de dramatism. Pari să fii o

femeie aflată în fiecare clipă pe punctul de a i se întâmpla ceva.

Te privesc de la distanță; beau din paharul cu whisky – și una, și cealaltă cu o plăcere tacticoasă. Mă atrage chipul tău. Nasul acela, acea arcuire a sprâncenei, ceva la bărbia ta. Ai părul lung, dar îndepărtat savuros de pe gât și strâns în creștet. Statura ta e plăcut – nu băcător la ochi – de înaltă. În copilărie trebuie să fi fost stângace, deșirată, sunt sigur, dar nu și acum. Iar dacă aș fi poet, aș găsi o cale de a-ți descrie corpul așa cum merită. Îmi vine în minte doar un copac, un chiparos, ale cărui frunze scânteiază în lumina soarelui.

Te observ cum privești focul cu o expresie indiscutabilă. Ești îngândurată? Plictisită? Amorțită de ce te înconjoară? Te gândești, calmă, să dai foc clădirii? Deocamdată nu vine nimeni lângă tine; stai singură, în timp ce oamenii din jur se mișcă în valuri. Se pare că nu cunoști pe nimeni și nimeni nu te cunoaște. În cazul ăsta, ce te-a adus aici? Mă apropiu puțin și sunt abordat de cunoscuți. E greu să nu dau de cineva cunoscut. E o sindrofie de proporții, colcând de jurnaliști grași și scriitori veștejiți. Bun, ce am spus e nedrept și neadevărat. E o mulțime cultivată; unii se știu de ani mulți și se mândresc cu contactele sociale deștepte și cu intențiile bune pe care

le au. Suntem la lansarea unei cărți, nu știu care. Mai mult un pretext de a ne aduna toți ca să bem alcool potrivit de scump, să ne cântărim reciproc din ochi partenerii, să-i analizăm pe tinerii proaspăt intrați pe scenă. Îi poți identifica de la distanță. Sunt înflăcărați, zâmbesc mult și spun lucruri de genul „Da, sunt Poet“.

Poate că ești prietenă cu unul dintre tinerii ăștia, căci, nu știu cum, nu ești tocmai... indigenă. Pari – și n-am tendința de a folosi acest cuvânt – ireală. Mi se face dintr-odată teamă că vei intra în umbrele de la marginea peluzei și te voi pierde. Dacă nu-ți vorbesc acum, te vei depărta de foc și vei dispărea.

Așa că vin la tine și te întreb de ce nu stai mai aproape de foc.

— E inutil.

— Să încerci să nu mori de frig?

— Poate. Numai că e mult mai rău să-ți încălzești doar mâinile, nu crezi? Sau... spatele.

Cred că a fost cât pe ce să spui „fundul“, dar poate că par respectabil (a se citi bătrân), și tu n-ai băut încă destul vin. Pe lângă asta, deocamdată suntem străini.

— Prefer să îngheț peste tot.

— Sau să te încălzești peste tot.

A sunat ieftin?

Am avut grijă să spun „să te încălzești“ și nu „să te încingi“.

Te întorci cu fața spre mine.

Privirea îți cade pe gâtul meu. Sunt sigur că-ți spui o, *doamne, poartă eșarfă!* Am fost mereu de părere că eșarfele mi se potrivesc; că o cravată ar fi puțin cam prea plebee. Deși poate că-n ochii tăi mă face să par fosilă. Abia am trecut de cincizeci de ani, dar, la douăzeci și ceva, cifra asta trebuie că pare galactică.

— Ne știm? Întrebi cu privirea ațintită asupra mea.

Clatin din cap, aproape imperceptibil. Pe neașteptate, îmi imaginez cum ți-aș cuprinde cu brațul talia, preferabil goală. Absolut necuviincios.

— Ce porți e o rochie? mă aud rostind proteste.

De obicei nu mă port așa; e chiar ușor, un șablon bine exersat, atâta doar că poate celelalte n-au fost atât de tinere sau de deconcertante.

— Vreau să spun că... e o ținută frapantă.

— Mulțumesc.

Ridici o mână și mâneca se desface fluid, ca un val.

Întreb unde locuiești.

Acolo, într-un apartament pe care-l împarți cu două fete.

Cu ce te ocupi?

Cu mai nimic.

Îmi placi. Îmi placi mult.

Întreb dacă te-ai obosit vreodată să faci lucruri plictisitoare... cum ar fi să studiezi la universitate.

Da, și ai terminat cu asta. Acum doi ani.

Și dacă chiar țin să știu, adaugi, tocmai ți-ai dat demisia de la primul tău loc de muncă. La o editură.

Ce vrei să faci mai departe? De cum te întreb, simt că am scăzut (și mai mult) în ochiii tai.

Însă răspunsul tău vine rapid și simplu: Nu știu.

Nu pot să nu râd. Iartă-mă, îți spun, dar n-am mai auzit asta de mult. E privilegiul tineretului, invidia bătrânilor.

— Nu ești... bătrân.

Ridic paharul – „Nu ești lipsită de bunăvoință” – și mă îndepărtez.

Petrec restul serii sperând că mi-a mers.

Că, în loc să zăbovesc, cum poate că ar fi făcut alții, să prelungesc conversația, a fost mai inteligent să mă retrag, să urmăresc dacă-mi cauți chipul în sală, dacă arunci priviri spre mine când trecem unul pe lângă celălalt. Decid că abia spre sfârșitul serii te voi căuta din nou – voi apărea nonșalant lângă tine, ca din pământ. Ținând cu delicatețe paharul în fața mea. (Îmi place să cred că am, cum se spune, degete de pianist. Nu sugerează ele măiestrie, artă? O anumită sensibilitate poetică?)

Numai că mă găsești tu pe mine.

— Am spus-o la modul serios, să știi.

— Ce anume?

— Că nu ești bătrân.

— E util să nu mi se amintească.

Roșești teribil și-ți ceri scuze.

— Am glumit...

— Nu, nu trebuia s-o spun.

De-a lungul lunilor voi ajunge să descopăr asta la tine: că uneori îți ceri scuze straniu de insistent de la străini. După ce reușesc, într-un sfârșit, să te conving că nu e cazul, mă ofer să te duc acasă.

— Mi-e în drum...

Adaug:

— Și va fi dovada că nu-ți port pică.

În mașină suntem tăcuți, ascultăm torsul blând al motorului. În parbriz se reflectă lumini ca o ploaie de meteoriți. Orașul e inundat de pâcla cenușie și pustietatea iernii. Un avion își croiește drumul solitar pe cer.

— Când te voi mai vedea? întreb.

Anul viitor, la aceeași petrecere.

— Ce ușurare!

Tu râzi.

Îmi doresc fierbinte să mă apropii, să te sărut, să-mi împing limba în gura ta.

Ce voi găsi acolo e un mister, chiar și pentru un om care a trăit atâția ani și crede că a văzut tot ce se poate vedea din viața trupească.

Mai avem puțin și ajungem, așa că insist, cu blândețe. Prânzul? Un pahar?

Văzând că eziți, îmi închipui că va trebui să-ți explic.

Nu port verighetă. Am scos-o cu mult timp în urmă. Nu mi se mai potrivea și am avut intenția de a o duce la ajustat, numai că n-am mai ajuns. Ești însă atât de tânără, ce-ți voi spune? Câteodată a fost dificil, cu celelalte, când a fost abordat subiectul soției mele. O iubesc? E una din căsniciile care s-au dizolvat până la indiferență? Poate, dar n-o voi părăsi niciodată. Nu aveam dormitoare separate – nici un clișeu de felul ăsta –, însă duceam vieți aflate la o distanță cosmică una de cealaltă. Ea conducea o școală. Eu conduceam o revistă. Așa era de multă vreme. Unele iubite au plecat, nefericite. Altele au rămas mai multă vreme, pentru că eram și eu secretul lor.

Oprim în fața porții tale.

— E destul de complicat, nu? întreb.

— De ce?

Ai un stil de a rosti cuvintele astea care cere imperios sinceritate.

— Pentru că sunt mult mai în vârstă... plus toată treaba cu căsnicia...

Bâjbâi după cuvinte, din cauza neliniștii.

— Nu-mi pasă că ești mai în vârstă. Dar care-i treaba cu căsnicia?

— Sunt căsătorit.

Aștept să cobori din mașină, mânioasă, scârbită.

În schimb, te apleci spre mine și te sărut, repede, ca și cum aș ieși la suprafața apei ca să trag aer în piept.

Ne întâlnim în cel de-al doilea apartament al meu, două săptămâni mai târziu.

Chiriașii au plecat și deocamdată n-am găsit pe altcineva care să-l închirieze.

— Cred că-l voi păstra doar pentru noi, îți spun.

Îmi place să-ți urmăresc în camerele pustii, așa goale cum sunt, mișcările de felină – reținute, calme. Încapi în colțurile și firidele apartamentului, lipăi desculță pe podea; te lungești pe terasă în soarele hibernal. Devine spațiul tău, chiar dacă nu-i adaugi nimic în afară de prezența ta. Câteodată flori, frunze care au căzut pe stradă și pe care le-ai cules venind înapoi. Și pisici, dar asta abia mai târziu.

Prima oară când ieșim împreună, să bem un pahar într-un bar slab luminat și discret, te întreb de ce ai acceptat să ne vedem. Bei din paharul cu vin roșu – ți-am comandat o sticlă de Nero d'Avola de corpolență medie – și mă privești direct.

— Din curiozitate.

Îmi plăci. Chiar îmi plăci.

Sub învelișul moale e un miez tare. Când nu vrei să răspunzi se vede pe buzele tale, în felul în care-ți înclini capul. Chiar și în cât de mult poți să bei. Sunt

uimit că ții pasul cu mine, pahar după pahar. Și chiar mai mult când mie mi-a ajuns.

Pesemne că e tinerețea. Deși n-o știu, tinerii beau pe viață și pe moarte. Mână-n mână cu vitalitatea violentă merge un imbold puternic de a se nimici. Trebuie să fie așa. Nu găsesc altă explicație pentru acest hedonism nebunesc.

În seara aceea te duc acasă pe jumătate în brațe, până-n camera ta.

— Uau, ce cool sunteți! remarcă una din colegele tale de apartament.

Abia mai târziu îmi dau seama că probabil m-a luat drept tatăl tău.

A doua oară când ne întâlnim, te duc să vezi niște picturi.

Artă populară, cum i se spune în aceste cercuri.

Îți spun că asta colecționez de câțiva ani, cea mai recentă fixație a mea. (Deși s-ar putea să fii tu.) Te duc acasă la agent, într-o colonie liniștită, înverzită, și tu intri după mine agale, de parcă ai mai fi făcut asta de o sută de ori. Te oprești la fiecare tablou care ne însoțește pe treptele ce duc la subsol. Cu toată nonșalanța ta, te hipnotizează doi păuni cu penele desfăcute, dansând.

— Ce frumos! exclami. Parc-ar fi pointilism.

Sunt încântat la culme.

Ajunși în „galerie“, o cutreierăm; pe mine mă urmează un asistent zelos, tu ești singură. Mi-ar plăcea să-ți cumpăr un tablou, firește. Pentru că te va impresiona, sunt sigur, și totodată pentru că nu-mi vine să cred că ești aici cu mine, lângă mine.

Dar când îți fac propunerea, te împotrivești. Nu, îmi spui, alege ceva pentru tine. Sunt scumpe, nu pot accepta. Eu nu te ascult. Aleg un tigru, e roșu cu negru și ghemuit la pândă, ca dragostea. Te întorci la mașină cu el, năucită.

Pe drumul de întoarcere stai tăcută, cu cotul pe geamul deschis, până când se face prea frig și-l ridici, apoi îți așezi frumos mâinile în poală. E un gest ciudat de înduioșător. Simt un imbold coplesitor de a te strânge lângă mine.

Te iau de mână și tu mă lași.

A treia oară când ne întâlnim, te duc la apartament după o cină alcătuită din anghinare, gnocchi cu salată de spanac tânăr și crabi cu carapace moale. Ce desfătare! Pentru că metropola fără fluviu e totodată o metropolă fără mare. Zăbovim la paharul de după masă. Simt că ești într-o dispoziție expansivă, că seara nu se va încheia cu un rămas-bun cast.

Chiar și așa, în mașină te întreb dacă ai vrea să te duc acasă.

— Nu.

Ne sărutăm de cum intrăm pe ușa apartamentului, într-o cameră în care mobilele, acoperite cu cearșafuri, sunt stafii. Oftezi când ne desprindem, cu fața încadrată acum de pletele care ți s-au revărsat – nu-mi dau seama când – pe umeri. Îmi pun mâinile pe talia ta. Asta trebuie să fie senzația, îmi spun, când ții în mâini un mănunchi de trestii de râu. În seara aceea nici măcar nu ajungem în camera cu pat. Ne mutăm pe canapeaua lată și încăpătoare și te dezbrac pe întuneric. Singura geană de lumină vine de la un bec stradal de afară, dar ajunge ca să-ți văd arcuirea umerilor și conturul sânilor, linia gâtului când ridici capul de plăcere, rotunjimea coapselor. Gura ta e moale și dornică. Mă ia prin surprindere. În prezența mea ești prietenoasă, dar precaută; sărutările tale sunt însă pătimașe. Cu asta-mi vei rămâne în amintire, pe veci: ești de o imensă generozitate. Iată-mă toată, pare să spună gura ta, nu mă ascund.

În următoarele câteva luni, între ședințe la serviciu, plec la apartament cu înflăcărarea și exaltarea unui adolescent. Tu ai cheia de rezervă și te găsesc acolo deseori, stând la una din ferestrele cât un perete. Suntem la etajul al doilea și de jur împrejurul nostru sunt copaci. Ai spus odată că e ca și cum ne-am afla într-o căsuță în copac și-mi dau seama de ce ți-ar plăcea așa ceva; tainic și izolat de lume. Uneori îți aduc bunătăți. Portocale grase, fistic crocant, *genmaicha*

străin sau millefeuille de la o patiserie din apropiere. Te privesc cum mănânci, sucul curgându-ți pe bărbie, foietajul fărâmițându-se în mâna ta. Pe urmă te sărut și gust sarea și dulceața.

Într-o după-amiază fierbinte și umedă, cu ferestrele acoperite cu cearșafuri, stăm întinși pe pat, în camera încremenită și tăcută. Îmi plimb degetele pe spatele tău, arcuirea lui, o porumbiță tânără, pielea ta, ca penele.

— A fost bine? întreb.

Întreb de fiecare dată, fiindcă sunt nu sigur că, la vârsta asta, te satisfac.

Dai din cap că da, dar nu dezvolti și mă îngrijorez. Poate problema e abdomenul meu, care nu mai e atât de ferm pe cât îmi place să mi-l amintesc, sau pielea mea, care se zbârcește la fel de repede ca stafidele.

— Când a fost prima oară pentru tine? întreb fără să mă pot abține.

Sunt absolut sigur că n-a fost cu mine, dar, cumva, aș vrea să fie așa.

Mă privești direct.

Sunt o Lună, jumătate întunecată, cealaltă jumătate luminată de soarele după-amiezii târzii.

Îmi spui că ți-ai pierdut virginitatea la nouă ani.

Am mai auzit astfel de istorisiri; încerc să nu tresar.

— Din cauza unui taburet din bucătărie.

N-ar trebui să mă iei de idiot, spun pe jumătate râzând.

Te ridici și te proptești pe coate.

— Dar nu te iau de idiot. Îți spun adevărul.

Explici că s-a întâmplat la cină. Te-ai ridicat să-ți mai pui o porție, ai alunecat și muchia de lemn ți s-a înfipt între picioare.

Bunica ta te-a întrebat dacă ai pățit ceva și ai dat din cap că nu, în ciuda unei dureri crunte. Mai târziu ai descoperit pete roșu-aprins pe chiloți. Ai stat ascunsă în baie toată noaptea, convinsă că vei muri. Bunicii tăi, în fața ușii, înnebuniți de îngrijorare.

Aș vrea să te întreb de ce nu pomenesc aproape niciodată de părinții tăi, dar poate că acum nu e momentul.

— Se mai întâmplă, spun.

Mă întorc și fața-mi e acum toată în întuneric.

— Puteam să mor?

— Nu, prostuța mea.

Îți mângâi netezimea obrazului, conturul buzelor, pline ca fructele. Tinerețe scânteind în lumina soarelui.

— Tu o să trăiești veșnic.

O săptămână mai târziu aduci pisoii.

Unul roșcat-deschis, cu ochi de un chihlimbriu cald, și unul tigrat cu gri-închis, cu ochii verzi ca frunzele. Spui că i-ai găsit abandonați într-o valiză,

la marginea drumului. Una din fetele cu care împarți apartamentul e alergică la părul de pisică și n-ai unde altundeva să-i duci. Te așezi pe podea în culmea încântării, iar ei se învârtesc pe lângă tine și-ți șerpuiesc în jurul gleznelor. Privesc cu indulgență, cum aș privi un copil. E băcător la ochi, nu-i așa? Ești suficient de tânără ca să-mi fii fiică și nu mă deranjează, ci mai degrabă îmi dă uneori sentimente... paterne față de tine. E straniu; o fiică amantă, o amantă fiică. Ai cărei sâni îi sug. Care se mișcă deasupra mea până când se cutremură și rămâne neclintită. Când mă gândesc la lucrurile astea, îmi doresc să fiu în tine. Mă întreb dacă te gândești și tu la ele, dacă există chiar și pentru tine ciudățenia asta, o dualitate, tainică și interzisă.

Pisoi fiind acolo, rămâi adesea peste noapte; câteodată nu te întorci cu zilele în apartamentul tău. Găsesc câteva haine răzlețe în dulap, o periută de dinți în baie, pliculețe de șampon, chiloți uscându-se pe o sfoară în balcon. Dacă am o zi epuizantă la birou, vin la apartament și adormim pe pat, eu ținându-te în brațe. Strâns, strâns. Pentru că știu, oricât m-aș preface, că nu va dura, nu poate să dureze. Cum ar putea? Eu, în vârstă și legat, iar tu... așa cum ești. Ai atâta putere în căușul palmei! Puterea de a te desprinde de aici oricând dorești. În timp ce eu privesc balonașul de săpun și mă sforțez din răputeri

să-l fac, doar prin rugăciuni, să plutească mai departe. Cât ține iarna aceea, petrec mai mult timp la apartament decât acasă. E frig în metropola fără fluviu. Ca deșertul din jurul nostru, zilele sunt scurte, nopțile, lungi. Aduc șaluri și păături și stăm așezați lângă calorifer ca niște copii, cerșind căldură. N-am mai cunoscut de mult așa o... lipsă de ceremonie. Îți așezi tălpile cu șosete pe pieptul meu, între coapsele mele, pe spatele meu. În timp ce eu îmi dau toată silința să te dezbrac. Vreau nu doar să-ți văd pielea, ci și să văd dacă ești intactă, că semnul roșu din naștere de pe coaste, în dreapta, e tot acolo, că acela de pe spate, amplasat perfect între omoplați, nu s-a mutat.

— E frig rău... ce faci? întrebi pe jumătate râzând.

— Încerc să mă conving că ești tot tu.

Iar tu răspunzi absolut serioasă:

— Normal că sunt eu, prostule.

Cum poate o femeie întinsă sub mine, mă întreb când te privesc, să fie atât de tânără?

Nu, nu e ăsta cuvântul. Proaspătă. Da, proaspătă.

Presupun că de ani buni observ doar corpul omenesc ajuns să aibă nevoie de reparații.

Iar tu, tu ești perfectă.

— Ai făcut vreo operație? te întreb o dată.

Clatini din cap.

— Nici una? Nu ți-ai scos nici măcar apendicele... amigdalele?

Nici o singură sutură, spui, pe corpul tău. Te-ai julit și te-ai lovit, sigur – pe palma ta, cicatricea de la mușcătura dureroasă a unui câine, pe genunchiul tău, o rană veche care se infectase –, însă nu te-ai tăiat nici un bisturiu. N-a fost niciodată nevoie ca un ac cu fir de sutură să coasă carnea la loc. Sper, tăcut, că vei rămâne mereu așa, că vei rămâne intactă.

Într-o după-amiază târzie te găsesc cutreierând strada, în fața apartamentului.

— China, îmi spui, a dispărut China!

Am nevoie de câteva clipe ca să-mi aduc aminte că așa ai botezat motanul roșcat. (Pe cel tigrat îl cheamă India.) China s-a cățărat și a ieșit pe balcon, a zărit o pasăre și, neputând să se abțină, a sărit în gol, a căzut în balconul de dedesubt, și de acolo a țâșnit pe stradă, speriat. Ai privit totul, neputincioasă, apoi ai coborât în goană, strigându-l. Până să te găsesc ai făcut vreo douăzeci de ture. China tot nu se vede pe nicăieri. Nu ești scoasă din minți de furie, cum poate ar fi de așteptat, nici isterică, ci doar extrem de agitată, incapabilă să te așezi sau să stai locului. Te însoțesc și eu în căutare. Pentru oricine ne-ar privi, un tată și o fiică în căutarea animalului lor de companie rătăcit.

— Pesemne că e speriat și se ascunde, îți spun. Se întoarce el.

Dar nu se întoarce, nici în noaptea aceea, nici în următoarea.

Lași ferestrele deschise; în apartament se face atât de frig, încât dormim cu gecile pe noi. Așezi în balcon farfurii cu hrană pentru pisici. Dar cum o să se cațere până sus? te frământă. Vrei să cutreieri din nou străzile. La început te însoțesc; extenuat, în toiul nopții. Apoi încerc să te fac să înțelegi că nu are rost. Când a dispărut China, am realizat că nu există corp fără nici o cicatrice.

Ai încetat să mai ieși ca să-l cauți, dar ții în continuare ferestrele deschise. Într-o dimineață ne trezim și descoperim că a plecat și India. Lăsaserăm ușa dormitorului întredeschisă, iar el pesemne că s-a strecurat afară fără zgomot, în timp ce noi dormeam.

De data asta plângi, nu te oprești din plâns. Am mai văzut atâta durere doar la înmormântări.

După asta simt o retragere, ca și cum m-ai socoti răspunzător. Știam că se va întâmpla negreșit așa, era chiar inevitabil, dacă analizezi situația noastră. Nu pot face nimic. Nu pot face nimic care să ajute.

— Ce-ar fi să ne luăm altă pisică? întreb o dată, iar tu te uiți la mine de parcă aș fi nebun.

Înainte să dispară India și China îmi dădeai voie să te țin în brațe când rămâneam peste noapte. Acum e un spațiu între noi, pe pat, peste care există rareori

punte. Când există, îți mângâi părul. Linia laterală a corpului, cu unduiri ca de dealuri. Într-o noapte îți spun că te vei vindeca după aceste abandonuri, iar apoi, pentru că mă simt obligat să fiu sincer, că s-ar putea să vină și altele.

— Ce vrei să spui? Întrebi și-ți simt respirația caldă pe gât.

— Nimic.

— Spune-mi!

Deja regret. Cine sunt eu, să te previn cu privire la lucrurile astea?

Poate fi prevenit vreun om?

Doar atât, repet, că s-ar să vină și altele și că te-ar surprinde până unde pot merge oamenii ca să nu se simtă părăsiți sau să nu părăsească.

Rămâi tăcută vreme îndelungată. Apoi spui:

— Știu.

Îmi vine să râd și să te întreb dacă nu ești prea tânără ca să știi, dar văd pe fața ta o expresie care mă oprește. Aștept să vorbești și o faci, rar, șovăind.

— Am fost într-o vreme cu un tip... și la sfârșit a fost oribil...

— De ce?

— Ne certam... tot timpul... dar am rămas împreună în ciuda a tot... probabil din cauza asta...

Spun că e cel mai greu lucru să pui punct la ceva.

— Și tu?

N-am mai vorbit niciodată despre căsnicia mea.

— Și dacă ai fost cu alte femei, de ce rămâi căsătorit?

N-am de spus nimic în afară de cuvintele astea jalnice:

— Nu sunt genul de om care să plece.

Tu te întinzi pe spate, privind fix tavanul alb, și spui că înțelegi. Și, cu toate că aș vrea să te întreb dacă nu ești prea tânără ca să înțelegi, rămân tăcut, apoi întreb:

— Pentru că ai rămas cu acel... tip... chiar dacă nu erai fericită?

Dai din cap că da. Nici el nu era... dar cel puțin el a știut când a fost de ajuns, când nefericirea a devenit prea mare și dura de prea mult timp.

— Eu nu știu, îmi spui. Nu știu niciodată, se pare.

Mi-aș dori fierbinte să spun că vei învăța, dar cum aș putea, când nici eu nu știu nimic despre asta?

Așa se explică de ce unicul motiv al sfârșitului pentru noi e faptul că pleci din oraș, din țară. În tot acest timp ți-ai depus dosarul pentru studii post-universitare în străinătate, la câteva universități. Ai strâns acte și recomandări, ai scris scrisori de intenție și le-ai trimis pe toate prin curier special. După niște luni încep să vină scrisorile de acceptare (și una de respingere). Alegi. Aici, declari. Acum mergi acasă o vreme, iar după aceea pleci în metropola cu fluviu. Anul meu cu tine a ajuns la final. Nu vorbim despre

asta, în mod ciudat, poate pentru că am știut de la bun început că va trebui să se sfârșească. În seara din ajunul plecării tale comandăm cina în apartament și mâncăm lângă caloriferul care nu mai trebuie pornit. Ne retragem pe canapea, ca în prima noastră noapte împreună. Singura geană de lumină vine de la un bec stradal de afară, dar ajunge ca să-ți văd arcuirea umerilor și a sânilor, linia gâtului când ridici capul de plăcere, rotunjimea coapselor. Sărutările tale sunt și acum imense, ca și cum tot restul vieții nu vei săruta pe nimeni altcineva. Și în momentele acelea mă simt iubit. Sper că și tu.

Peste câteva zile, când mă întorc în apartament, e pustiu. Camerele nu trădează în nici un fel prezența ta; hainele au fost luate, pliculețele de șampon sunt goale. Nu mă așteptam să te găsesc acolo. Acopăr din nou mobilele cu cearșafuri. Mă mișc printre ele ca o fantomă.

Întreprinzătoarea

Îți remarc mai întâi genunchii, iubirea mea.

Ne întâlnim în bucătărie, a doua zi după ce ne-am mutat. Bucătăria pe care o împărțim noi, cei șase studenți din diferite colțuri ale lumii. Am făcut o pasiune pentru toți. Mă rog, pentru toate femeile. Bărbatul, norvegian parcă a spus că e, nu-mi place prea mult. Are aerul acela încrezut, de băiat alb, pe care sunt sigură că voi ajunge să-l detest. E și foarte vesel, ceea ce e foarte enervant. Camera aflată vizavi de a mea e ocupată de o americană de origine cambodgiană. E fermecătoare, cu fața ca o lună blândă și plină, sprâncene groase, buze frumoase, pline. E foarte tânără și a venit printr-un program de schimb studențesc, asta înseamnă că va petrece aici doar câteva luni. Următoarele camere sunt ocupate de norvegian și de o nemțoaică cu cele mai blonde plete din câte mi-a fost dat să văd și cei mai albaștri ochi. E întruchiparea stereotipului arian, dar foarte plăcută. Are un iubit, cred. Îl văd plecând din camera ei în fiecare dimineață. Cel mai aproape de intrarea principală stă o studentă japoneză cu părul drept și

lung, ca o cascadă întunecată, iar vizavi de ea, tu. Ești frumoasă și în rest, dar, cum am spus, îți remarc mai întâi genunchii.

Pregătesc cina, ardei umpluți cu orez și carne, iar tu intri cu paharul de vin în mână. E gol și-l umpli din nou dintr-o sticlă din bufet. Cu generozitate. Până la buză, ca și cum ai turna suc. Deja îmi placi.

Porți o cămașă, una lungă, cu nasturi, care-ți ajunge până la jumătatea coapselor. Nu ești slabă, dar ai picioare zvelte și genunchii fermi și frumos modelați.

— Bună! Îmi spui și prima ta întrebare e: Vrei? Întinzi spre mine sticla de vin.

— De ce nu?

Ne așezăm la masa de sufragerie, dacă poate fi numită așa. O chestie urâtă, din metal și PFL, care probabil a cunoscut multe petreceri studențești și prea puțină curățenie. Dar e așezată la fereastră, și această metropolă cu fluviu ne oferă priveliștea unui turn cu ceas, în depărtare, a unor acoperișuri ascuțite și lumini licăritoare.

Îmi spui cum te cheamă, îți spun cum mă cheamă.

Spui că n-ai mai auzit numele ăsta până acum și că e frumos. Îți spun că mi l-a pus mama și că înseamnă nostalgie, pentru că acasă se spune că toți ne naștem cu ea.

Ciocnim paharele, ne privim în ochi. Mă întreb dacă ai mai sărutat o fată.

Mă interesez ce studiezi.

Literatură comparată. Dar tu?

Îți spun că acum lucrez la arhivele publice. Înainte am fost avocată, dar m-am retras nu foarte demult din profesie.

În primele câteva săptămâni ne întâlnim așa, întâmplător, în bucătărie, dar de fiecare dată stăm tot mai mult de vorbă. Îți povestesc întâmplări amuzante cu un barman cu *dreadlocks*, cu care m-am întâlnit. Râzi și ascuți foarte atentă, dar nu povestești la rândul tău faze amuzante de pe la întâlniri.

— Ai un iubit? întreb în cele din urmă. O iubită? adaug nonșalant.

Stai așezată pe blatul de bucătărie, legănându-ți picioarele. Pregătesc friptură de miel la cuptor.

— Nici, nici.

— Dar nu ți-ar plăcea nici una dintre variante? te tachinez, împungând carnea cu o frigăruie.

Încă nu s-a făcut, îmi dau seama și fără s-o încerc, dar am un pretext să mă aplec și să nu-ți văd fața.

— Cătuși de puțin.

Însă tonul tău e amuzat și alunecos. E posibil să glumești.

Într-o seară bați la ușa mea. Deschid, încântată. Stai în prag, nesigură: să intri sau nu? Camerele noastre sunt atât de mici, încât mai mult de o persoană înăuntru dă inevitabil senzația de intruziune.

Te întrebai dacă aş putea să te ajut să-ţi reîncarci cartela de spălătorie pe laptopul meu. Pe al tău nu merge. Îmi întinzi o bancnotă de zece lire sterline.

— Poftim.

— Habibi, mai întâi intră! Îţi spun. Chestiunile băneşti nu se tratează niciodată aşa...

Camera mea e ordonată, poate un pic cam goală. Privirea ta o cercetează rapid şi apoi poposeşte asupra mea. Rezolvăm cu cardul şi, spunând că trebuie să-ţi vezi de spălat rufe, pleci.

În altă seară, căpătând curaj, bat la uşa ta.

Spre deosebire de mine, ţi-ai personalizat cu adevărat camera. Pe panoul de afişaj mare, capitonat, sunt prinse în ace ilustrate şi postere (al meu e gol). Un şirag de luminiţe în formă de floare îi conturează rama. De senzorul de fum atârnă ghirlande cu cuvinte. În colţ e un tablou înfăţişând un tigr, roşu cu negru. Iar lângă pat ai aşezat o lampă. Doar ea e aprinsă şi revarsă o lumină plăcută, blândă. Sunt îndrăgostită. E ca şi cum aş pătrunde într-o lume imposibil de frumoasă, şi ai creat-o în întregime cu mâinile tale.

Eşti în pat când intru, făcută ghem, citind *Bonjour tristesse*, de Françoise Sagan.

— *Mon petit chéri...* pentru tine există doar bucurie!

— Trebuie să citeşti cartea asta, spui ridicându-te în capul oaselor. Ți-o împrumut după ce o termin.

Mă inviți să mă așez. Nu sunt sigură dacă ar trebui să aleg marginea patului sau scaunul.

Trag scaunul mai aproape.

— Și pentru tine există doar bucurie...

Îmi rostești numele cu glas scăzut. Cu tandrețe, îmi place să-mi închipui.

Pe neașteptate, mi se umplu ochii de lacrimi. Tu observi rapid.

— Te simți bine?

Dau din cap că da și zâmbesc.

După asta vin adesea în camera ta. Uneori stăm tăcute, citind sau lucrând la temele noastre. Alteori vorbim. Ne împărtășim lucruri pe care îmi place să cred că nu le-am mai împărtășit nimănui. Întrebi dacă sunt apropiată de părinții mei. Da. Dar tu? Tu, nu. La început am impresia că nu ți-e prea greu să vorbești despre asta, dar observ că, atunci când îmi povestești despre ei, cuvintele tale par aproape exersate. Ca un discurs pe care ți l-ai pregătit în minte.

— Am crescut departe de ei... au fost părinți cu jumătate de normă, dacă există așa ceva... sigur, nu contează. Îi iubesc și tot restul... dar cred că nu-i cunosc. Iar ei nu mă cunosc deloc.

Îmi vine să te întreb dacă asta te deranjează, dar mai departe pari să amuțești. Alteori vorbim despre iubiri din trecut. Descoperim că am avut amândouă

relații cu o persoană căsătorită. Cu o persoană pe care n-am fost în stare s-o părăsim, în ciuda rațiunii.

Nici una din noi n-a avut aventuri de o noapte. Deocamdată.

Până să ni se încheie anul aici! ne promitem reciproc, răsând de pactul nostru amoros. Îți spun că o dată a fost cât pe ce. Am mers acasă la un bărbat sud-african, care locuia la sud de fluviu, departe, dar am dat înapoi și am plecat din apartamentul lui în toiul nopții. El n-a fost deloc încântat și nu m-a mai sunat niciodată.

— De ce te-ai răzgândit? întrebi.

Îți spun sincer că nu știu.

Îți povestesc despre toți, mai puțin despre ultima mea iubire. E prea devreme ca să vorbesc despre el.

Mergem adesea într-o cafenea și lucrăm într-un colț. Cred că arătăm bine împreună. Capetele noastre întunecate, aplecate asupra notițelor și cărților. Eu port ochelari; tu, nu. Ne îmbrăcăm asemănător, cu blugi, bocanci, pulovere groase și umflate și geți căptușite ca să ne apărăm de frig. Observ că-ți plac căciulile. Eu fumez; tu, nu, dar tragi ocazional câte un fum. Îți plac pisicile; mie, nu.

O dată, în timp ce mergem spre cafenea, ești neobișnuit de tăcută. Întreb dacă e totul în ordine. Mă aștept să-mi spui că ai dificultăți cu termenele de predare sau probleme cu o temă, dar nu e nimic legat de universitate.

— E o mare prostie... începi tu.

Și atunci știu că nu e deloc așa.

— Am primit un e-mail... de la un tip... mă rog, unul recent...

— Ce, sunt mai mulți tipi?

Tu râzi.

— Nu, e-mailuri.

Spun că-n ziua de azi oamenii au un singur motiv să trimită e-mailuri. În afara serviciului, adică.

— Anume?

— Să se despartă de cineva.

— Sau să încerce să se împace?

— Care din cele două e?

A doua, spui tu.

— E foarte ciudat... pentru că el e cel care a rupt relația... Ți-am povestit, mai ții minte? Și acum, ca din senin, asta...

— A spus-o așa, răspicat?

— Cam așa.

— E tipul pe care n-ai fost în stare să-l părăsești?

Dai din cap că da. Îți studiez fața, dar uneori ai o mină impasibilă.

Suntem la cafenea și comandăm ca de obicei o cafea mare, neagră, fără caimac pentru mine, cappuccino cu lapte pentru tine și o brișă cu vișine și migdale pe care s-o împărțim. În timp ce coborâm treptele spre locul nostru obișnuit, întreb:

— Ce fel de om e?

— Pătimaș.

— Îți mai place de el?

Durează câteva clipe ca să răspunzi.

— Nu m-am mai gândit de mult la el... Nu știu de ce a făcut asta...

— Ce anume spunea e-mailul de la el?

— Că-i e dor de mine... și se întreabă ce fac... și crede că a făcut o greșeală... și ar vrea să ne întâlnim, chiar dacă numai de dragul vremurilor de demult...

Beau din cafea, e mai slabă decât îmi place, dar merge.

— Și ce-o să faci?

Pari dintr-odată îndurerată.

— Nu știu... deocamdată nimic, cred...

— Dar cea mai importantă întrebare e...

— Care? întrebi cu un aer absolut serios, neclintit.

— Sexul era bun?

După asta nu ne mai putem opri din râs.

Într-o seară bat la ușa ta pentru că vreau să-ți povestesc despre iubitul meu cel mort, dar nu ești în cameră. Iar data următoare, când mă aflu în camera ta pentru că m-ai invitat să ne uităm la un clip haios, nu prea pare potrivit. Cum să spun „Știi, el a murit“, în timp ce râdem de un urs panda care face prostii la zoo?

Așa ajung să-ți spun în bucătărie. După ce m-a supărat un lucru spus de băiatul alb. Un comentariu sexist și rasist care-mi trezește dorința de a sparge geamul cu mutra lui. În schimb, îmi spăl vasele plină de nervi, apa revărsându-se peste marginea chiuvetei și stropind pardoseala. Un pahar îmi alunecă din mână, se lovește de muchie și se sparge.

— Futu-i! înjur.

Apari în spatele meu.

— Ce-ai pățit?

— Îl omor pe... pe...

— Gunoiiu ăla? completezi tu săritoare. Ce-a spus?

Că și-a dorit mereu să iasă cu o femeie arabă, dar își face griji că nu e destul de bogat.

Tu rămâi tăcută, dar îți văd mânia în ochi. Îți încleștezi mâinile pe marginea mesei, cu încheieturile albite. Apoi, într-un final, pe un ton nefiresc de voios, spui:

— Mergem la cârciumă și discutăm despre cum ne putem răzbuna? Sau mergem oricum la cârciumă, așa, pur și simplu, pentru că el nu merită timpul și energia? (Vii mai aproape.) Nu merită nici măcar furia noastră.

Văd ce încerci să faci, să deviezi discuția și să mă distragi, pentru că uneori întâlnirea cu un lucru atât de pervers și de adânc înrădăcinat nu merită mai mult decât un răs disprețuitor. Dar în seara asta nu

pot. Sunt supărată, am plâns în camera mea. Au trecut trei luni, iar ziua care a marcat aniversarea a rămas ne comemorată. A trecut așa cum trec toate celelalte zile și am realizat că așa vor trece și toate celelalte. Nu suport, pur și simplu nu suport.

— N-aș fi în starea asta dacă... dacă... (Sunt gata să plâng.) El n-ar fi murit.

Nu înțelegi, firește, cine a murit, cine e el, adică a fost, și ce înseamnă pentru mine. Îți spun că era fotograf și că l-am cunoscut acasă la un scriitor, în țară. Era înalt și avea un zâmbet frumos. Mă furișam să mă întâlnesc cu el când aveam pauza de prânz la ONG-ul la care lucram, în Orașul Vechi. Eram foarte diferiți unul de celălalt – el era sociabil și avea o mie de prieteni, pe când eu puteam să-i număr pe cei mai apropiați pe degetele unei mâini –, dar, nu știu cum, funcționa. Îi plăcea firea mea liniștită, așa mi-a spus, iar eu îi iubeam bucuria, puterea de a întâmpina fiecare zi cu același entuziasm neobosit ca pe celelalte. Părea nemărginit. Erau însă momente când nu ne mai armonizam, energia lui și a mea. Ultima oară când ne-am întâlnit, ne-am certat.

— De ce?

Din cauza unei prostii, o ieșire cu niște prieteni, la o petrecere oarecare. Am ieșit din casa lui, chiar dacă a venit până la ușa de la intrare, strigându-mă, spunând că bine, putem să stăm acasă. De obicei mă

domoleam și mă întorceam, dar în seara aceea nu m-am oprit până acasă. Probabil că era duminică și a doua zi am fost ocupată la serviciu. El n-a sunat. Eu n-am sunat.

Îmi amintesc însă cum am primit vestea și n-am crezut nici un cuvânt. Inima, mi s-a spus.

Inima lui? Era mare și puternică, și infinită. Îmi așezasem capul pe pieptul lui și o ascultasem de multe ori. Bătaia ei în urechea mea, dubla ei percuție. N-am crezut până nu l-am văzut zăcând într-un sicriu.

Unicul sunet din bucătărie e picuratul robinetului din spatele meu. Am abandonat vasele, paharul spart. Măinile mele sunt pline de clăbuci și alunecoase.

— Era mai în vârstă decât mine, dar prea tânăr ca să moară.

— Îmi pare rău, te aud murmurând. Îmi pare rău.

Lumina din bucătărie e albă și aspră, ca într-un spital. Întreb dacă putem să vorbim altundeva; mergem în camera ta. Pășim în tăcere, o procesiune funerară. Ne așezăm pe patul tău. În ciuda frigului, geamul e deschis; se simte o adiere dinspre fluviu.

— Știi care e partea cea mai ciudată?

Mă privești fără să scoți o vorbă.

— Că-mi puteam aminti atingerea pielii lui, căldura... Mă gândeam fără încetare la momentele pe care le petrecuserăm împreună... nu pe străzi sau în restaurante și cluburi, ci în pat. Pentru că ăsta era,

presupun, cel mai fizic și mai viu lucru... și acum nu mai exista. Tu ai avut vreun iubit care să fi murit?

Clatini din cap.

— Trebuie să fie cel mai dur mod de a pierde pe cineva.

— Așa ai crede, nu? Că persoana e pentru totdeauna... pierdută. A ieșit din viața ta într-un mod absolut ireversibil. Dar mie mi se pare... sau cel puțin am ajuns să cred că e mai greu să știi că acela cu care nu mai ești e undeva, în lume, râde, mănâncă, doarme... face toate lucrurile de zi cu zi și-și vede de viață. Poate că pentru mine există și consolare. Șocul pierderii... sigur că e mai dur când persoana moare. Dar totodată știi, în mod egoist, că nu va aparține niciodată altcuiva în afară de tine.

Încerc să zâmbesc, dar pesemne că-mi iese jalnic, pentru că tu întorci capul și mă iei de mână.

La început nu-ți spun totul.

Că după moartea lui, luni la rând, m-am trezit noaptea tremurând.

Că acasă, înainte să mă mut aici, treceam prin fața casei lui în fiecare seară, chiar dacă nu era în drumul meu dinspre serviciu. Că obișnuiam să merg la mormântul lui și să-mi așez palma pe pământ, așa cum o așezam înainte pe pieptul lui.

Mă simt recunoscătoare pentru faptul că sunt departe, pentru că sunt absorbită de un loc nou, de studiu, dar există lucruri pe care le porți mereu cu tine. Noaptea, pentru mine, nu va mai fi niciodată ce a fost înainte. A devenit un interval în care poți pierde inimaginabilul. Încă mă mai trezesc tremurând și visez adesea că-l privesc plecând cu un autobuz, un tren, că sunt părăsită.

Dar tu ai un stil de a scoate lucruri de la mine nepunând prea multe întrebări, fiindcă asta ar fi ca și cum te-ai apropia în grabă de o pasăre, făcând-o să se sperie și să zboare. Găsesc în schimb obiecte la ușa mea – un ou de ciocolată, o tăietură din ziar despre cel mai bătrân copac din lume, o ilustrată înfățișând un loc la malul mării, o pasăre origami albă. Simt o mulțumire tainică văzând că nu-ți dai osteneala să faci asta pentru ceilalți.

Treptat, ajung să te cunosc și eu mai bine.

Știu că ai multă bunătate, iubirea mea, dar ai și perioade lungi de tăcere ciudată. În care nimeni, oricât de apropiat ar fi, nu e bine-venit. O dată am aflat asta pe pielea mea, când ți-am bătut la ușă și tu ai deschis-o ca unei străine.

— Da?

N-am știut cum să răspund sau ce să întreb. „Eu sunt“, mi-a venit să spun. Nu că nu mi-ai vorbit, însă

ai făcut-o cu atâta reticență, încât am plecat cu coada între picioare.

Ești curajoasă.

Sunt multe lucrurile pe care mi le voi aminti despre tine, dar mai cu seamă unul.

Ne plimbam într-o după-amiază și un câine lătos de pe trotuar, pe care stăpânul abia îl putea controla, a început să latre și să se smucească în lesă, repezindu-se la mine. N-a lipsit mult să mă muște de picior, însă tu te-ai băgat între noi, fluturându-ți geanta în fața fiarei.

— Marș! ai țipat. Marș!

Și în loc să simt spaimă, te-am privit, ți-am privit fața încordată, furioasă, trasând din gesturi un cerc magic protector în jurul nostru. Câinele a lătrat la tine, dar tu nici n-ai tresărit. Pe urmă a dat înapoi, și stăpânul l-a tras după el, cerându-și scuze de mai multe ori.

— Îți mulțumesc, ți-am spus.

— Pentru ce?

Ți-ai dat pletele cu mâna pe spate și ai mers mai departe.

Ești înaltă, însă eu te depășesc un pic, și ești mai zveltă decât mine.

Bănuiesc că multora li s-ar părea un fleac, dar în clipa aceea, când te-ai așezat între mine și câine, am avut senzația că nimic nu mă poate răni sau atinge, nici chiar moartea.

Sunt îndrăgostită de tine prin cea mai adâncă, mai profundă prietenie.

Are noimă? Pentru mine are.

Stăm ceasuri întregi, până noaptea târziu, în camera ta și vorbim. Îți povestesc despre patria mea, cum a fost furată, mutilată. Îți spun că vin din una dintre cele mai frământate zone ale lumii, unde e mai ușor să trăiești cu ură și suspiciune decât să iubești. E greu să iubești când ești subjugat. Fiecare strop de duioșie e un miracol. Fotograful meu, care râdea atât de ușor, mi-a amintit ce e viața normală. „Acum s-a dus și el.“ Nimic duios nu poate supraviețui. Tu ascuți cu inima. Ești pricepută și la asta. Generoasă, afectuoasă. Câteodată te întinzi ca să-mi atingi mâna, umărul. Îmi spui că nu te-ai gândit cât de multe lucruri iei de bune. Odată îți pui palma pe obrazul meu; stăm destul de aproape ca să ne sărutăm. Dar tu te lași pe spate, sprijinindu-te de pernă, închizând ochii.

— Ești frumoasă.

Te uiți la mine.

— Și tu... și tu...

Într-o zi hotărâm să mergem în nordul orașului, pe un câmp despre care am auzit că se întinde cale de nenumărați kilometri. Luăm metroul. Coborând cu liftul, observăm panourile publicitare ce alunecă pe lângă noi. Un nou musical în West End, o

expoziție despre familia regală, asigurări de viață, lenjerie intimă elegantă.

— E superbă, spun eu referindu-mă la femeia din fotografie.

Poartă sutien și chiloți din dantelă violet. Voluptuoasă și catifelată, cu rotunjimi pârguite.

Încuviințezi.

— Ai vrea s-o fuți? întreb.

Te apleci mai aproape de mine.

— De multe ori.

Alții ar spune că-ți face plăcere să ațâți și atât, dar eu te plac prea mult. Mă gândesc adesea că e preferabilă anticiparea asta constantă. Să te afli la nesfârșit pe buza plăcerii.

Poate că asta e singura cale de a o păstra. Dragostea. Să nu se întâmple niciodată. Altfel, să iubești înseamnă să pierzi de fiecare dată. Și nu e adevărat? Că un sărut imaginar valorează cât o mie de săruturi adevărate. Îmi spun asta și ca să mă consolez.

Pe terenul acela, un câmp deschis, găsim o masă și un scaun uriașe.

Sunt din lemn și se înalță dominator deasupra noastră, înalte cât o clădire.

Oamenii joacă fotbal printre picioarele lor și fac picnic la umbra lor.

— E o lucrare de artă, îmi spui.

— Simbolizând ce?

— Orice vrei tu.

În ziua de azi, adaugi, totul e ne-esențialism.

Înconjurăm ansamblul de nenumărate ori, și el se transformă de fiecare dată. Mai întâi simbolizează întreaga literatură. Tot ce s-a scris vreodată, strâns laolaltă și ridicându-se spre cer, deasupra noastră. Pe urmă e masa de lucru a unui uriaș. O navă spațială extraterestră prost gândită. Darul confecționat de Isus cu mâna lui pentru Ziua Tatălui. Râdem până când oamenii din jurul nostru se uită lung. Preț de o clipă îmi vine să-ți cuprind fața în mâini și să-mi strivesc buzele de ale tale. Degetele tale le ating în treacăt pe ale mele, se împletesc cu ele și nu le mai dai drumul.

— Cine mă va face să râd după ce pleci? întrebi.

Programul nostru de studii de un an se sfârșește peste trei luni. Eu voi pleca acasă. Mi-o impune foaia din pașaportul meu.

— Vei pleca și tu?

Dai din cap că da. Dar mai întâi vei sta o vreme la țară, la niște prieteni pe care îi cunoști de acasă. Însă asta nu mă interesează; îmi pasă doar de timpul pe care-l avem împreună.

— Avem o vară.

— Ai o vară ca să mă faci să râd.

Iar o vară poate fi cât o viață.

Mergem pe o cărare care ne duce în pădure. Aici e mai întunecos și mai rece. Aerul se schimbă; e mai greu și umed, evocând ceva străvechi. Copacii sunt încremeniți, ca într-un tablou. Frunzele de sub tălpile noastre lunecă și plescăie în noroi. În scurt timp ajungem la un luminiș care ne aparține doar nouă. Ne așezăm pe o bancă, dedicată câmpului în memoria cuiva pe nume Diana, „căreia îi plăceau nespuse de mult aceste locuri“. Putem vedea cerul. Se întunecă, dar e senin și mai păstrează unde din albastrul de mult pierdut al zilei.

— Ai răspuns la acel e-mail? te întreb.

Dai din cap că da.

— Ce ai scris?

— Păi... i-am spus în primul rând că sunt plecată...

— Și te vei întâlni cu el după ce te vei întoarce?

— Poate...

Îți povestesc că am văzut pe Internet o memă care spune că împăcarea cu un fost e ca și cum ți-ai pune niște chiloți purtați după ce ai făcut duș. Râdem. Apoi stăm tăcute, în vreme ce amurgul se așterne în jurul nostru.

— Uite! exclami.

În depărtare e un stol de păsări, o sută sau mai multe. Coboară și se înalță, schimbându-și formația în valuri, ca apa. Urmând un tipar invizibil, secret, cunoscut numai lor și aripilor lor. Le privim cum se

rotesc și coboară în picaj, se aruncă în sus și se urmăresc. E fascinant.

— Ce fel de păsări sunt? întreb.

N-am mai văzut niciodată așa ceva, așa niște făpturi.

Sunt mierle, îmi spui, și ești convinsă că sunt sufletele morților.

Glasul mi se gătuie. Aș vrea să cred că e adevărat.

Că toți morții lumii se reîncarnează în făpturi zburătoare.

Profesorul

La masă discutăm despre ton.

După mine, practica pescuitului cu efect minim asupra mediului e ridicolă. Pentru asta există crescătorii, explic. Crescătorii de ton sau pescării, sau cum li s-o spune. Pescuitul cu efect minim asupra mediului e o etichetă pe care unii o pun ca să poată cere un preț de cinci ori mai mare.

Tu te înfurii teribil.

— Nu asta e ideea, spui.

Atunci care e? întreb. Îmi place cât de iritată pari.

Mi se spune că există o imagine de ansamblu pe care o ignor.

Cred că există aici o insinuaie nerostită cum că sunt prost.

(Asta mă doare. Am șaisprezece ani, dar știu că nu sunt prost.)

Pescuitul cu efect minim asupra mediului ar însemna scăderea dependenței sau nevoii de crescătorii de pește, continui tu. Nu vād de ce e important acest lucru, dar te las să continui. Îmi place cum sună vocea ta, mai ales când are o undă de mânie. Vorbești

clar și răspicat și cobori tonul. Altfel, nu spui mare lucru; e singura dată când te aud vorbind mai mult. De când am făcut cunoștință, acum câteva zile, am vorbit mai mult eu.

Ți-am spus că-mi petrec întotdeauna vacanța de la jumătatea semestrului în casa asta, proprietatea acestor prieteni ai tăi, pentru că mama mea e departe, în estul neelegant al continentului. Totodată, nu e prea plăcut să merg acasă. Partea aceea a lumii e mohorâtă și cenușie, și nu mă refer numai la vreme. Îmi place să locuiesc aici. Prietenii tăi sunt amabili cu mine; îmi dau camera de la mansardă și pot să fac ce vreau. Pot să dau radioul tare. Sau să citesc cu voce tare când învăț. Deși cred că asta te deranjează. Tu ai camera chiar sub a mea și am observat că nu mai stai să citești acolo.

Mi-ai spus că-ți termini studiile postuniversitare. Eu ți-am spus că termin liceul („Serios?” Ai crezut că sunt mai mare, lucru care mi-a făcut plăcere.) și tocmai mi-am depus dosarul la una dintre cele mai vechi universități din lume.

— Ca să studiezi ce? m-ai întrebat.

— Fizica.

Nu știu de ce, dar după asta nu mi-ai mai pus întrebări.

Dă-mi voie să-ți spun că până acum n-am avut timp pentru fete. Urmez o școală de băieți, muncesc pe rupte, urăsc sporturile și televizorul. Tatăl meu a

plecat când aveam opt ani, mama suferă de paranoia (mă sună în fiecare zi la opt dimineața și opt seara). N-am găsit logică în mai nimic în afară de fizică, principiile fundamentale care guvernează lumea materială din jurul nostru. Inerție, forțe, mișcare, energie. Totul poate fi explicat. Într-un final. Chiar și asta, ceea ce simt pentru tine.

La început, nimic. Intri cu geanta la jumătatea după-amiezii. Eu ascult radioul în camera de zi și abia dacă te observ. Casa asta e ceea ce gazdelor mele le place să eticheteze drept „casă deschisă“, așa că mai mereu vine sau pleacă cineva, sau trece pe aici ca să mănânce ceva. Sunt obișnuit. Îți remarc doar ochii. După aceea gazdele noastre te răpesc și te duc în camera ta, sub a mea, iar pe urmă ești în bucătărie, sporovăind, oferindu-te să ajuți la pregătirea cinei. Eu mă întorc sus, ca să învăț. La cină stăm așezați față-n față. Mi se îngăduie un pahar mic cu vin. Observ că bei repede, unul și încă unul. În curând te vei îmbăta și vei face gălăgie, îmi spun în sinea mea, dar ești de un calm impecabil. Sunt întrebat ce am făcut toată ziua și povestesc, însă nu cred că te interesează. Te concentrezi la mâncarea din farfuria ta, la cum să-ți mai torni un pahar cu vin. E enervant. Hotărăsc să nu mă interesezi nici tu pe mine.

În următoarele două zile suntem, de regulă, singuri acasă. Gazdele noastre pleacă la serviciu devreme.

Tu ar trebui să lucrezi la disertație – parcă ai spus că studiezi literatura (alt lucru care nu are nici o noimă pentru mine) –, dar e mai mult o glumă. Te aud cântând la pian (la un nivel de competență minim, mă tem) sau te văd dormind pe canapea ori cercetând raftul cu cărți ce mărginește holul. E lat și înalt, aproape din tavan până-n podea, și-l parcurgi cu încetineală. Nu recunosc nici una din cărțile pe care le scoți, poate cu excepția *Iliadei*, și pe aceea doar pentru că am fost silit s-o studiez la școală. Problema cu literatura, îți spun la masa de prânz (sandviciuri cu șuncă și supă), e faptul că suferă mereu de un mare decalaj.

Te uiți lung la mine, de parcă aș fi idiotul satului, înainte să întrebi:

— Cum așa?

Pentru că, oricâtă importanță am da universalității, o carte e scrisă întotdeauna într-un anumit loc și timp. Nu poate fi citită în timp ce e scrisă. După aceea, textul nu mai e de actualitate. Literatura e întotdeauna despre trecut.

Literatura, spui cu răceală, nu e ca știrile.

Dar nu înțelegi la ce mă refer, spun eu. Credem că în cărți putem găsi revelații despre comportamentul uman, însă chiar așa să fie? Când fiecare situație, fiecare om e de definit de o incontestabilă individualitate?

Nu asta e pretenția literaturii, spui tu, cu un glas ce trădează un foarte ușor tremur de mânie.

Există...

— Tipare? completez eu.

— Da, tipare.

Chiar și aceste „tipare“ despre care vorbim, pe care se spune că le oferă mării clasici, sunt doar atât. Un fel de speranță de a găsi o logică în acțiuni arbitrare, în raționamente imprevizibile, într-un aleator incredibil. Dincolo de faptul că oferă o documentare parțial competentă, toată literatura e inutilă.

(Savurez discuția, chiar dacă tu nu.)

Aștept să reacționezi, să arunci cu sandviciul în mine, să-mi înmoi capul în bolul cu supă de morcovi, dar tu mănânci calm, metodic, iar când termini spui: „Cum crezi tu“. Deduc că nu ești genul care polemizează. Recunosc că sunt dezamăgit. Numai că a doua zi mă contrazici cu elocvență și înflăcărare pe tema pescuitului cu efect minim asupra mediului. Poate că libertatea tonului de a înota în largul mării ți-e mai prețioasă decât *Iliada*. Mă încânți și mă nedumerești.

Dar nu am sentimentul acesta ciudat față de tine decât după ce te văd aproape dezbrăcată. E adevărat. E târziu, eu sunt în camera mea, învăț, și am nevoie să merg la baie, lucru enervant, pentru că trebuie să cobor la parter. Baia e lângă camera ta; trebuie s-o împărțim, și-n astea câteva zile n-a fost nici o problemă, pentru că n-am avut niciodată nevoie s-o folosim

în același timp. Cu excepția serii ăsteia. Am ajuns la jumătatea treptelor când ușa băii se deschide și ieși tu. Ai făcut duș; părul tău e ud, dar ridicat în creștet și strâns la întâmplare, desfăcându-se pe jumătate. Genunchii tăi sunt goi și lucioși. Te-ai înfășurat lejer într-un prosop. Îți ajunge până la genunchi. Te văd de sus și, dintr-odată, nu pot să respir. Nu m-am mai simțit așa niciodată. Nu că n-aș mai fi văzut femei îmbrăcate sumar – cel puțin în poze. (Învăț la o școală de băieți, îți amintești?) Dar le vedeam și mă întrebam pentru ce se face atâta caz.

Tu însă ești frumoasă ca lumina descompusă prin sticlă.

Nu știu cum îți dai seama că sunt acolo; am coborât fără zgomot, dar tu ridici ochii și mă vezi, și preț de o clipă rămânem amândoi încremeniți. Duci mâna la inimă și zâmbești, îți zâmbesc și eu.

După asta, ca un cățel prost și neajutorat, am nevoie în permanență să știu unde ești. De parcă m-aș orienta numai după prezența sau după absența ta. Ești Nordul meu.

Fără îndoială, e bizar. Îmi vine greu și să tac; vorbesc și tot vorbesc, pentru că vreau să simți că ar fi nepoliticos să ieși din cameră.

Vreau să mă iei cu tine peste tot.

Într-o după-amiază te întâlnesc când ești pe punctul de a ieși. „La plimbare“, spui când te întreb unde mergi. Întreb dacă pot să vin și eu și sunt în culmea încântării când consimți. Cred că, la urma urmei, îți place tovărășia mea, altfel ai fi refuzat.

— Unde mergem?

Am mers pe drumul principal și apoi am intrat pe o potecă de țară.

— N-am idee.

Asta mă neliniștește. Încep să spun că-n casă există hărți; putem să alcătuim un traseu, să luăm o carte despre itinerarele de plimbare locale. Tu râzi, și asta e decisiv.

Ziua e plăcută, cred. Nu mă pricep să fac descrieri. Lucrurile sunt pur și simplu așa cum sunt. Dar *se simte* vara. Cu strălucirea soarelui și umbra, și totul verde și bogat. Am văzut câteva ierni aici, și ziua asta e la polul opus. Pe tine te desfată toate. Niște flori care cresc pe marginea drumului, gardul viu cu inflorescențe care miros a miere, un fluture neastâmpărat.

— E prima ta vară aici? întreb cu șovăială.

Dai din cap că da.

Îmi vine să-ți povestesc în amănunt cum e, dar ceva mă îmboldește să mă abțin și mă conformez.

Te întreb în schimb de unde le cunoști pe gazdele noastre.

Spui că ai lucrat adesea ca voluntară la o școală pentru copiii săraci pe care o conduceau în țara ta. Dintr-un motiv insondabil, adaugi:

— Sunt ca părinții mei.

Mergem mai departe, trecând arareori pe lângă mașini sau alți pietoni. E mijlocul săptămânii. Am putea să fim singurii oameni din lumea întreagă. N-am mai avut senzația asta. Ba da, de fapt, am avut-o. Am petrecut o vacanță singur la școală, pentru că gazdele mele nu erau în țară și n-am vrut să mă întorc acasă. La trezire m-au întâmpinat tăcerea și clasele, și coridoarele, și terenurile de sport pustii. A fost o zi ca un dar frumos împachetat pentru mine, un dar ce așteaptă sub brad, și la fel e și asta, pentru noi, tu și eu.

Cărarea pe care mergem urcă și coboară, și fiecare pantă îți trezește plăcere – o anumită priveliște a dealurilor, un stejar rămuros, o veche locuință de fermă. Apoi trecem pe lângă un câmp neîngrădit, pe care paște o iapă. E de un auriu șters, cu coama și coada albe, și stă în dreptul unui gard viu înalt, în iarbă argintie. Spui că e o scenă ruptă dintr-o pictură.

— O, cum s-o botezăm? întrebi sprijinindu-te de gard.

Mă chinui să-mi vină o idee. N-am obiceiul de a boteza cai, ba, la drept vorbind, nimic altceva, dar încerc.

— Scăpăra.

Te întorci spre mine, nedumerită, surprinsă.

— Ce e asta?

— În limba mea înseamnă a scoate scânteii.

— Scăpăra, repeți, iar eu te ajut să pronunți corect cuvântul. Scăpăra... fermecător!

Și zâmbești.

Plimbarea noastră se încheie la o cârciumă.

Între timp s-a făcut după-amiază târziu, și tu-mi spui, după ce-ți verifici telefonul și schimbi mai multe mesaje, că gazdele noastre ne vor lua de acolo cu mașina, în drumul de la serviciu spre casă. Sunt ușurat; nu voiam să fac tot drumul de întoarcere pe jos. Spusesem deja de câteva ori că mă dor picioarele, că ar fi trebuit să luăm cu noi niște apă, pentru că e cald și ne-am putea deshidrata. N-ai părut câtuși de puțin îngrijorată.

La bar, eu comand un suc de merișoare, iar tu o pintă de cidru local. Ne așezăm la o masă aflată la fereastră. Dincolo de ea e o parcare pustie, mărginită de copaci. La picioarele noastre se întind Layla și Gramsci, câinii casei, un labrador negru și un golden retriever. Tu îi mângâi fără nici o teamă. Eu încerc să mă fac mic în colț.

— Apropie-te, sunt niște fâpturi blânde! îmi spui.

Recunosc că toate animalele mă fac să îngheț de spaimă.

— N-ai avut animale de companie în copilărie?

Cândva, un peștișor auriu, pe care l-am găsit într-o dimineață plutind cu burta în sus. Aveam șapte ani; a fost cel mai înfricoșător lucru din câte văzusem. Dar caii îmi plac, spun cu întârziere.

În unele seri, tu și gazdele noastre purtați conversații lungi la masa din sufragerie ori în camera de zi. După cină, când eu mă retrag de obicei în manskarda mea, ca să învăț. Dar sunt curios. Despre ce vorbiți oare? Când rămân în preajmă, zăbovind în bucătărie sau pe holul mărginit de cărți, descopăr că tu ești subiectul. Există o criză în plină desfășurare. Cel puțin așa pare.

— Ei pur și simplu nu înțeleg... și nici nu ascultă... spui tu revoltată.

— Important e, te sfătuiesc gazdele noastre, să faci ce simți că e potrivit pentru tine, în punctul ăsta...

— Nu pot să cred că vor să-mi găsească un serviciu... orice serviciu...

— Nu orice serviciu, precis...

— Ba da... le-ar conveni orice... chiar și o tâmpenie gen operator calculator... orice mă va ține în țara asta... pentru că au cheltuit atâția bani ca să fac studii aici... și ar fi o pierdere inutilă să mă întorc...

— Dar de ce să fie o pierdere inutilă?

— Nu știu...

După voce, pari exasperată. Mi te închipui plimbându-te încolo și înapoi, furioasă.

— Și dacă te întorci...?

— Se vor înfuria teribil. (Râzi.) Vă puteți imagina? Așa se poartă cu mine chiar și acum... se așteaptă să accept mereu ce-mi cer.

La un moment dat, spun gazdele noastre, toți ne mâniem părinții. E inevitabil. Ori o faci acum, ori mai târziu. Dar se va întâmpla.

Simt că te calmezi.

— E-adevărat, spui.

Se aude clinchetul sticlei care atinge paharul, se toarnă din nou vin, și conversația cotește în altă direcție.

În general dorm agitat, dar într-o noapte e și mai rău pentru că-n seara aceea am găsit o lighioană în camera mea. A zburat drept pe lângă mine când am intrat; nici măcar nu aprinsesem lumina. Am țipat. Am fost convins că e o fantomă, dar nu, găsim o creatură mică și blănoasă, cu aripi. Un liliac intrase nu știu cum în casă. Ce bizar! au exclamat gazdele noastre. Nu s-a mai întâmplat.

În noaptea aceea nu pot să dorm.

Până acum câțiva ani, când am venit aici la studii, mi-a fost frică de întuneric. Temerile se întorc. Aud aripi și fâlfâituri ciudate. Nu știu cât de târziu e când cobor treptele, cu gândul să-mi iau un pahar cu apă. Ușa camerei tale e întredeschisă. Nu mi-e în drum, dar merg spre ea. Cum dormi? Mi te închipui pe spate, cu capul întors pe pernă, cu pătura trasă peste piept, ridicarea și coborârea pieptului în timpul respirației.

Dar stai pe pat, în capul oaselor. Respirând profund, ca și cum tocmai te-ai fi trezit dintr-un coșmar. Ridici privirea și nu pari surprinsă să mă găsești în prag.

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

— Îmi pare rău... te-am trezit?

— Nu... câtuși de puțin... mergeam jos... la bucătărie...

Pare că nu asculți.

Mă apropii, șovăind; mă opresc la picioarele patului.

— Te simți bine?

— A fost îngrozitor! șoptești.

— Ai visat urât?

Dai din cap că da.

— Ce-ai văzut?

Câteodată, dacă vorbim despre vis, strânsoarea în care ne ține se topește.

— Fugeam...

Nu-ți spun că asta nu pare cine știe ce înfricoșător.

— Nu știu ce mă urmărea... dar știam cumva că sunt în pericol... și că trebuie să ajung la o casă... iar când am ajuns acolo...

Te uiți la mine îndurerată.

— Când ai ajuns acolo...?

— Am bătut la ușă... și cineva a deschis-o și a spus că pot să intru... dar numai dacă sunt orfană...

Nu-ți spun că a fost un simplu vis. Pentru că asta-mi spunea mama și nu mă ajuta niciodată.

Visele, o știi prea bine, sunt reale.

Mă așez cu șovăială pe marginea patului; sunt destul de aproape ca să văd pe fruntea ta broboane de sudoare, chiar dacă aici nopțile sunt întotdeauna reci. În oricare altă ocazie știu să vorbesc, dar în momentele de felul ăsta nu știu ce să spun sau cum să ofer alinare. Așa că stau într-o tăcere stupidă. Aș vrea să mă întind și să te iau de mână sau să-ți ating umărul. În schimb, iau carafa de pe noptieră și-ți pun apă într-un pahar. Iei înghițituri delicate.

— Mulțumesc.

Ridici ochii și, preț de o clipă, în acea nemișcare, în acel întuneric, cu apropierea dintre noi, mă gândesc că s-ar putea să mă săruți. Ce dorință prostească, prostească!

Și atunci, când sunt gata să mă ridic și să ies, îmi pui mâna pe braț. Atingerea ta e caldă, mai caldă decât o frunză la soare.

— Crezi... că ai putea să rămâi... o vreme?

Dau din cap că da.

— Și eu am avut multe vise urâte... (Nu știu de ce ți-o spun.) Mai ales după ce a plecat tata.

Cred că o fac pentru că vreau să știi că înțeleg și n-am nimic altceva de oferit.

Te uiți îndelung la mine, apoi ridici mâna și o pui pe obrazul meu. Rămân absolut nemișcat, de parcă

aș fi împietrit. Sunt un liliac în colț, speriat că voi fi descoperit.

— N-ai putut să adormi în seara asta?

— Nu.

Nu întrebi de ce. Te miști în schimb ca să faci loc în patul tău. Există spațiu pentru mine numai fiindcă stai pe o parte. Mă întind lângă tine, îți simt respirația pe gât, aproape; miroși a mușchi de pădure și-a grepfrut, și-a început de vară.

Nu îndrăznesc să mă mișc, ca nu cumva să ne atingem, ca nu cumva să ne simțim. Corpul meu, acest obiect la care nu mă gândesc aproape niciodată, pe care l-am socotit în general un recipient pentru mintea mea, mă trădează. Închid ochii, ca și cum dacă nu văd eu, nu vei vedea nici tu, dar așa e și mai rău, pentru că acum te văd înfășurată într-un prosop, ducând mâna la inimă și desfăcându-l. Mintea nu-mi e niciodată mai nesupusă decât atunci când îi cer să se gândească la altceva.

Pe neașteptate, întrebi:

— E straniu?

În agitația mea, încep să-ți spun că în fizică „straniețatea” e, de fapt, o proprietate a particulelor. Quarcurile stranii... quarcurile fiind particule subatomice purtătoare ale unei sarcini electrice fracționare... sunt cei instabili, care se descompun într-un quarc superior, un electron și un electron antineutrino. Că au viață lungă... și de obicei se formează în perechi. Ajungând

aici, mă uit la tine, pentru că am impresia că te sufoci. Nu, râzi. Cu capul dat pe spate, pe pernă. Îmi cuprinzi fața cu brațul, mă tragi mai aproape de tine și mă săruți pe creștet. Îți lipești nasul de umărul meu, închizând ochii.

— Suntem două quarcuri stranii.

N-am fost niciodată mai fericit. N-am fost niciodată mai trist.

În ultima ta zi cu noi, gazdele noastre se gândesc că e o idee excelentă să ne ducă la un picnic, pe coastă. Merg doar pentru tine. Îmi displac picnicurile, nisipul și soarele.

— Vii cu noi? întreabă gazdele noastre, surprinse.

Da, cred că ar putea fi o schimbare agreabilă.

Așa credem și noi, spun ei încântați la culme, pentru că, la fel ca cei mai mulți oameni de pe insula asta, îndrăgesc ce se numește „aerul liber“. Fac drumeții, excursii cu cortul și merg să înoate. (Mi s-a spus că sunt alb ca brânza, dar, cum se spune aici, mă doare-n cur.)

După un start întârziat – coșul n-a putut fi găsit, maioneza a fost scăpată pe jos și a trebuit să fie refăcută de la zero, biscuiții n-au vrut să crească –, pornim, în sfârșit. Coasta e la distanță de o oră cu mașina, undeva la țară, și chiar și eu trebuie să recunosc că e o zonă pitorească. Tu și gazdele noastre discutați despre cărțile pe care le-a scris un autor renumit din zonă; eu n-am nimic de adăugat, așa că mă uit pe

geam și tac. De asemenea, încerc să nu mă gândesc că începând de mâine nu vei mai fi aici. Când ieșim într-un final de pe șoseaua principală și ajungem la capătul drumului accidentat spre coastă, rămânem toți ținuiți – da, ăsta e cuvântul pe care l-aș folosi, ca și cum am fi fluturi prinși de un lepidopterolog – de priveliștea uluitoare a apei. Adică voi sunteți.

Îți arunc priviri pe furiș. Coborâm de-a valma din mașină, cu coș cu tot, și mergem pe plaja care e, te asigur, departe de a fi tropicală. Sub tălpile noastre se întinde în schimb un pietriș curios de neted.

— Șlefuit de furtuni, spui tu. Legea interzice să iei pietricele și să pleci cu ele.

Acolo ne întâlnim cu prietenii gazdelor noastre, care au ales deja un loc și au pregătit o pătură, mâncare și băutură.

Cred că voi leșina de la căldură. Numai că toți ceilalți par atât de încântați de vreme, încât ar fi inutil să mă plâng. Tu ai o rochie cu bretele legate la ceafă și o pălărie mare de pai. Mie nu-mi place să port pantaloni scurți, așa că mi-am suflecat pantalonii până la genunchi, iar tricoul meu, sunt sigur, va fi îmbibat în scurt timp de nădușeala dizgrațioasă. Observ că și tu eziți întru câtva să te aventurezi prea aproape de apă și inima mea prinde aripi. Stăm în picioare, la mal, chiar dincolo de linia până la care ajung valurile; de o parte și de cealaltă, coasta se deschide ca două aripi nesfârșite. (Îmi vine greu să cred că am

spus asta. Dar uneori îmi place să cred că sunt în stare să văd lumea așa cum bănuiesc că o vezi tu. Dacă aş fi poetic câteodată, poate că m-ai băga în seamă mai mult.) Nu-l vedem că vine, iar când vedem, e prea târziu. Valul, brusc mai înalt şi mai puternic decât toate celelalte, aproape că ne doboară. E atât de iute, încât exclamăm, surprinşi, apoi izbucnim în râs, pentru că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Uite!

Întinzi mâna spre mine.

În palma ta, o stea-de-mare.

— A aruncat-o oceanul... şi a ajuns la mine.

O examinăm cu atenţie; te uimesc complexitatea ei şi pielea ei granulată. Pe mine mă captivează mai mult mirosul de lămâie al părului tău.

— Ce să facem cu ea? întrebi. Am senzaţia că mi s-a oferit... un dar.

Ne uităm unul la celălalt, şi apoi la mica vietate şi ştim amândoi. Te apleci şi aştepţi până când apa îţi acoperă, plescăind, mâinile şi labele picioarelor. Când valul se retrage, palma ta e goală.

Suntem chemaţi lângă ceilalţi, să mâncăm şi să bem. Nu înţeleg pasiunea asta pentru ouă fierte şi ceapă murată. Iau în schimb şuncă şi pâine. Tu ciuguleşti fructe şi brânzeturi. Observ că eşti tăcută şi-mi doresc fierbinte să te înveselesc cumva. Bei pe nerăsuflăte o bere, apoi încă una; mi se îngăduie un

pahar de vin alb. Cineva scoate un *board game*. Mă albesc. La fel și tu, văd cu ușurare.

Te scuzi, spunând ceva despre o plimbare, iar eu mă reped să te însoțesc. Prundișul scrâșnește sub tălpile noastre. Mergem cale de vreun kilometru și jumătate în tăcere, trecând pe lângă un pescar, apoi pe lângă încă unul. După aceea – doar plaja, cerul, apa și noi.

Te oprești.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac?

Să mă săruți.

Iei de jos o piatră, netedă și bombată, și te duci la buza apei. N-am idee ce încerci, până când te apleci, îți tragi brațul înapoi și pe urmă îl smucești în față. Piatra saltă o dată și se scufundă. Râzi, râd și eu și mi-l amintesc dintr-odată pe tata făcând același lucru, la un râu, în țara mea, când eram foarte mic și el încă nu ne părăsise.

— Încearcă tu acum! îmi strigi.

Șovăi. Tata n-a rămas destul de mult timp ca să mă învețe.

Dar tu ești dintr-odată gălăgioasă și fericită și nu te pot dezamăgi. Mă ajuți să aleg o piatră și-mi arăți cum să mă las pe vine. Ești o profesoară jalnică. Pietrele noastre se scufundă una după alta. Cea mai mare realizare a noastră constă în două sărituri, poate trei.

Ăsta, declari tu, trebuie să fie cel mai vechi joc din lume.

Pe lângă jocul de-a v-ați ascunselea, spun eu.

În momentele acelea suntem copii. Am senzația că n-am mai fost de mult copil.

Apoi îmi aduc aminte că-n scurt timp vei pleca și mă simt ca un copil pe punctul de a fi părăsit.

Când terminăm, după ce am epuizat rezerva de pietre cu formă potrivită din jurul nostru, ne ridicăm și privim apa, acum liniștită ca sticla. Cerul adună nori și s-a întunecat, iar când pleci, va ploua.

Măcelarul

Iei legătura cu mine la mult timp de la întoarcerea din metropola cu fluviu.

După vreun an sau cam așa. E o după-amiază leneșă de duminică, sunt acasă, tu suni și ajungem să spunem la telefon lucruri care mă fac să-mi închid ușa dormitorului și să-mi dau jos pijamaua.

Cum s-a întâmplat?

Nu știu. Cred că a început când am întrebat ce faci, iar tu ai spus că ești în pat, sub cearșaf, goală.

Nu ne-am mai întâlnit și n-am mai vorbit de o veșnicie, dar sexul e, ca de fiecare dată, bun.

În mod straniu, stinghereala e mai mare când ne întâlnim.

Stăm la masă față-n față, cu ceștile de cafea în mână (ai spus că ai prefera asta, nu să bem ceva seara) și nu găsim, la început, mare lucru de spus. Te-ai tuns scurt; e drastic, dar arată grozav. Ți-o spun. Zâmbești și spui că și eu arăt bine.

— Ei, ce mai...?

— Ce ai mai...?

Vorbim în același timp. Râdem.

Tu primul, spui curtenitoare.

Îți spun că am terminat școala de film și mi-am înființat o casă de producție mică. Că lucrez mai mult ca *freelancer*, trecând de la un proiect la altul. Apoi ridic timid ochii spre tine și spun că vestea cea mai bună e că mi-am înființat până la urmă o trupă.

— O, e fantastic! zici tu.

Îmi spun că pari să te bucuri sincer pentru mine. Atâta doar că poate expresia din ochii tăi nu se potrivește sută la sută cu zâmbetul.

— Și tu?

Îmi spui că acum te descurci bine, dar n-a fost ușor.

— Cu munca, adaugi, de parcă ți-ai face griji că m-aș putea gândi la altceva.

Când te-ai întors după ce ți-ai terminat studiile, a trebuit să-ți găsești imediat un serviciu.

— Cum așa? întreb.

Spui ceva vag despre părinții tăi, cum că n-au fost prea încântați.

— Că fiica lor s-a întors din „străini“?

Nu pot să nu zâmbesc larg. Ți-am întâlnit părinții odată, pe fugă (nu mi-a plăcut de ei, nu le-a plăcut de mine). Știu că ținuta și ambiția lor sunt îndreptate foarte sus.

Dai din cap că da.

— Mi-au spus că decizia asta le pare greu de sprijinit.

Apoi dai ochii peste cap. (E un gest atât de familiar!) Te aud spunând în sinea ta: *De parcă ar ști ceva despre mine!*

— Și ți-ai găsit repede serviciu?

Da, dar micuța casă de design la care ai intrat ca redactor de texte, condusă de un om de afaceri dubios, nu te-a plătit cu lunile. Așa că ți-ai dat demisia și ai lucrat la o revistă metropolitană, bătând străzile pe arșiță și scriind articole despre unde găsești cele mai bune fripturi și unde să-ți faci un costum la comandă.

— Sună distractiv... remarc.

— A fost, o vreme... pe urmă au oprit publicarea.

— Poftim?

Ridici privirea și râzi.

— Pe cât se pare, totul trece on-line.

— Și apoi ce-ai făcut?

Spui că te-ai angajat la o editură universitară și n-a lipsit mult să mori de plictiseală. Că acum știi mai multe despre legile de import-export decât ți-ai fi dorit vreodată. Sporovăim ca niște vechi prieteni, ceea ce presupun că, într-un fel, și suntem. Îmi spui că acum lucrezi la o bibliotecă, ce aparține de unul dintre institutele culturale străine din oraș. Te plătesc bine, programul e lejer și ai posibilitatea să participi la evenimente la care vinul curge cu generozitate. Preț de câteva clipe rămânem nemișcați și tăcuți, iar orașul zumzăie în jurul nostru. Mă întreb dacă vei cere vreo lămurire referitoare la e-mailurile pe care

ți le-am trimis când erai plecată. Sper să nu, pentru că n-aș ști ce să spun acum, că suntem față-n față.

— Ești norocos, să știi, spui pe neașteptate.

— De ce?

— Pentru că ai știut mereu ce vrei să faci.

E neobișnuit și înduioșător și-mi vine să mă aplec și să-ți mângâi mâna sau brațul, sau obrazul.

— Iar tu... nu știi?

— Nu chiar, nu. Sunt foarte...

Dar nu-ți termini propoziția.

— Ești foarte...?

Clatini din cap și zâmbești, iar cuvântul se pierde.

Ne e mai ușor să ne cuplăm, pentru că locuiești singură.

Eu împart și acum un apartament cu cineva, în altă parte a orașului, și crede-mă că nu e o imagine plăcută. Tu stai într-un mic, dar confortabil *barsati*, un apartament din acelea la ultimul etaj, cu două camere și o terasă mare. Are o canapea galben-intens, un raft mare cu cărți, o masă de scris demodată, pe perete un tablou negru cu roșu înfățișând un tigru și fotografii din perioada pe care ai petrecut-o în metropola cu fluviu. Dar e de parcă n-ai fi lipsit deloc, pentru că mă surprinde cât de ușor și de repede se întâmplă. Deși, dacă e să ne luăm după conversația noastră telefonică, bănuiesc că nici nu s-ar fi putut altfel. Mai întâi stăm în camera ta și facem schimb

de povești. Cu cine a fost fiecare? E ca un fel de ritual de exorcizare. O dezvăluire de nume. Eu am fost cu o tipă cu care am lucrat la un film și intenționaserăm să dureze doar cât țineau filmările, numai că n-a fost așa. Apoi afecțiunea ei a crescut. „Unde duce relația asta?”, întreba după, când stăteam întinși în pat, unul lângă celălalt, și eu n-aveam nici un răspuns, iar într-un final ea a spus că nu mai poate continua. Mai fusesem și cu o necunoscută pe care am întâlnit-o în vacanță, undeva la mare. Cel puțin așa cred. Băusem atât de mult în ziua aceea, încât memoria nu mă ajută. Pe urmă a fost un drum cu mașina pe care-l făcusem cu niște vechi prieteni de la colegiu. Ei băuseră mai mult decât mine, fetele ne flancau, la un moment dat s-au sărutat și s-au întors spre mine. Dar relații? Nimic durabil sau semnificativ. Când mă uit la tine și spun că e rândul tău, taci vreme îndelungată.

— Un bărbat... mult mai în vârstă... cu care am fost un an... nimeni altcineva.

Îți spun că nu scapi așa ușor. Zâmbești. Se pune la socoteală, întrebi, o pasiune pentru o fată care ți-a fost colegă de apartament?

Spun că da, sigur. Și în rest, nimic? Dar aventuri de o noapte?

Roșești și eu tânjesc să te sărut. Toată conversația asta mi-a dat un tremur ciudat în stomac.

O dată, spui, înainte să pleci din metropola cu fluviu. Tu și prietena ta, colega de apartament, ieșiserăți la un pahar și-n bar era un tip...

— Cu care ai mers acasă?

Dai din cap că da.

— La el?

Dai iar din cap.

Nu mai făcuseși niciodată așa ceva, îmi spui, și tocmai asta te-a împins s-o faci.

— N-a fost foarte înțelept, nu? mă aud spunând.

Nu pot să nu mă simt puțin gelos, ba chiar te și judec puțin. Tu te încrunți.

— Cum adică?

— Păi... să mergi acasă cu un străin... cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?

— Locuia singur, spui.

— Asta e și mai rău!

Aproape că strig. Mă ridic și mă plimb de colo-colo. Tu mă privești în tăcere.

— Așa, și-a fost bine? întreb într-un final. Tânără și necugetată?

— De fapt a fost oribil, spui încet.

Ceva din tonul tău mă face să mă opresc și să mă așez lângă tine.

— Cum așa?

Ridici din umeri.

— Avea o iubită... era o poză de-a ei pe noptieră...

— Dar n-ai... pățit nimic, nu?

— Nu. Atâta doar că... (Șovăi.) A doua zi dimineață, mergând de la el spre stație, mi-am dorit să plouă...

După aceea, când ne sărutăm, sărutul e fierbinte și lacom, ca și cum am avea nevoie să recuperăm timpul pierdut. Buzele tale sunt noi și familiare în același timp, ca o melodie pe care o știam pe de rost și, cumva, am uitat-o. Ne găsim drumul unul spre celălalt cu șovăială, cu ușurință, cu recunoaștere subită. Îmi amintesc ce-ți place, și tu la fel. Există însă un fior puternic, născut din faptul că nu mai suntem aceiași, că pielea fiecăruia s-a schimbat, că gura fiecăruia e aceeași.

Această întâlnire e pașnică. Sau cel puțin așa pare. Am speranța că va dura. Poate că am devenit mai înțelepți, mai maturi, iar rănilor s-au vindecat. Ne vedem fiecare de muncă liniștiți și facem unele lucruri vechi și altele noi. Încercăm restaurante deschise de curând, mergem la concerte în aer liber, vizităm un târg de carte din nordul orașului, facem plimbări lungi cu motocicletă, noaptea. Tu îți iei pisică sau, de fapt, găsești una abandonată, aproape de piața de unde îți cumperi mâncare. Are culoarea fumului, e vărgată frumos cu negru și minusculă. Îți încapă în palmă. Îi faci rost de o termofor și o cutie, pe care o căptușești cu un pulover vechi de-al tău. Îi cumperi de la petshop mâncare pentru pisoi și, impulsiv, o mică zgardă roșie cu clopoțel și un șoarece de jucărie. Prezența pisicii în casă te încântă la culme. Nu trece mult și încep să petrec și eu mai mult timp acolo,

cu pisica și cu tine. Aproape că mi-e teamă s-o spun, dar parcă am fi o mică familie. Pisica e caraghioasă.

O botezăm Muji.

Când se mai întreamează, Muji începe să facă tot felul de năzbâtii. Te joci cu ea ore în șir, iar noaptea se face covrig lângă gâtul tău, ca să-i fie cald. Nu știu ce simți față de mine, dar de Muji ești categoric îndrăgostită. Și eu, puțin, recunosc. Spre deosebire de cele mai multe pisici, are o fire încrezătoare, ca de cățel. Așa... o afecțiune naivă! Ceva care o va face într-o bună zi să dea de bucluc. Dă fuga să ne întâmpine, ca și pe oricine altcineva intră în casă, bucuroasă să vadă pe toată lumea. Toarce, își arcuiește spinarea și-și înfige lăbuțele minuscule în pieptul și brațele noastre când suntem în pat. Ni se învâрте în jurul gleznelor și-și repede capul în fluierile picioarelor noastre. Iar uneori, când îi vorbim, flecărește și ea cu noi în mieunături slabe. Futu-i, e adorabilă!

Când și când, particip la unele evenimente ale institutului cultural la care ești invitată. Totul e iritant de distins, însă alcoolul e gratis, și atunci cine să se plângă? Pe mine mă doare-n cur de codul vestimentar, dar pe tine, nu. Și tocmai aici reapar fisurile, deși subțiri.

— Așa mergi?

Îmi privesc blugii albiți și tricoul vopsit artizanal. O ținută de seară într-un totu acceptabilă, după părerea mea.

— Da... așa merg...

— Nu poți să-ți pui o cămașă...? Și niște pantaloni? Știu că nu suporti, dar e o seară foarte protocolară...

— Ori mă lasă să intru așa... ori nu merg...

Dai ochii peste cap (nu suport când faci asta).

— Nu e vorba doar de tine... ești invitatul meu, ți-amintești?

Ridic din umeri.

— Atunci nu mă lua cu tine.

Nu înțeleg de ce-i așa o mare scofală pentru tine. E doar o întrunire stupidă, nici nu știu pentru ce, și cui îi pasă cum sunt îmbrăcat?

Începând de aici, lunecarea e treptată, dar infundabilă.

Următoarea neînțelegere, mai mare, mai precipitată, mai dureroasă, apare când îmi spui că un prieten, producător de film, caută cameraman pentru o filmare în munți. Lucrează pentru un activist consacrat și are multe relații în oraș, și mi-ar prinde bine să intru în echipa lor. Îți împărtășesc entuziasmul. Ar putea fi un noroc bine-venit pentru mine. Așa că iau legătura cu el prin e-mail, interesându-mă de detalii și onorariu. Când îmi răspunde, închid laptopul și-ți spun că nu va merge.

— De ce?

— Pentru că se așteaptă să lucrez pe gratis...

— A, dar e în regulă... o să câștigi experiență și...

— Vizibilitate, închei în locul tău.

— Da... ia-o ca pe una din acele... cum li se spune... ocazii de a-ți dezvolta rețeaua profesională.

Rămân inflexibil. E inacceptabil. Și cearta noastră durează ore lungi.

Treptat, se întorc fantomele care ne-au bântuit.

Presupun că am știut, cumva, că așa va fi, chiar dacă am fost dispus să cred că nu.

Ne certăm din motive stupide, cum ar fi unde să mergem la cină, cu cine să ne întâlnim sau nu la un pahar, unde să călătorim într-un weekend prelungit. De ce îmi place un film care nu-ți place sau invers. Bănuiesc că picătura care umple paharul vine când te întorci acasă de la serviciu devreme și mă găsești uitându-mă la un film porno. E o după-amiază de vară fierbinte, care stoarce omul de vlagă, și eu n-am nimic de făcut. Îmi umplu timpul. Dar știu că nu pot spune asta când îți văd expresia la ușă. Știu că toată povestea va fi luată ca insultă personală.

Ești pământie, înainte ca furia turbată să-ți transforme trăsăturile. Aș vrea să țiți la mine, să întrebi ce mă-sa îți închipui că faci, orice, numai să nu stai încremenită, uitându-te la mine de parcă aș fi cel mai dezgustător lucru din lume.

Sunt cel mai dezgustător lucru din lume. Am revenit aici. La senzația că nu sunt niciodată îndeajuns, sau îndeajuns de bun pentru tine. Că neînțelegerile noastre sunt insurmontabile, și nu doar când e vorba de filme

sau vacanțe, sau mai știu eu ce. Și că eu ocup cumva o poziție inferioară în ierarhia asta, întotdeauna.

Vin la tine într-o zi, după o ședință, gândindu-mă că e momentul. Ți voi spune că s-a terminat.

Dar intru pe ușă și te găsesc îngenuncheată pe jos, cu Muji în brațe. Plângi. Lacrimile îți șiroiesc pe față. Pisica tremură, are zgârieturi pe față și urechi și, la o examinare mai atentă, o mușcătură la laba din spate.

— Ce s-a întâmplat?

Deși e cât se poate de evident.

Pesemne că a atacat-o o pisică mai în mare din zonă, iar Muji, blânda, credula Muji n-a putut să se apere. Îmi explici că-n ziua aceea n-ai reușit s-o găsești pe Muji nicăieri și abia după o vreme ai auzit-o mieunând de undeva, de jos. Ai căutat-o peste tot, în garaj, în dulapul din debara, și-n cele din urmă ai găsit-o ghemuită sub o mașină parcată. Multă vreme n-a vrut să vină la tine, așa că a trebuit să te târăști în patru labe și să încerci s-o prinzi. A fost ciudat, spui, preț de o clipă s-a repezit și la tine, mârâind și scuipând.

— Era speriată, atâta tot.

Dar văd că întâmplarea te-a zguduit.

Te cuprind cu brațul pe după umeri, te trag lângă mine, tu-ți lași capul pe pieptul meu și mi se frânge inima.

— N-ar trebui s-o ducem la veterinar? întrebi.

Spun că nu, rănilile nu par așa de grave. Te asigur că Muji își va reveni perfect. Nu pari prea convinsă, dar accepți. Îi dăm mâncarea preferată și o lăsăm să se ghemuiască în colțul ei preferat. A doua zi dimineață însă, Muji are partea stângă a corpului umflată ca un balon, și din mușcătură i se prelinge pe blană un puroi alb-gălbui. Când apăsăm pe umflătură, curge și mai mult.

— Hai să mergem! spun luând coșul pentru transport pe care i l-ai cumpărat de la petshop.

O punem pe Muji în el cât de blând putem, și apoi dăm fuga la clinica veterinară. Așteptăm afară niște minute chinuitoare, cât ea e tratată. Mai târziu apare veterinarul. Spune că au făcut tot ce au putut, dar trebuie să aducem pisica în fiecare dimineață, timp de două săptămâni, ca să-i fie drenat puroiul.

Acasă o privim pe Muji cum se târăște pe labele din față, căci cele din spate i-au fost bandajate. E jalnic.

Tu plângi și eu stau lângă tine, simțindu-mă la un milion de kilometri distanță.

Și eu sufăr, dar nu pot s-o exprim. Presupun că sunt trist și din alte motive. Fiindcă sunt conștient că s-a schimbat ceva, irevocabil. Că, deși credeam că pot avea față de tine aceleași sentimente ca pe vremuri, nu pot. A trecut. În ciuda încă unei șanse, a noului început, a noii speranțe, nu putem fi salvați.

Dar nu spun nimic din toate astea, nici acum, nici în următoarele două săptămâni, ale căror zile trec într-o ceață a drumurilor de acasă la clinică și înapoi. Plus hrănirea lui Muji cu mâna noastră, plus administrarea tratamentului, plus schimbarea bandajelor.

La sfârșitul fiecărei zile te prăbușești în pat, extenuată, iar eu mă întind lângă tine și-ți ascult respirația.

Puțin câte puțin, Muji își revine, la fel și moralul tău. Inflamația scade treptat, puroiul nu-și mai face apariția și în cele din urmă e declarată sănătoasă. Tu ești însuflețită și mă îmbrățișezi la nesfârșit. Ai impresia că am făcut asta împreună și că acum nu există nici un lucru prin care să nu răzbatem. Zilele își recapătă normalitatea. Muji și cu tine sunteți aceleași. Cumva, cred că ai impresia că suntem pecetluiți, că viețile noastre au fost sudate de cele petrecute. În curând, cumva, îți voi spune, trebuie să-ți spun că te înșeli.

Florarul

Cum să-ți spun că asta nu e iubire?

Nu e și nu poate fi.

Dacă aș fi știut, n-aș fi intrat în pubul acela. Nu, nu e adevărat. Aș fi intrat în pubul acela, te-aș fi privit, apoi m-aș fi strecurat pe ușă afară, fără o vorbă.

Și ăsta e un neadevăr.

Nu sunt genul care să se gândească prea mult la ceva.

Îmi plac surfingul și motocicletele și-mi place să beau bere cu prietenii, în weekend. Lucrez cu mașinării. Singurele cărți pe care le citesc sunt de self-help. Cele despre brânzeturi sau ceva asemănător. Părinții mei sunt divorțați, sunt apropiat de mama, am o soră mai mare și o cățea acasă. O dată pe an, vara, merg în concediu, de obicei la mare. Dar îmi place să călătoresc și mă aventurez în locuri neverosimile, dacă-mi permit. Când o voi găsi pe cea cu care vreau să mă căsătoresc, o voi duce într-o călătorie și-i voi cere mâna într-o gondolă. Așa văd eu romantismul.

Și altceva zău că nu mai e de aflat despre mine.

Nu-mi place prea mult marele oraș în care lucrez acum, plin de poduri. Mă trag din cetatea eternă, din sud, și mi-e dor de ea, însă deocamdată nu mă pot întoarce. Nu găsești ușor de muncă în ziua de azi, și eu am un puternic simț al responsabilității.

Crede-mă când spun că nu te voi uita.

Nu te iubesc, dar nu te voi uita.

Cum aş putea?

Timp de câteva zile, e adevărat, m-ai înălțat, scoțându-mă din mine însumi.

E una din acele după-amiezi de iulie în care simți cu adevărat că se pregătește cea mai toridă perioadă a anului. Turiștii o iau razna, la fel și vânzătorii ambulanți. În fața fiecărui obiectiv turistic din oraș, cozile șerpuiesc pe kilometri întregi. Îmi parchez mașina pe o stradă din apropierea pubului și merg pe jos. E sâmbătă, mă bucur că nu lucrez, am weekendul la dispoziție și am venit să urmăresc meciul de tenis în singurul loc din oraș care îl transmite. Pubul ăsta englezesc. Mai bine zis, „un pub englezesc” așa cum e imaginat aici, pe continent. Lambriuri de lemn peste tot, bere la dozator, canapele de piele. Înăuntru nu e multă lume; cei mai mulți vin în orașul ăsta ca să vadă artă și arhitectură; doi indivizi care lovesc o minge fluorescentă nu figurează în programul lor.

Tu ești așezată la tejgheaua barului.

Într-o rochie albă cu flori albastru-deschis. În picioare porți sandale. Pletele îți cad pe umeri. Brațele tale sunt bronzate și goale. Așezată, pari scundă. În fața ta, o halbă înaltă și un bol cu chipsuri. Stai cu spatele la mine; urmărești concentrată meciul. Nu-ți pot vedea fața.

La început sunt intrigat, pentru că ești singura femeie de aici, și mă întreb dacă ești frumoasă. Dacă ai un chip pe care nu-l voi uita.

Atunci te întorci să vorbești cu barmanul.

Ai obrajii îmbujorați, ca și cum ai fi stat la soare prea multă vreme. Dar ochii tăi sunt mari și îndrăzneți, și negri ca nopțile care poartă în ele fângăduințe. Arunci o privire prin pub, la ceilalți doi bărbați care urmăresc meciul, apoi la mine. Te uiți câteva clipe și zâmbești.

— Cu cine ții?

Abia după un moment îmi dau seama că vorbești cu mine.

— Cu jucătorul cel mai bun.

Te strâmbi.

— Ce diplomatic... și ce plictisitor!

N-ai idee câtă dreptate ai. Țsta sunt. Totuși stilul tău direct mă surprinde.

— De unde ești?

Nu te pot localiza, nici măcar după accent. Îmi spui.

— Arată-mi, îți cer și-mi scot rapid telefonul.

E un pretext care-mi permite să mă așez mai aproape de tine. Miroși a sare și a ceva pătrunzător și dulce, ca piersicile.

— Aici, îmi arăți un loc pe harta de pe ecran.

— E foarte departe... ai venit aici în vacanță?

Iei o înghițitură de bere și dai din cap că da.

— Și călătorești singură...?

La asta pari... care e cuvântul... indignată.

— Da, spui, deși părinții mei au vrut să facă din vacanța asta o vacanță de familie... dar nu, e pentru mine și numai pentru mine. Deși nu m-ar fi deranjat să-mi iau cu mine pisica.

Stau tăcut, simțindu-mă puțin stingherit și încurcat, și cred că vezi asta și râzi.

— Scuză-mă... nu știu de ce-ți spun toate astea... Sunt într-adevăr pe cont propriu.

— Și cum îți place orașul?

— Nu-l pot suferi!

Râd fără să mă pot abține. Franchețea asta e nouă pentru mine. Totodată, contrastează cu înfățișarea ta, ținuta înflorată și pletele rebele.

— De ce? întreb, deși cred că știu.

— Prea mulți turiști... prea aglomerat... nu-mi place nici măcar catedrala voastră, toată numai roz, alb și verde.

Presupui că sunt localnic și nu te corectez. În mod ciudat, îmi vine să apăr orașul ăsta care nu e al meu.

— Nu i-ai dat o șansă.

— Ba i-am dat, insiști și-mi povestești că ai petrecut toată dimineața umblând, căutând o piață liniștită, o biserică goală, un restaurant care nu încearcă să te jupoaie. E oribil, conchizi tu.

Poate, îți sugerez, îți pot arăta ceva care să te facă să te răzgândești.

În loc să bați în retragere, suspicioasă, pari interesată. Ai inima la fel de deschisă cum e cerul. E un lucru rar și sunt înduioșat.

Ori asta, ori s-ar putea să te fi săturat până-n gât de locul ăsta.

Mai urmărim un game sau două, ne terminăm berile și plecăm.

Ajunși la mașina mea, mai că te urci la volan, pentru că acolo de unde vii tu se conduce pe partea cealaltă. Râdem și tu te strecoari cu ușurință pe locul din stânga.

— Unde mergem?

Îți spun să aștepti și vei vedea.

Ne îndreptăm spre fluviu, apoi ieșim încet din oraș, urcând pante împădurite. Lași capul pe spate ca să te uiți în sus, la copaci și cer, și spui că e fermecător.

Tu ești fermecătoare.

Poala rochiei îți flutură puțin, încerc să nu-ți fixezi coapsele cu privirea. Gâtul. Decolteul rochiei coboară exact până acolo de unde începe rotunjimea sânilor

tăi, netezi și moi. Nu știu cum, dar vreau – trebuie – să-mi pun gura pe ei, pe tine.

— O! exclami dintr-odată.

Preț de o clipă mă întreb dacă mi-ai ghicit gândurile și ești consternată.

— Nu știu cum te cheamă...

E adevărat; nu mă gândisem să întreb, și nici tu. Ne prezentăm cu solemnitate.

— Schimbă asta ceva?

Nu, spui tu. Nu schimbă absolut nimic.

Opresc în vârful dealului. Într-o parte se află o biserică, o structură clasică, albă, cu trepte late, iar peste drum de ea e un punct de belvedere popular, cu o balustradă curbată pe margine. E mai liniște decât în centrul orașului, dar îți văd fața și ghicesc că nu e destul de liniște. Chiar și așa, ne sprijinim de balustradă, privind în jos, la turlele ascuțite, înclinate, la acoperișurile cu țiglă roșie și la poduri.

— În 1966, orașul a fost inundat de fluviu... și asta e cel mai palpitant lucru care s-a întâmplat aici în ultima vreme.

Râzi și mă privești în lumina soarelui ca și cum m-ai vedea pentru prima oară cum trebuie.

— Cu ce te ocupi?

Îți spun că lucrez cu mașinării. Că sunt inginer.

— Ce fel de inginer?

Lucrez la fabricarea instrumentelor de precizie pentru rachete. Faci ochii mari.

— Extraordinar!

Asta nu înseamnă că ies în spațiu, răspund râzând.

— Dar o părticică din tine iese.

Da, recunosc, presupun că așa e. N-am privit nici-odată lucrurile în felul ăsta. Dar tu? te întreb. Tu cu ce te ocupi?

Îmi spui că ești trapezistă.

Iar eu te iau în serios, până începi să râzi fără să te poți opri după ce întreb dacă faci parte din trupa unui circ.

— De ce nu mă întrebi ce mi-am dorit întotdeauna să fac? îmi spui.

— Bine, ce ți-ai dorit întotdeauna să faci?

— Să fiu origamistă.

— Ce?! Habar n-am ce ai spus.

— Origamistă. Cea care face origami.

Mă simt ca un prost.

— Ce e origami?

— Artă de a împături hârtia, dându-i forme.

— Ce fel de forme?

— Ridici din umeri. Oricare. Animale, păsări, insecte, cutii...

— Dar... de ce?

Te uiți la mine ca și cum nu te-ai mai fi gândit la asta.

— Pentru că... presupun... ei bine, profesorul meu de arte plastice din școală ar ști.

— Și ce ar spune el? întreb.

— Cunosându-l, ar spune probabil că motivul e faptul că suntem ființe curioase... ne place să imităm lumea și să găsim diferite căi de a o face...

— Și de ce-ți place?

Șovăi.

— Cred că... fiindcă pentru origami nu-ți mai trebuie altceva. Nu adaugi vopsea sau tuș... nu iei nimic, ca în cazul sculpturii... începi cu o foaie de hârtie și sfârșești cu o foaie de hârtie, dar, cumva... e transformată.

Tocmai atunci răsună aclamații în spatele nostru; au sosit autobuze pline cu turiști care fac acum fotografii și-și flutură în aer șepcile și stegulețele.

— Hai să mergem! îți spun. Te voi duce în alt loc care cred că-ți va plăcea.

Fără o vorbă, mă urmezi.

De astă dată te scot cu totul din oraș.

Văd că absorbi deschiderea subită a câmpurilor, șirurile de chiparoși înalți, căderea luminii soarelui, lină, liberă. Douăzeci de minute mai târziu ieșim de pe șoseaua principală și urcăm o pantă lină. La capăt, dincolo de o parcare, se înalță o mănăstire medievală.

Ești în culmea încântării. Dintr-odată însuflețită. Pasul și vocea ta au o energie nouă.

Nu conținești să spui cât de minunată e. Că nu e marcată în nici un ghid, n-a găsit-o nici un turist iscoditor. Intrăm în curtea vărgată cu modele de lumină

și umbră. E atât de liniște, încât se aud păsările. Mai există doar o mână de călugări, îți spun, și-n jurul nostru tăcerea pioasă se adâncește. Privim cum soarele devine mai aprig, apoi pălește, apunând în depărtare, dincolo de dealuri. Te întorci spre mine.

— Mulțumesc.

Cred că vrei să te sărut. O citesc pe buzele tale. În felul în care privirea ta stăruie pe fața mea o clipă prea mult. Dar nu pot fi sigur, așa că nu voi încerca nimic. Deocamdată.

Ne întoarcem la mașină, iar eu mă ofer să te las la hostelul la care stai. Pentru moment, nu pomenești de o nouă întâlnire.

— Ce planuri ai pentru seara asta?

Chiar nimic, îmi spui.

— Uite numărul meu... (Îl scriu repede pe un petic de hârtie.) Dacă ai chef de un pahar sau dacă vrei să luăm cina împreună, trimite-mi un mesaj...

— Bine.

Îl strecoari în geantă, fără să spui dacă vei lua legătura cu mine sau nu.

Totuși mai mult decât atât nu sunt dispus să fac. Restul depinde de tine.

Merg acasă, în apartamentul din suburbie pe care-l împart cu alte două persoane, și aștept.

Trec ceasuri și n-am vești de la tine. Sunt pe punctul de a renunța, gândindu-mă că voi avea o seară liniștită

de duminică, acasă, la un film, când telefonul meu scoate un bip. Scrii mesaje tot așa cum vorbești. În propoziții concise și complete. „Bună, ce spui, ne vedem mai târziu? Am tot încercat să-ți trimit un mesaj; sper să-l primești pe ăsta.”

Mă plimb prin cameră, fericit. „Da, trec să te iau la nouă?”

„Bine. Pe curând!”

Decid să merg în oraș cu tramvaiul, ca să pot bea mai mult de un pahar cu tine.

Unde să te duc?

Mai târziu aștept la intrarea hostelului tău, uitându-mă cum vin și pleacă tineri care râd și vorbesc în multe limbi, apoi te văd ieșind. Într-o fustă scurtă de blugi, bluză neagră și sandale cu barete. Abia ai făcut duș și simt un miros de citrice în părul tău. Ca lămâile de vară.

Îți spun că putem merge pe jos până la fluviu, și pari bucuroasă.

Orașul e frumos noaptea.

Mai ales Ponte Vecchio, construit din piatră medievală, întinzându-se peste fluviu, cu luminile scânteind în apă.

— Pe vremuri era mărginit de măcelării.

— Ce?

— Măcelării, repet.

Râzi și spui că e greu de închipuit.

Îl traversăm agale; uneori ni se ating mâinile, umerii, dar nu ne ținem de mână. Nu se spune că, dacă o fată te lasă s-o ții de mână, te va lăsa s-o săruți? Trebuie să am răbdare. Noaptea abia a început, și nopțile de felul ăsta sunt lungi. Ne plimbăm pe străzile pietruite; orașul explodează în petreceri. În piețe și pe treptele bisericilor se revarsă oameni. Pare că-n lume există numai tineri. Ceva din spiritul ăsta te pătrunde; pari în culmea încântării. Prinsă de moment. Vii mai aproape ca să mă întrebi ceva și simt în glasul și-n respirația ta ceva temerar.

— Hai să bem ceva, propun.

Tu accepți imediat.

Te duc la un local de lângă fluviu, cu mese așezate chiar pe mal. Comandăm vin alb. Vânzătorii stradali vin la noi cu trandafiri. Cred, pesemne, că avem întâlnire sau suntem un cuplu. Cumpăr unul, ca să nu ne mai sâcăie, și trandafirul stă pe masă, între noi, ca un fel de promisiune de un roșu aprins. Bem și tot bem. Mi se urcă la cap vinul ăsta. Și tu. Mă aplec peste masă să te iau de mână, și tu exclami, privind trandafirul:

— S-a ofilit... deja s-a ofilit...

Spun că asta e. *Tristezza dei fiori*. Tristețea florilor.

Te uiți la mine și nu-ți poți dezlipi ochii de ai mei. Repeti cuvintele. Tristețea florilor.

După o carafă sau mai mult, ne întoarcem în oraș cu pași nesiguri, pe aceleași străzi șerpuitoare. În scurtă vreme găsim un restaurant care mai e deschis.

— Îmi place la nebunie! exclami. E unu dimineața și lumea încă mai cinează.

Spui că asta nu s-ar întâmpla într-o mie de ani în metropola cu fluviu. Unde e frig și vânt, și toate se închid înainte de zece. Ne așezăm sub copertină și comandăm niște pizza. Acum stăm de vorbă, cu lejeritate, și tu-mi vorbești despre cărțile pe care le iubești și care au fost scrise în limba mea.

— Eu știu doar una, îți mărturisesc. Una pe care am studiat-o la școală. *Nel mezzo del cammin di nostra vita, mi ritrovai per una selva oscura, ch  la diritta via era smarrita...*

Te uiți la mine cu atâta bucurie, inc t aproape că mă simt ca un impostor. Nu se poate să-ți aduc a a de multă fericire intr-un timp at t de scurt!

Terminăm de m ncat, dar nu prea mult, pentru că mi se pare că amândoi suntem plini cu vin  i cu fericire ameti t , iar după aceea ne plimbăm din nou pe străzi. E târziu. Acum sunt mai goale. Trecem un pod  i, de astă dată, c nd ni se ating degetele, ni le impletim  i nu ne mai dăm drumul. Ai m inile catifelate  i suple. Vreau să aflu cum se simte la atingere restul fiin ei tale. Hoinărim r t ci i; nu-mi pasă incotro mergem, c t timp sunt aproape de tine  i de mirosul de l m i.

La un moment dat dăm peste o piață.

— Bacchus, Bacchus! exclami tu, ar t nd o statuie de bronz.

— Nu e Bacchus.

— Ba da, insiști tu. Vezi, e Bacchus cu un ciorchine de struguri în mână.

— E Perseu, cu capul tăiat al Meduzei în mână. Nu ne putem opri din râs.

Ne potrivim pașii după cânturi străvechi, pentru că e târziu și semafoarele nu mai funcționează.

— Hai să ne întoarcem, propui tu, să ne întoarcem în locul din care se vede tot orașul!

Asta facem. Ne îndreptăm pașii în sus, pe o pantă, o scară. Ne-am întors în locul în care am fost după-amiază. Când nici unul dintre noi nu știa cum îl cheamă pe celălalt. Ne sprijinim de balustradă. Mă întorc spre tine și ne sărutăm.

Nu știu cum altfel s-o spun, dar ne sărutăm bine împreună. Cred că simți și tu asta.

Pentru că gura ta se lărgeste și se catifelează, cu vârful limbii liber. Mai sunt acolo și alții, grupuri și perechi, dar nu le dăm atenție, nici ei nouă. Te sărut pe gât; în spatele urechilor tale simt iz vag de parfum. Îți ridici fața spre cer, spre stele. Dar îți pui mâinile pe umerii mei și nu-mi dai voie să merg mai departe. Cred că vinul ni s-a urcat la cap în torente.

Până să plece aproape toți cei din jurul nostru, stăm așezați pe trepte. Tu, sprijinită de mine, eu, cuprinzându-te cu brațul, strecurându-mi mâna sub bluza ta. Ne sărutăm, ne sărutăm, ne sărutăm și nu mergem mai departe. Iar eu sunt scos din minți.

Când coborâm spre stradă, peste fluviu, se ivesc zorile. Primele camioane de piață vin cu carne și legume proaspete pentru restaurante.

Efectul vinului s-a dus, dar suntem amețiți de nesomn. Aproape de hostelul tău simțim miros de pâine proaspăt coaptă.

— Te văd diseară?

Îți pui mâna pe obrazul meu, drept răspuns, și pleci.

Nu știu cum mă voi ocupa de muncă. La birou sunt obosit, văd ca prin ceață. Dar nu mă pot gândi decât la tine. Pe la unsprezece îți trimit mesaj. „Ne vedem? Hai să luăm cina împreună!”

„Da“, răspunzi tu. „Da.“

Când termin, dau fuga acasă, fac duș și mă schimb, și mai beau niște cafea. Te iau cu mașina. Pari învi-orată și odihnită și porți o rochie ca un tablou de Monet. E toată în nuanțe de verde, albastru și alb. De o simplitate elegantă, cu un decolteu adânc, cu volane. Vreau doar să te țin în brațe, să te simt prin ea.

— Unde mergem?

— Vei vedea...

Te duc la oarecare distanță de oraș; la un restaurant plin doar cu „localnici“. Exact așa cum îți place.

— Vezi, îți spun, n-au nici măcar meniu scris în engleză.

Vreau să te hrănesc, să-ți comand o masă cu trei feluri, dar ești genul care mănâncă puțin. Sau poate

ești agitată. Pari mai retrasă decât ieri. Dar eu insist. Realizez că avem foarte puțin timp. Măine pleci și te îndrepti spre cetatea eternă, unde vei sta o săptămână.

— Poate vin să te văd în weekend.

Adaug că n-am fost de ceva vreme acasă.

Pari fericită, însă dai impresia că te reține ceva, ceva din purtarea ta e înfrânat. Dau vina pe lipsa de somn, pe mahmureală.

Râdem de cum m-am chinuit toată ziua, la serviciu. Spui că tu ai lenevit și apoi ai ieșit la plimbare cu o prietenă pe care ți-ai făcut-o la hostel. Te-a ajutat să cumperi rochia asta, spui cu timiditate.

— E frumoasă.

Cred ce spun. Tu ești frumoasă și te vreau.

Ciugulești din mâncare și pari interesată doar când ni se aduce desertul. Îți arăt cum să înmoi *cantucci* în lichiorul dulce. Ți-l duc la buze și tu iei o înghițitură. Mai târziu, în mașina parcată în fața hostelului tău, gust *vino santo* de pe buzele tale. La început eziți, însă treptat simt cum reținerea serii se topește. Măinile mele găsesc volanele ce-ți mărginesc decolteul și plonjează înăuntru. Tragi aer pe gură, dar nu mă oprești. Îți țin în palmă sfârcul, tare ca o pietricică de pe plajă. Îmi pun gura pe el și gemi, cu degetele în părul meu, țintuindu-mi capul.

— Vei veni să mă vezi?

În clipa aceea sunt gata să fac o călătorie în spațiul cosmic ca să te văd. Dau din cap că da, mutându-mi buzele pe gâtul tău. În mașină, ne sărutăm la infinit.

În weekendul următor merg cu mașina în cetatea eternă.

Ajung la vremea prânzului și ne întâlnim la o stație de metrou, aproape de centrul orașului. Ești ceva mai bronzată; îmi spui că ai mers mult pe jos. Spui că-ți place la nebunie aici. Rochia ta roz cade în straturi moi până la genunchi. Foarte drăguță, îți spun, foarte drăguță. Ieșind din oraș, opresc într-un parc, departe de obiectivele turistice. Ne plimbăm; dau peste niște prieteni din cartier, care te privesc curioși. Îți cumpăr înghețată într-un pahar mic. O cupă cu lămâie. Citrică, la fel ca părul tău. O mănânci cu delicatețe, lingând vârful linguriței ca o pisică. Apoi plecăm mai departe cu mașina.

— Unde?

Nu-ți spun nici de astă dată; te duc la mare. Orașul ăsta a fost un port acum o mie de ani; nu suntem prea departe de coastă. Când ajungem pari încântată la culme, chiar mai încântată decât atunci când te-am dus la mănăstire. Parcă și mergem pe plajă, o întindere lungă de nisip, cu șiruri de restaurante acoperite cu pânză de cort. Mergem la malul apei ținându-ne de mână. În ochii tăi e ceva care mă îngrozește. Crezi că asta e iubire.

Așa cred și eu. Însă știu că va avea viață scurtă. Iar tu mă tem că nu.

Te trag din calea unui val, dar te stropește și-ți udă rochia. Râzi în hohote, ca un copil. Ne sărutăm într-o lumină ce se stinge treptat în cel mai intens albastru. În urechile noastre, mugetul vântului și al apei. Ne plimbăm, și în cele din urmă decidem să ne oprim la un restaurant și să comandăm vin și cina. Mă tot pipăi fără să te poți stăpâni. Și mă săruți. Ne sărutăm pe deasupra platoului cu aperitive. Chelnerul nostru e amuzat, zâmbește, e răbdător. În seara asta mâncăm homar, îți declar. Așezat cu măreție pe un platou. Înfășurat în folie argintie, strălucitoare. Te ajut să-l tai, să spargi carapacea și să desprinzi carnea de pe ea.

Însă ești neatentă și agitată și mănânci improșcând peste tot. Fluturi mâna în semn de refuz la desert, dar îmi dai voie să-ți umplu iar paharul.

Când ne întoarcem pe plajă, cu pași împleticiți, s-a golit. Ne întindem pe nisip și privim stelele. Cânti o melodie despre prăbușiri și hârtie, și despre cum stelele sunt lumini stinse.

Apoi te întorci spre mine, radioasă, și-mi ceri să te învăț înjurături în limba mea. Mă gândesc că genul acela de cuvinte nu trebuie să iasă de pe buzele tale frumoase, așa că-ți dau în schimb altele. Cuvinte despre frumusețe și adevăr, și încântare. Tu nu știi și le repeți

cu înverșunare, până când izbucnesc în râs, tu ghi-cești și mă împingi.

Dar îți cuprind fața în palme și te sărut, iar tu ești moale și docilă. Pe urmă te miști și ajungi deasupra mea, îți simt greutatea pe piept, iar în spatele tău văd numai cerul întunecat.

— De aici unde mergem? șoptești.

— La un hotel?

Te strâmbi; e dezagreabil. Incomod că ai părerea asta, dar în momentul de față aș face orice ca să fii mulțumită. Orice, dacă pot s-o spun, ca să fiu în tine.

Putem merge unde stai tu? întreb.

Clatini din cap că nu. E tot un hostel, îmi spui, și stai într-un dormitor comun.

Atunci nu mai avem multe variante. Ne putem strecura pe furiș la mine acasă, dar trebuie să promiți să nu faci zgomot. Dai din cap cu solemnitate.

Pe drum, pe șoseaua întunecată și golită de trafic, adormi cu capul pe umărul meu; conduc tot drumul cu viteza a doua, ca să nu te trezesc.

Acasă, cățeaua înalță capul când ne vede, dar nu latră. Mama doarme. Mergem în vârful picioarelor în camera mea, unde bâjbâim pe întuneric. Cădem pe pat și ne fudem până-n zori.

A doua zi plecăm după ce mama iese din casă, cum face în fiecare duminică dimineată. Ne oprim la un bar să luăm micul dejun și comandăm cafea și

o porție de pateuri de la brutărie. Te hrănesc cu unul și spui că e delicios, dar pe chipul tău văd tristețe.

Fără să întreb, sunt sigur că motivul e faptul că azi, mai târziu, voi pleca înapoi. Măine trebuie să fiu la serviciu. Cu fiecare ceas ce trece simt că afecțiunea ta e tot mai puternică. Dar negreșit că poți, și trebuie, să vezi realitatea.

— Ce-ar fi să vin cu tine? propui.

Doar pentru noaptea care vine. Iar mâine dimineață te vei întoarce cu trenul. Te uiți la mine cu niște ochi atât de rugători, încât nu mă lasă inima să nu fiu de acord. Cum aș putea să spun nu? Pentru că nu se pune problema că n-aș vrea să fiu cu tine, dar știu că e imposibil.

Luăm câteva lucruri de-ale tale de la hostelul la care stai, apoi pornim iar cu mașina într-o seară frumoasă de vară. Soarele cade prelung și pieziș pe șosea, iar aerul e de un auriu intens, bogat. Pari foarte fericită lângă mine. Întind mâna și-ți ating genunchiul. Te întorci spre mine și zâmbești. Ce mulțumiți suntem să ne agățăm de atât de puțin!

— De ce ai ales țara asta pentru vacanță? întreb.

Îmi spui că a fost ca să mă poți găsi. Adugi că glumești, desigur, dar știu că pe acolo, pe undeva e ceva adevăr. Pe urmă spui că anul ăsta ai împlinit treizeci de ani și că ai vrut să marchezi cumva momentul.

— Așa că am ales să fac o călătorie... pe cont propriu... pentru că am vrut să învăț că e în regulă să călătoresc singură.

Simt undeva, în tine, la fel ca-n noi toți, o nevoie adâncă, dureroasă de iubire. O vreme stăm tăcuți, parcurgând fără zgomot autostrada, încuiați și izolați în mașină. La radio, cineva cântă despre un milion de chipuri în trecere, care sunt toate la fel și nimic nu pare să se schimbe. Cine știe, cine știe, murmură cântărețul, ce ne rezervă viitorul, eu vreau doar să știu dacă va fi cu tine.

E oribil de siropos, dar la drumul ăsta, în mod ciudat, nu chiar. Știu că nu există viitor cu tine. Că ne-am întâlnit și ne vom despărți. Că e doar pentru aici și acum, indiferent cât de departe pare să se prelungească intimitatea noastră în viitor. Nu-mi pot imagina cum refuzi să vezi asta. De bună seamă, e imposibil! Nu pot decât s-o ignor. Dar voi spune totuși un lucru: aduce ceva în spațiul dintre noi. L-ai umplut cu speranță. ăsta e lucrul îngrozitor pe care-l citesc în ochii tăi. Speranța.

Cruciatul

Ne desparte o cameră.

Scriitorul care locuiește în ea e un însingurat care-și ia mesele separat de noi toți și face plimbări solitare. E o chestiune de limbă, ne dăm noi cu părerea când vorbim despre el seara, când ne adunăm pe verandă ca să bem și să cinăm. E înghesuit ca într-un sandvici, îmi place să cred, între două felii de dorință. Tu și eu. N-o spun, desigur, nu în fața celorlalți.

Când te sărut, în sfârșit, în seara aceea, în care nu e nici o broască în camera ta, îmi spui că am o față delicată. Că ai observat-o când ne-am întâlnit prima oară. Era după-amiază târziu, soarele hibernal de argint palid, iar eu ședeam la masa din verandă. Tu erai în spatele meu. M-am uitat înapoi. Ai întins mâna. M-am ridicat, am zâmbit și ți-am atins degetele în treacăt. Mă aflam acolo de o săptămână; tu tocmai veniseși.

După aceea n-am vorbit o veșnicie.

Cei pe care ne prefacem că-i ignorăm sunt cei de care suntem cel mai conștienți.

Și așa a fost în primele câteva zile. Când mergeam în zona comună de masă ca să luăm prânzul sau ne pregăteam micul dejun ori un ceai în chichinetă de pe verandă. Pe atunci stăteai mult în camera ta. Toți fac asta în prima fază, după sosire. Dar suntem un grup prietenos, noi șapte, în afară de scriitorul străin, și cred că gheața se sparge de-a binelea când e lună plină. În seara aceea, când e mai mare decât am văzut-o noi, orașenii, de când suntem, sau cel puțin de multă vreme, poate din copilărie. Nu-mi amintesc cine a propus să mergem afară. Să fi fost tu? Ai stilul ăsta, am observat. Impulsiv. Ideile tale țâșnesc precum caii sălbatici. Îmi place. Mă face să-mi imaginez că, lângă tine, orice se poate întâmpla; că vor exista mereu surprize.

Așa că ne îmbulzim afară. În papuci de casă și pantaloni scurți, și pijamale. O vreme rămânem pe cărare, pe urmă ne abatem spre locul în care a fost construită o zonă de spectacole în aer liber. Seamănă cu niște ruine, intenționat sau nu, nu sunt sigur, dar e făcută din piatră și are un aer medieval. Ne așezăm pe acoperișul ieșit în afară deasupra scenei. Am rulat un joint și-l pasez. Tu tragi fumuri mici și rapide. Conversația e degajată și banală. Grupul e format dintr-un dramaturg, un sunetist, un traducător, iar ceilalți sunt majoritatea scriitori. Inclusiv tu, cred. Încă nu te-am întrebat. Sunt arareori timid, așa că nu sunt sigur de ce mă port în felul ăsta, ca un adolescent

înamorat. Ești îmbrăcată în alb și țesătura strălucește slab în lumina lunii, ca și cum ar fi luminată pe dinăuntru. Nu trece mult și cineva iese în față ca să ne ofere tuturor un spectacol – câteva versuri din Shakespeare („A te pișa sau a nu te pișa“, „Hai la crăsmă, nu mai sta.“), cu pauze și gesturi dramatice, apoi i se alătură alții pentru un dans interpretativ improvizat. Ne tăvălim de râs cu toții. Sigur, iarba ajută. Privirile ni se întâlnesc în timp ce râdem. Luna se ridică puțin mai sus; copacii se pleacă sub vântul slab.

În seara următoare suntem doar tu și cu mine.

Nimeni altcineva nu pare să aibă chef de plimbare. În plus, e târziu, mult mai târziu decât de obicei, și la ora asta toți s-au retras în camerele lor.

— Dar ce păcat să pierdem luna! spui tu.

Iar eu îți spun că n-o pierdem. Ieșim în întuneric. Locuim în incinta unei școli de dans clasic, în pustietate. Singurele lumini vin de la clădirea noastră sau de la cele de mai încolo, din campus. La picioarele noastre, pământul e de un roșu furios, iar noaptea îl face să pară mai intens și întunecat ca sângele. Ne plimbăm pe cărare, dar nu ne abatem de la ea. Pare să fie mult mai mult decât o plimbare. Vedem în față luciul metalic al porții. Dincolo de ea sunt câmpuri și șiruri drepte de copaci ce tivesc marginile.

— Va fi încuiată? întrebi.

Și dintr-odată, nu știu cum, întrebarea ta se referă la mult mai mult, nu doar la poartă.

Dacă e deschisă, decid în tăcere, există speranță. Dacă nu, ne întoarcem și ne înapoiem la camerele noastre separate, la viețile noastre separate. Înaintăm, și papucii noștri de casă fac să scrâșnească pământul și pietrele, și frunzele căzute. Ajungem acolo și stăm cu mâinile ridicate spre gratii, ca prizonierii. Suntem încuiați înăuntru, și tot ce se află în fața noastră se năruie, intangibil. Totuși, refuzând să te dai bătută, împingi; te ajut și se aude un declic. Vedem că încuietoea nu s-a închis de tot. Tragem de zăvor și poarta se deschide. Suntem ca niște copii chiulangii.

— Nu ne-a avertizat cineva că sunt leoparzi sau așa ceva? întreb în șoaptă.

— Ba da.

Chicotim, pășind dincolo de graniță. Drumul e plin de smocuri de iarbă și noroi răscolit de cauciucuri; o porțiune întinsă e mocirloasă de la ploaia veche de o zi. Ne oprim chiar dincolo de poartă, noaptea strângându-se cu putere în jurul nostru. În iarbă se mișcă o dără argintie. Tragem aer pe gură zgomotos, ne prindem de mână și nu ne mai dăm drumul. În aer, un amestec amețitor de frică și entuziasm.

— Mergem mai departe? întreb.

Tu dai din cap că da.

Urmăm curba drumului, pe lângă un pâlc de arbuști, și ne oprim la marginea unui câmp ce pare nesfârșit.

Orizontul se contopește cu negrul cerului. Știm că nu putem merge mai departe, deocamdată.

Zilele trec cu bucurie.

În pofida a ceea ce fac și a muncii de care mă ocup, sunt bucuros. La drept vorbind, de mult nu m-am mai simțit așa, dintr-odată deșteptat și debordând de viață. Motivul ești tu. Motivul ești tu. E datorită ție. Chiar și acum, în miezul lui decembrie, primăvara trimite semne. S-ar putea spune că-n primele câteva săptămâni nu s-a întâmplat nimic între noi, și ar fi adevărat și neadevărat. Nu pot să-mi iau ochii de la tine. Te privesc făcând ceai. Amestecându-ți cerealele. Dând paginile cărții. Vorbesc cu tine, despre tine, neîncetat, ca un copil. Iar tu te așezi aproape de mine pe canapeaua de răchită. Treci pe lângă mine, aproape, ca o șoaptă, pe coridor, pe verandă. Când ne urăm unul altuia noapte bună, o facem cu dorul în suflet. Nu există alt fel de a spune. O dată te aud țipând, dau fuga din camera mea și merg la ușa ta. Traducătorul e și el acolo. În camera ta e o broască. E minusculă, dar tu urăști broaștele. Arăți cu mâna spre colț. O alungăm amândoi, bătând din picioare și din palme, râzând. Te tachinăm; te arăți jenată într-un fel drăgălaș. Plecăm, dar eu zăbovesc la ușă și întorc capul să mă uit la tine, la camera ta, care miroase a tine și a ceva citric.

Atunci îmi doresc să fie o broască în camera ta seară de seară.

Îmi doresc să fiu eu broasca din camera ta.

În sfârșit, te întreb la ce lucrezi în rezidența asta. E o după-amiază rece și vântoasă, liniște ca-n biserica, iar noi stăm pe verandă, cu câte o ceașcă de ceai. Nu știu unde sunt toți ceilalți; nu sunt aici și sper să nici nu vină.

Spui că ai venit aici pentru serviciul tău de la bibliotecă, că lucrezi la alcătuirea arhivei și locul ăsta a părut perfect.

Deși ai vrea să poți spune că ești implicată într-un proiect mai... personal.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... nu știu... să scriu o carte.

— Despre ce?

Schițezi o grimasă curioasă înainte să răspunzi:

— Iubire.

Spun că așa ceva n-a mai fost întreprins niciodată. Tu râzi.

— Ceva măreț.

Da, iubire măreață, alt lucru nou.

Spui că nu mă poți convinge, firește – nu așa –, dar poate că într-o bună zi vei scrie cartea, eu o voi citi și voi înțelege la ce te referi.

— Voi apărea și eu în carte?

— Toți cei pe care i-am iubit sau îi iubesc vor apărea în ea.

Și zâmbești, cu gândul la tot felul de amintiri, sunt sigur, iar pe mine mă cuprinde gelozia față de amintirile tale, pentru că nu voi face parte niciodată din viața ta de atunci, și mi le imaginez vaste și exuberante în mintea ta.

— O, și de câte ori ai fost îndrăgostită? întreb cu viclenie.

Iei o gură de ceai, un soi ciudat, verde, cu bucățele de orez prăjit, și ridici din umeri.

— Cum poți ști? Ar putea fi vorba de iubire de fiecare dată. Oamenii cred că e greu, că e cel mai greu lucru din lume... dar e ușor să iubești.

Inima mi se strânge, se dilată. Sunt invidios pe cel sau cei, oricâți ar fi, spre care s-a îndreptat afecțiunea ta. Sunt totodată bucuros că ești capabilă de iubire.

Poate că mă vei iubi.

— Cât a durat cea mai lungă?

Privești afară, fără țintă.

— Cinci zile...

Exclam: Vorbești serios? Cum așa? N-ai avut nici o relație lungă?

Ani de zile, răspunzi, cu un muzician. Sau cel puțin sperî că acum e muzician.

Dar uneori cinci zile pot să pară cât o viață.

Mă gândesc la răstimpul nostru aici, aproape o lună, și spun că e adevărat.

— Unde l-ai cunoscut? Când?

— Acum câțiva ani... când eram în vacanță... așa că într-un final, evident, a trebuit să plec...

Te cufunzi în tăcere; ești altundeva. Adierea îți suflă în păr, dezgolindu-ți gâtul, și tânjesc să-l ating, să-mi plimb degetul de-a lungul liniei gâtului tău.

— De ce el?

Vreau să știu și nu vreau să știu.

Nu răspunzi imediat.

— Acum, că mă gândesc, nu știu dacă a fost anume el... Câteodată joacă un rol și elementele exterioare, nu crezi?

Spun că nu sunt sigur că înțeleg.

— Vreau să spun că simțim că e momentul potrivit ca să ne îndrăgostim... vârsta potrivită... anotimpul potrivit... mai știu eu ce alt lucru potrivit... și persoana e întâmplătoare.

— Deci vrei să spui că marea iubire din viața ta putea să fie... oricine?

— Da. (Râzi și sorbi o înghițitură de ceai.) Presupun că nu e întru totul adevărat... El era simpatic și foarte drăguț... și-n acel moment foarte potrivit...

Zâmbesc, dar undeva împunsătura geloziei arde adânc și cu intensitate de flacără.

— Și tu? întrebi. Cu ce te ocupi?

Îți spun că am cea mai singuratică vocație.

— Ești... poet?

— Și mai rău. Public poezie.

— O, doamne!

Râdem câteva clipe, înainte să mă întreb de ce.

Nu e prima întrebare care mi se pune de obicei. Oamenii spun că e minunat sau nobil sau uimitor.

Îți spun că tatăl meu a fost poet. Mă rog, a fost și profesor, dar întotdeauna poet. A scris în altă limbă, nu în engleză, iar după moartea lui, cum nu exista nimeni altcineva care s-o facă, i-am tradus opera și n-am găsit pe nimeni care s-o publice.

Așa că mi-am dat demisia din postul de jurnalist – „Oricum nu făceam două parale” – și am înființat o editură independentă. Editura mea, îți spun, funcționează mai mult cu dragoste și aer curat, și finanțări străine. Și, incredibil, încă mai existăm, neeșuând, cumva.

— Trebuie să fie greu, spui simplu.

Așa e, dar nici asta nu mi-a mai spus nimeni.

— Și acum?

Acum alcătuiesc o antologie.

— Ce fel de antologie?

Aproape că mi-e rușine să spun, pentru că trag nădejde să te impresionez, fie și puțin.

— O antologie din genul „sărbătorim un deceniu de versuri”...

— Faci treaba asta de zece ani?

Dau din cap că da și, ajuns în punctul ăsta, nu pot să nu recunosc.

— O facem. Noi...

— Tu și...?

— Soția mea.

— O!

Tonul tău e impenetrabil. Cum să-ți spun care e realitatea? Nu știu de unde să încep.

— De cât timp ești căsătorit?

Ceaiul meu e rece și fără gust.

— De șaptesprezece ani.

— Înseamnă că amândoi erați foarte tineri.

Da, spun, au trecut câteva vieți de-atunci.

— Ce sentiment îți dă? întrebi.

— La ce te referi?

— La faptul că ești cu cineva... de atâta timp...

Mă gândesc că cinci zile pot fi cât o viață, la fel și o lună. Prin comparație, șaptesprezece ani înseamnă un răstimp scurt. Ce vreau să spun? În cele din urmă aleg adevărul.

— Suntem buni... tovarăși.

Expresia ta e criptică. Vreau să te iau de mână, dar degetele tale țin strâns ceașca goală, ca și cum, printr-o minune, le-ar ține de cald.

În seara aceea nu e nici o broască în camera ta, dar mă rogi să verific oricum. Nici o broască. Nici o șopârlă.

Stăm în picioare, în mijlocul camerei, privindu-ne.

— Crezi că s-ar fi putut întâmpla ceva dacă...?

Termin eu fraza în locul tău.

— Dacă nu eram căsătorit?

Dai din cap că da.

— Tu ce crezi?

Suntem atât de aproape unul de celălalt, încât îți simt respirația pe obraz.

— Nu știu...

Pentru prima oară aud în vocea ta o undă de neli-niște, și asta e ce mă face să mă aplec și să te sărut. Îmi cuprinzi fața cu palmele. Când ne desprindem, rămânem tăcuți. Lumea conspiră ca să primească liniște. Afară, greierii s-au oprit din țârâit. Căinii sunt plecați. Vântul e mut. Cale de kilometri, se aude doar sunetul respirației noastre. Îmi desenezi cu degetele conturul mandibulei și-mi spui că am un chip delicat.

Ne sărutăm din nou. Mai apăsât de astă dată. Măinile mele coboară pe spatele tău, dar aici te desprinzi.

— OK, șoptești, ar trebui să pleci...

Sunt zdrobit. Dar spun noapte bună și plec. Stau treaz în pat toată noaptea, întrebându-mă dacă se va mai întâmpla și altă dată, dacă va fi mai mult. Mă gândesc la poartă și cum au simțit-o mâinile noastre. Cum s-a deschis cu un declic și ne-a îngăduit să ieșim.

A doua zi există o noutate și un frison de ceva care încă nu s-a solidificat. Aerul debordează de posibilități nesfârșite. Când ieșim din camerele noastre, chiar și micul dejun e o aventură. Însă, cum și e și normal, lumina zilei ne ține la distanță. În cea mai

mare parte. Reușesc să mă strecur în camera ta ca un școlar, după prânz, și ne întindem pe pat. Nu ne dezbrăcăm, nici nu trecem de sărutări caste. Pentru asta există noaptea și abia mă pot stăpâni. Ziua pare însă teribil de lungă. Orele își râd de noi, lungindu-se și trecând cu încetineală. După-amiaza târziu ieși la plimbare cu traducătorul și sunetistul. Eu stau pe verandă și lucrez; vă văd pe voi trei depărtându-vă pe câmp. Du-te, du-te, îmi spun în sinea mea, și vino înapoi cu amurgul în palme!

Când te întorci, pantofii tăi sunt acoperiți cu un praf roșu, de la pământul de culoarea focului. Ți-am pregătit cina. Mă rog, am pregătit cina pentru toți. Un curry cu pui de țară, care va fi mâncat cu găluște făcute din cereale locale. Și sunt dense și roșii ca pământul, gătite la aburi și făcute bulgăre, din care luăm câte puțin, strivim și amestecăm cu sos. Ți-e foame; mănânci cu mâna, dar ca omul care nu e obișnuit cu așa ceva. Ce mai știi să faci mâinile acelea? Sunt zăpăcit și, acum, iritat de ziua care nu se mai termină. Lumea are chef să zăbovească. E scoasă la iveală băutura; e turnată în pahare. Cât mi-ar fi plăcut ca toți să spună că se simt dintr-odată obosiți, să-și ureze noapte bună și să se retragă! Dar n-o fac. Urmează taclale și muzică, iar mie-mi vine să explodez de furie, de nerăbdare. Preț de o secundă mă gândesc că-n noaptea asta nu se va întâmpla nimic. Că va trebui să așteptăm iar toată ziua, mâine. Iar dacă va fi așa, voi muri.

Pe la miezul nopții, grupul se rărește. Lumea începe să se întoarcă în camere. Rămânem noi, plus dramaturgul și traducătorul. În jurul becurilor se rotesc insecte. O broască râioasă sare de sub chiuvetă, sperându-te. Eu sunt mai calm. Știind că vom avea timp să fim împreună.

În sfârșit, ne ridicăm cu toții ca să plecăm. Îmi arunci o privire. Înțeleg. Vom merge fiecare în camera lui, apoi voi veni la tine.

Aștept cinci minute cu nerăbdare în întuneric, pe patul meu, apoi mă reped la ușa ta. Te-ai întins în pat, îmbrăcată așa cum erai în noaptea cu lună plină. În alb. Totul se îngustează la sărutul nostru. Ziua a existat doar ca să ne aducă aici, la acest moment. Ți plimbi mâinile pe pieptul meu, pe umeri, pe spate. Te sărut pe gât și tu gemi ușor. Sunt deasupra ta, dar încerc să nu mă las cu toată greutatea. Nu vreau să te sperii sau să par prea înfocat. După puțin timp trag de bluza mea și o scot. Tu o păstrezi pe a ta. Numai că eu deschei încet primii nasturi și-mi plimb buzele mai jos. Văd marginea sutienului tău, alb și dantelat, și-mi vine să plâng. Îl dau deoparte încet, cu limba, iar când gura mea îți găsește sfârcul, oftezi. Nu mă satur, nu mă satur de tine! Dar mi-e teamă să mă năpustesc. Așa că inspir adânc și încerc s-o iau încet. Tu pari să nu te grăbești deloc. Îmi scot pijamaua și rămân gol.

— Trage de el, șoptesc când degetele tale îmi prefiră părul de pe piept.

Și doare. Și e desăvârșit. Tu ți-ai scos doar bluza și sutienul.

Ești atât de frumoasă!

N-am mai avut încetineala asta din adolescență, când sexul ieșea din discuție. E un foc mocnit. Ceva ce n-am mai făcut de multă vreme. De obicei se întâmplă la rezezeală. Preludiul, pripit și cu răsuflarea tăiată, ca să putem ajunge iute la actul în sine. Și el se termină iute. Acum, însă, nu știu încotro ne îndreptăm. Mă ții în suspans. Te desfeți cu sărutările, cu lunecarea pielii pe piele, degetele găsind adâncituri și contururi, dezbrăcarea înceată.

La un moment dat, mâinile mele lunecă peste abdomenul tău, mai jos, până la talie.

Atingând elasticul care te cuprinde. Îți pui mâna cu blândețe peste a mea.

— Nu putem...

— Poftim?

Nu sunt sigur că aud bine.

— În noaptea asta... vreau să spun că nu în noaptea asta...

Înainte să mă pot abține, întreb de ce. Nu trebuia. Nu e corect.

Însă nu pari tulburată. Îmi spui că ești la ciclu.

Nu mă deranjează, murmur în părul tău, la urechea ta. Chiar deloc.

— Dar mă deranjează pe mine.

Spun că înțeleg și te sărut cu sete, mâna mea ridicându-se iar. Dar mă simți, știu că mă simți împungându-ți coapsa. Și nu pot să nu mă frec de tine, lent, ca și cum m-aș mișca în tine. Îți umezești palma și-ți pui mâna pe mine. Preț de câteva clipe nu pot respira. Am rămas inert. Îți miști degetele, lunecoase de salivă, și mi-o iei în palmă. Dau capul pe spate și gem. Nu mă pot abține, nici chiar în acest mediu tăcut. Pe întuneric, lumea s-a îngustat la patul ăsta. Apoi îmi ceri să mă întind, treci deasupra și... nu-mi vine să cred... mergi mai jos. Am avut parte de partide de sex cu multe alte femei, în deplasări de serviciu, la conferințe, la petreceri alcoolizate la firmă, dar a trecut mult timp de când n-am mai făcut asta. Gura ta e caldă și fină, și vrăjită și mă ia până la capăt, și apoi iar până sus, până la capăt și apoi iar până sus. Din ce în ce mai repede. Degetele tale masează împreună cu buzele, după un model infinit al dorinței.

Nu-mi trebuie mult timp și am senzația că încăperea se umple cu respirația mea, cu iubire, cu mirosul tău și al meu, și cu umezeală.

Mai târziu stai cu capul pe pieptul meu. Cuprinsă de brațul meu. Încă nu s-au ivit zorile, dar trebuie că se apropie. Suntem obosiți, o oboseală plăcută, însă treji. S-ar putea să nu mai dorm niciodată. Tu ești îmbrăcată; eu, dezbrăcat.

Îmi plimb degetele pe fața ta, pe umăr, pe braț.

— Când a fost prima oară pentru tine? întreb.

Cred că nu aud bine, pentru că murmuri ceva despre un taburet din bucătărie.

— Poftim?

Îți ridici fața spre mine.

— Nimic.

— E în regulă dacă nu vrei să-mi spui...

Ba nu e; țin cu disperare să aflu.

— Nu, nu e vorba de asta...

Erai la universitate, aproape de absolvire; un băiat, în camera ta.

O durere ascuțită, fără sânge. A fost absolut... banal.

— Dar pentru tine?

Pentru mine, prima oară a fost cu un bărbat, răspund.

— O!

Îmi place ușorul dramatism creat.

— Da, colegul tatălui meu... profesor universitar de engleză... eu eram tânăr, el, mult mai în vârstă...

— Și la scurt timp după aceea te-ai căsătorit?

— Și la scurt timp după aceea m-am căsătorit.

— N-ai fost întotdeauna... fidel?

Văzând că nu spun nimic, îți ceri scuze. Îți pun mâna pe fața mea.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Niciodată.

Te sărut iar și iar. Ai gust de mine.

— Eu și soția mea am renunțat să ne mai culcăm împreună... nu știu de cât timp... iar acum, mă rog, cum spuneam... suntem tovarăși...

Mă las pe spate, uitându-mă în sus, la întunericul palid; văd conturul ventilatorului, grinzile de lemn ce traversează tavanul.

— Ea știe?

— Așa cred... nu știu...

Îți pui mâna pe obrazul meu, cum ai făcut când ai spus că e delicat.

— Dacă ai fost cu alte persoane... de ce rămâi căsătorit?

Tac vreme îndelungată. Întrebarea e un pumnal în burta mea, în inima mea. Cred că tu știi asta și aștepti să răspund, dar n-o fac.

— Cu ani în urmă, spui tu, rupând tăcerea, am pus aceeași întrebare altcuiva... unui bărbat mai în vârstă, căsătorit...

— Și el ce a spus?

Te întorci spre mine, cu privirea plină, cred, de compătimire. Mă omoară.

— A spus că nu e genul de om care să plece... Și tu știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Ce?

Că el avea să fie de fiecare dată cel lăsat.

— Știi, și eu am fost așa... continui tu. O lăsată, dacă există cuvântul ăsta, nu cea care lasă... dar acum îmi place să cred că nu mai sunt așa...

Mă întorc spre tine și întreb:

— Ce se întâmplă când lași pe cineva?

Șovăi abia perceptibil.

— Asta vă permite amândurora să creșteți.

Cuvintele astea sunt pumnale și sunt spintecat și luminat în același timp.

În ce o privește pe soția mea, vreau să-ți spun că n-am vrut niciodată să-i pricinuiesc durere, că asta ar face din mine un om rău. Că m-aș judeca singur și m-aș judeca atât de aspru, încât asta m-ar omorî. Totuși știi, știi că o fac oricum. Mă detest pentru ce ajung să fac, și să nu fac.

Poate pentru că simți că atmosfera se înnegurează, mă săruți ușor pe gât, apoi mai tare, ca să lași un mic semn. Fac același lucru pe sânul tău. Mai jos. Ca să arăt că, într-un fel sau altul, cel puțin atât cât durează, ești a mea. Iar pe urmă, ca amintirea mea, se va șterge.

— Ești trist?

Dau din cap că da.

— De ce?

Nu mă simt în stare s-o spun. Că sunt fericit și că în asta stă și sfârșitul nostru.

— E ca atunci când ajungi la un aeroport, nu? Încep. Și-ți imaginezi deja plecarea ta din locul acela... E deja întipărită. Întotdeauna ajungem și plecăm în același timp.

E insuportabil. Ne strângem în brațe de parcă ar fi ultima oară. Dar nu e. Nu se poate să fie, îmi spun. În cele din urmă, epuizați, adormim.

Însă am somnul agitat. Mi-e atât de teamă că voi sforăi sau că-ți voi lăsa prea puțin spațiu sau că-ți voi strivi brațul, încât mă trezesc parcă o dată la câteva minute. În curând văd lumina albă strecurându-se în pulsații prin jaluzele. Se așterne blând pe fața ta. Când pot să-ți văd clar curbura obrazului, întinderea frunții, linia feței, știu că trebuie să plec.

Deschid ușa. Au venit zorile.

Mă întâlnesc pe coridor cu scriitorul. Ne spunem bună dimineața de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume și fiecare își vede de drum. El, la plimbare, eu, spre camera mea.

Paznicul de far

În seara în care decidem să ne căsătorim, bem vin ieftin (dar bio) de la magazinul din colț. E scârbos. Atât de scârbos, încât dăm pe gât primele câteva pahare, ca restul să n-aibă un gust atât de rău.

Stăm în camera ta, mica ta cameră din această metropolă cu fluviu, care e plină de clădiri cu camere mici. Îmi spui că s-au schimbat multe de când ai fost ultima oară aici, la studii, dar asta, nu.

— Și când a fost asta? întreb.

— Cu aproape zece ani în urmă.

De astă dată n-ai venit la studii.

Institutul cultural străin la care ești atașată în țara ta te-a trimis într-un schimb de experiență, la sediul central, timp de un an. Ai fost bucuroasă, îmi spui, până când ți-ai dat seama cât de scumpe sunt toate aici și, mai rău, cât de frig se face când vine iarna.

Așa că iată-ne, cu încălzirea dată tare, cu sticla pe cale să se golească și conversația curgând la nesfârșit.

Recunosc că e ceva complet nou pentru mine.

Că timpul e atât de lejer și pare să se descompună în fața ta. Nu mai întâlнисem pe nimeni pentru care

să pară că nu contează unde sunt așezate acele ceasului, ce formă iau cifrele pe ecranul unuia digital. Pentru mine, după ce am fost silit toată viața să dau socoteală pentru orele mele, e ca și cum aș fi dat peste o oază tainică, undeva, în deșert, unde florile sunt mereu înflorite.

Așa ești tu.

Cu tine, zilele și nopțile mele sunt... mai destinsse. Mai puțin asemănătoare cu niște arcuri foarte strânse.

Ce noroc că ne întâlnim la începutul perioadei tale aici!

O cunoștință de-a ta cunoștea pe cineva care mă cunoștea pe mine. Suntem invitați la cină și gătim împreună. Stăm amândoi la masă, eu, tăind felii roșii cherry, tu, bând fără grabă un pahar cu vin. Eu, cu cantitățile mele atent măsurate. Tu, cu „un pic din asta” și „un pumn din cealaltă”. Câteva săptămâni mai târziu ne-am întâlnit la un concert. Am mers împreună cu câțiva prieteni. În drum spre casă am pălăvrăgit relaxat. M-a izbit faptul că-mi place să stau de vorbă cu tine. Altă dată, câțiva dintre noi am mers la un spectacol ieftin (și groaznic) de *stand-up*, pe urmă ne-am dus să luăm cina. Mâncare coreeană. A fost o premieră pentru mine și, nu știu cum, părea potrivit că încerc atâtea lucruri noi cu tine. Pe urmă am mers, doar noi doi, la restaurantul tău japonez preferat, unde farfuriile vin la tine pe o bandă rulantă. Și aceea a fost o lume cu totul diferită. Cât de mult

am vorbit, despre locul tău de baștină și despre al meu! Cât de diferite viețile noastre, cât de irevocabil împletite acum!

Îmi spui că nu ești cu nimeni. Nici eu.

Iar când vorbim despre iubiri trecute, suntem onești. Eu fusesem cu cineva timp de șapte ani, dar ne-am despărțit după ce i-am spus că simt că am început un drum al explorării, pe care trebuie să-l fac singur.

— Ce fel de drum?

Îți dezvălui totul, confuzia, atracția, vinovăția. Credeam că sunt un monstru.

— Nu există așa ceva, spui cu blândețe.

Tu ești spațiul meu unde nu există judecată. Cu tine sunt în siguranță.

Îmi vorbești de un muzician. Pe care nu te-ai simțit în stare să-l părăsești. Un bărbat mai în vârstă sau doi.

— Erau căsătoriți?

— Nu.

— Aventuri de o noapte?

Clatini din cap.

— Tu? întrebi repede.

Râd.

— O dată, aveam șaisprezece ani și eram într-o excursie cu școala, în Canada.

Nu-mi amintesc numele ei, dar țin minte că era slabă, cu părul lung, împletit în cozi.

— Toate lucrurile pe care ți le spun... te stânjenesc?

Voiam să spun „dezgustă“.

— Cătuși de puțin.

Ochii tăi sunt plini de bunătate. Te sărut și iar te sărut.

Câteodată inspir adânc, pentru că nu-mi vine să cred că am avut marele noroc de a ne fi găsit unul pe celălalt într-un univers vast, în permanentă expansiune. Ești frumoasă și talentată și dintr-un loc pe care pot doar să mi-l imaginez. Un loc despre care doar am citit și pe care l-am văzut la televizor.

În seara aceea, în ciuda vinului, pari abătută.

Ești tăcută, te uiți pe fereastră la acoperișuri și hornuri întunecate de înserare. Intru în panică.

Nu vreau să te cuprindă starea asta, așa că fac mici glume și joc rolul bufonului.

Năzbâtiile mele te fac să râzi și te înseninează puțin. Pe urmă stăm întinși în pat, aproape, tăcuți.

— Ce e? întreb. Ce te frământă?

Eziți, apoi îmi spui într-o revărsare de torent, ca și cum s-ar fi adunat în mintea ta cu zilele, ca un nor de ploaie. Spui că nu vrei să te implici în ceva ce vei fi obligată să abandonezi peste câteva luni, când pleci din oraș. Că nu merită durerea și inima frântă. Te-ai săturat de pierderi. Îmi spui că ți-ar fi plăcut să rămâi aici pentru mine, dar în ziua de azi e imposibil să găsești un loc de muncă pentru care să poți obține o viză. Eu nu cred că a trebuit să cer

vreodată una, așa că sunt confuz, dar îmi explici cu răbdare și spui că de asta e mai bine să ne despărțim.

— Ce altceva putem face?

Acum sunt disperat, nu trebuie ca lucrurile să se năruie. Atât de repede.

— Nimic.

Trebuie să fie ceva, insist eu.

— Ne-am putea căsători, glumești tu.

Hai!

— Poate vrei să te gândești la asta...

Spun că m-am gândit.

În loc să te ridici, alarmată, te porți de parcă te-aș fi întrebat dacă mai vrei un pahar cu vin.

— Bine.

Noi doi nu punem botul, cum spui tu, la tâmpenia asta, instituția asta a căsătoriei, progresiști ce suntem, dar ea ne va ține în același loc și pare o mutare îndrăzneată, impulsivă – la drept vorbind, are toate atributele pe care eu nu le-am avut nicio dată.

Eu mă trag de peste apă, de pe continent, mai la sud, dintr-un orașel din munți. Părinții mei s-au mutat acolo dintr-o zonă săracă a țării, când erau tineri și năzuiau „să reușească”. E povestea tuturor imigranților.

Așa că a trebuit să reușim și noi, fratele meu mai mic și cu mine. Tot timpul. Numai așa simțeam că merităm dragostea părinților noștri. Trebuia s-o

câștigăm. Cu fiecare notă bună și gol marcat, cu fiecare tur de pistă încheiat și câștigat, cu fiecare examen luat cu brio.

Iubirea a devenit o competiție.

Iar pentru tine sunt pregătit să-mi dau toată silința.

Ca, de exemplu, când îmi spui cu timiditate că încerci să lucrezi la prima ta carte. Sunt foarte mândru. Va avea un succes răsunător, îți spun. Vreau să mă asigur că-ți spun lucrurile potrivite, la momentul potrivit. (Nu va fi așa de fiecare dată, știu, nu sunt prost, dar voi încerca.)

Acum, că ești aici, cu mine și vei rămâne cu mine, pot face măcar atât.

Ca să ne putem cunoaște mai bine, ne mutăm împreună, într-o garsonieră dintr-o clădire aflată pe o pantă. Peste drum de noi e o școală de balet pentru copii, cu muzică și balerine peste zi, iar eu simt că n-am fi putut alege un loc mai potrivit pentru a ne începe viața împreună. Sper să fie suficient de artistic pentru tine.

Nu știu mare lucru despre asta.

În viața mea n-a prea fost timp ca să-mi dezvolt o... estetică cred că i se spune. Tu o ai din belșug. Hainele pe care le porți, felul în care aranjezi o cameră, obiectele disparate pe care le-ai adunat de ici și colo îmbinându-se într-un fel de simfonie dementă, fermecătoare. Ești cu cinci ani mai mare decât mine. Poate că joacă și asta un rol.

Eu m-am ocupat mai mult cu studiul. (Cred că-ți place asta la mine.) Să-mi termin doctoratul, să-mi scormonesc lumea academică ca un șoarece. Așa mă numești tu. Eu spun că și semăn cu un șoarece, iar tu spui că nu, nu e adevărat. Îți plimbi mâinile peste brațele mele, peste piept. Alerg puțin și merg la sală, și așa mă mențin în formă. Pe cât se pare, cred că apreciezi asta.

Așadar, iată-ne în casa noastră.

Cine s-ar fi gândit că viața poate fi atât de neunească, de plină de surprize?

E greu de crezut că-n scurt timp vom împărți mult mai mult decât spațiul din camera asta. Vom fi legați indisolubil, pentru totdeauna. Deși am discutat, bineînțeles, și facem pasul ăsta din tot felul de motive. Arătăm un mare deget mijlociu țării în care poți rămâne dacă ai serviciu, dar nu și dacă te îndrăgostești. Asta e ce facem. Un mare „să te fut!“. Oamenii vor găsi întotdeauna căi pentru a fi împreună, declarăm noi, iar granițele nu-i pot împiedica. Mă bucur că suntem de acord în privința lucrurilor de felul ăsta. Cred că e important. Până una, alta, gătim unul pentru celălalt. Eu, mâncăruri cu carne, cu sos, ierburi aromate et cetera, iar tu încerci tot felul de preparate exotice – niște clătite coreene cu fructe de mare care ies groase și cu cocoloașe, dar le mănânc și le declar delicioase. O pizza pe care o coacem la cuptorul cu microunde. Îți place băutura, așa că venim de fiecare dată acasă

de la supermarket cu vin sau bere, iar recent ai început să îndrăgești cidrul. Mai ales cidrul de pere. Încerc să-mi placă și mie.

O facem modest, cununia asta. Nu vrem nici unul, nici celălalt s-o marcăm prin mai mult decât o zi liniștită, cu câțiva prieteni. Vor veni părinții mei, la fel și ai tăi. În plus, n-avem bani pentru ceva grandios. Deși, chiar dacă i-am avea, tot n-am proceda așa. Pur și simplu nu e genul nostru.

Confectionezi cu mâna ta invitațiile, cu hârtie și panglici, și vopsele.

Mi se pare grozav de dulce ce faci.

Asta e vara noastră cu multă iubire.

Citim și scriem, și ne plimbăm prin oraș. Ne place să mâncăm chestii delicioase la restaurant, să trecem pe la cârciumă ca să bem o bere. Ție îți place să vizitezi expoziții de artă, iar eu nu vreau să te supăr sau să te dezamănesc spunând că nu mă încântă prea tare. De fapt, deloc. Așa că te însoțesc. „Cum ți s-a părut?“, întrebi când ieșim de la teatru sau de la galeria de artă, sau de la muzeu, iar eu mă simt presat să fiu inteligent și înarmat cu opinia corectă. Dar știu că te face fericită să ai „viață culturală“, așa că încerc. Și cred că-n cele mai multe cazuri o nimeresc, pentru că pari mulțumită. Câteodată, când spun că n-am înțeles prea bine un lucru (cred că uneori uiți că între formațiile noastre culturale e o distanță ca de la cer la pământ), îți apare pe față o expresie trecătoare

de enervare. Ai teribil de puțină răbdare, iubirea mea. Câteodată aş vrea să fii mai blândă cu mine.

Ca atunci când spui „Nu citim același fel de cărți“ și simt în asta o lume a judecății. Judecata mută, nerostită e cea mai dură.

În perioada asta îmi cade realmente greu.

Ies la suprafață sentimente vechi. În principal de lipsă de valoare.

Încerc să mă lupt ca să scap, spunând că citesc alte lucruri, asta nu contează? Nu ne îmbogățește mai mult varietatea rafturilor noastre cu cărți? N-ar fi plictisitor să citim aceleași cărți? Dar nu insist. Nu vreau să te rănesc. Sunt vigilent, presupun.

Și atent.

Îți place asta, o simt.

Când îți urc bagajul în tren și-ți deschid ușa, și te întreb dacă ai vrea să mănânci sau să bei ceva, sau dacă ți-e frig și ai vrea haina mea și dacă stai comod. Tot de asta îmi place și să-ți fac daruri. Un desert, câteva kiwi proaspete, o pereche de mănuși cu care-ți poți folosi telefonul cu ecran tactil, un abonament la un muzeu de artă, ca să poți merge gratuit la expoziții timp de un an, un curs de canto. Astea sunt gesturile mele, care sper să-ți arate cât de mult te apreciez. Îmi place să știi că mă gândesc la tine când sunt departe.

„Nu cheltui așa de mult cu mine“, îmi spui.

Ciudat, pentru că singurul subiect despre care nu-ți place să vorbim e cel al banilor.

E incomod.

Dar poate că după ce ne căsătorim asta se va schimba, pentru că atunci tot ce posedăm separat va deveni al nostru.

Ziua nunții noastre vine și trece.

Simplu, așa cum ne-am dorit. O ceremonie sobră, un prânz, un toast. Vremea s-a menținut frumoasă, soarele a strălucit până seara târziu, lunecând peste oraș cu degete prelungi. Încântător și autumnal, te aud spunând. Îți plac cuvintele de felul ăsta. Autumnal.

Urmează o perioadă de acalmie.

Și dacă eu am o grămadă de muncă de recuperat, tu te trezești fără mare lucru de făcut.

Citești, nu-ți găsești locul. Nu poți să scrii. Te chinui cu cartea ta.

Sunt îngrijorat. Dar n-o arăt. Dacă te trezești într-o dimineată și spui „asta nu e de mine“?

Plec.

Așa că încerc să te împac. Există undeva o expoziție de artă pe care vrei s-o vizitezi, accept să te însoțesc, chiar dacă mă interesează tot atât de mult ca gândacii de bălegar. Dar încerc să te mulțumesc tot timpul.

Îți găsești și serviciu, într-un birou din apropiere. Sarcini administrative ca actualizarea unei baze de date și lipirea plicurilor. Cred că vei muri de plictiseală.

Mă doare inima când te văd plecând în fiecare dimineață. Căciulă, haină și mănuși, pentru că s-a făcut foarte frig. Nu te plângi, dar, firește, cum și-ar putea dori cineva așa ceva? E greu în această metropolă cu fluviu, pentru că chiriile sunt piperate (chiar și pentru camere mici), când dispunem numai de leafa mea. Nu putem să plecăm în vacanță, nici chiar după nuntă, nici să mâncăm în oraș cât de des ne-ar plăcea sau să mergem la spectacole.

Din cauza asta simt că nu sunt de ajuns pentru tine.

După câteva luni decidem să ne mutăm în altă metropolă, de astă dată la malul mării. Nu e departe, e frumoasă și, mai important, viața e mai ieftină. Eu pot să vin o dată pe săptămână ca să-mi țin cursurile și să am întâlniri cu supervizorii mei. Tu poți să stai acasă și să scrii! declar. Cred că e un cadou pentru tine, din partea mea, gestul ăsta. Gata cu muncile administrative stupide într-un birou! Tu ești artistă. Degetele tale sunt făcute pentru lucruri mai alese decât timbrele și plicurile. Consimți. Ne mutăm și ne instalăm într-o locuință mică, dar fermecătoare, cu podele din lemn și șemineu. Aici ne petrecem iarna fericiți. Ne descoperim pasiunea de a ne îndopa cu filme și încep să-mi placă peștele și fructele de mare, deși mai puțin decât ție. Descoperim o ceainărie unde jucăm Scrabble și cărți. Avem seri liniștite acasă. Bem o bere, două cu cunoscuți.

Și pe urmă, într-o zi, mă întrebi: nu crezi că ducem o viață de pensionari?

Sunt distrus. Și enervat la culme.

Ți-am dat o casă și tot ce ți-ai putea dori în ea. Nu pricep.

— Ce vrei să spui? întreb.

Doar atât, răspunzi tu cu mare greutate, trăim ca niște bătrâni.

Dar nu trebuie să-mi arăt mânia, nici durerea, pentru că ești sinceră cu mine.

— Înțeleg la ce te referi, spun, deși nu înțeleg, dar încerc.

Eu n-am dus niciodată o viață de hedonist. Mă întreb cum e în cazul tău.

— Ce ți-ar plăcea să faci?

Nu reușești să răspunzi și pari exasperată. Încep să spun că știu că nu cunoaștem prea multă lume aici, în această metropolă la malul mării, și că...

— Nici nu prea avem ce face aici, nu?

Eu credeam că ne umplem bine timpul, cu plimbările noastre lungi pe faleză, seară de seară.

— Hai să plecăm undeva! spui tu.

Asta devine, observ, o cerere repetitivă. Hai să plecăm undeva, oriunde, să ieșim din rutina asta! Nu ne permitem, îmi vine să strig, dar mă abțin și întreb unde ți-ar plăcea să mergem.

Rostești numele unei fermecătoare insule povărnite, înconjurată de albastrul strălucitor al Mediteranei.

Da, spun, ei bine, chiar acum nu putem...

— Of, nu fi așa pragmatic! (Pari exasperată.) Spune, simplu, da! Și hai să ne imaginăm cum va fi să ne plimbăm pe aleile acelea șerpuite care se deschid spre mare.

Mă nedumerești. Vorbești serios? Te lași purtată de fantezie?

Asta se întâmplă destul de des.

Ridici ochii pe neașteptate și declari că vrei să plecăm undeva, în metropola cutare, în metropola cealaltă, o țară ici, o țară colo. Te rog! Iar eu spun cu prudență că trebuie să planificăm cum se cuvine, pentru că nu vreau să fac promisiuni pe care să nu le pot respecta, și asta te enervează. „N-ai pic de spirit de aventură în tine“, te plângi, și asta mă rănește. Sunt aventuros în felul meu. De exemplu, înainte să te cunosc, ieșeam cu bărbați cărora le place să se îmbrace ca femeile și cu oameni care nu-și atribuie un sex. Știi asta, firește, pentru că ți-am spus, dar pari să crezi că omul poate fi aventuros într-un singur fel: ca tine. Însă nu vreau să te supăr.

Așa că învăț, cum spui tu, să mă dau după tine. Dar nu înțeleg de ce faci aceste evadări imagine sau ce plăcere îți aduc. Ce bucurie poate exista într-un lucru absolut ireal?

Data următoare când spui „hai să plecăm acolo sau acolo“, mă prefac că accept voios.

După ce începi să scrii, ești mai calmă.

Atunci mă bucur și eu de niște zile de muncă neîntreruptă, lucru rar și de care am nevoie disperată, pentru că, altfel, cum voi încheia proiectul colosal de doctorat? Lucrez și câștig bani, și predau, și încerc să fac așa încât să fii mereu mulțumită, dar apar mereu alte pretenții.

O masă în oraș, o bere, o călătorie în metropola cu fluviu, un spectacol. Mergem. Ești încântătoare, dar egoistă. Țsta e cuvântul? Sau egocentrică? Dar pe urmă îmi spui că ai câteodată nopți de insomnie. Că stai întinsă pe canapeaua din camera de zi, pentru că nu vrei să mă trezești, și vezi zorile, și auzi sunetele dimineții, și atunci mi se frânge iar inima.

Te-ai mutat aici pentru mine.

Trebuie să te sprijin.

Așa că uneori chiar facem călătoriile astea. Pun bani deoparte din leafă sau intru în economiile noastre și închiriem o mașină – și cred că merită, doar ca să-ți văd chipul când ieșim din oraș –, și ajungem pe autostradă și ne înconjoară sentimentul vitezei și al neînfrânării. Mergem să-i vizităm pe prietenii tăi de la țară, cei la care ai spus că ai petrecut o vară și te-au dus pe o plajă prunduită. Stăm la ei, în casa lor cu coridoarele îmbrăcate în cărți și le place la nebunie că scrii. Mă primesc cu brațele deschise. Și mă tratează ca și cum aș face parte din familie. Stăm la masă și vorbim cu orele. Tu întrebi de un elev care locuia în casă când ai fost acolo ultima oară. Văd că,

având oameni în jur, te schimbi. Înflorești. Râzi mai mult. Chiar dacă eu încerc să te fac să râzi în apartamentul nostru. Fac dansuri caraghioase, imitații, mimă. Mi-a plăcut să dau reprezentații ca să-i fac fericiți pe alții. Mama obișnuia să spună că aș fi minunat pe scenă, dar ce rost avea s-o spună când m-au împins numai spre o carieră „sigură” și o ocupație profitabilă? Finanțe. Economie. Drept. Fratele meu mai mic a spus odată că vrea să fie șofer de camion și să străbată continentul. Părinții noștri au respins ideea râzând, însă acum nu văd de ce. Poate că ar fi fost mai fericit ca șofer de camion decât un consultant financiar care muncește ca un sclav. Și de bună seamă că asta e partea importantă. Părinții mei cred chiar și că doctoratul ăsta e timp pierdut. Universitarii nu fac bani sau cel puțin nu fac destui. Dar ce înseamnă „destui bani”?

Tot nu-ți place să discutăm despre asta.

Am încercat să te implic în gestionarea casei. Știi, plătit facturi, ținut socoteli, dar tu te prefaci interesată și preocupată, și pe urmă pleci hai-hui. Îți place să joci rolul artistei capricioase, cred. E un rol pe care-l joci bine. Și e totodată convenabil, pentru că înseamnă că nu trebuie să te ocupi de... rufele murdare se spune, parcă? Chestiile domestice plictisitoare. Te poți concentra la ghirlande luminoase și înrămat fotografii, și colecționat felurite obiecte din magazinele de antichități. O sticlă verde, un felinar roșu, un sfeșnic

de sticlă. Cred că asta-ți aduce bucurie, așa că te las, deși nu prea ne permitem. Dar tu de unde să știi?

După ce am stat mai bine de un an în marele oraș de la malul mării, hotărâin să ne mutăm din nou. Nu undeva în apropiere, ci la celălalt capăt al lumii, de unde te tragi tu, în țara ta natală. Propriile-mi motive mă nedumeresc. Nu cred că o fac doar pentru tine, dar cred că asta joacă un rol însemnat. Pentru supraviețuirea noastră. De asemenea, nu așa devine realitate, în sfârșit, acel „hai să plecăm undeva”? Ești încântată, cred, și agitată. Eu sunt îngrijorat. Dar îmi fac de lucru cu partea de logistică, cu planurile și proiectele. E în regulă. Va fi în regulă. Ne demontăm căminul, fotografiile, perdelele, cărțile și așternuturile. Totul ajunge să fie împachetat în cutii de carton sau dat. În aer plutește un sentiment al aventurii, în ciuda stresului mutării.

Luarea deciziilor e cea mai dificilă. Păstrăm asta? Asta rămâne? Totul trebuie cântărit. De unele obiecte nu ne putem despărți. Cărțile noastre sunt cele mai grele dintre toate. Hainele ni le triem. Ne vom aranja căminul altundeva. Va fi extraordinar de palpitant. În toiul pregătirilor nu pot să lucrez, dar încerc să nu intru în panică. Va fi timp, îmi spun, va fi timp. În anul și ceva care a trecut am trăit pe picior mai mare decât ne permiteam, dar tu n-o știi, iar eu sper că ne putem instala mai confortabil acolo unde mergem. Va fi mai ieftin. Îmi voi găsi serviciu. Poate că

și tu. Ai relații, spui voioasă, nu va fi greu, și mie îmi place să am încredere în tine.

Uneori nu mai sunt chiar atât de atent, pentru că e greu să fii tot timpul vigilent. Ne-am și certat. După care eu am ieșit din casă și m-am întors rușinat. Au motive prostești certurile noastre. De obicei când eu răbufnesc, în sfârșit, din cauza unei ieșiri la cârciumă, a suta pe săptămâna aceea, sau când tu vii cu încă un plan zănatic de evadare imaginară. Însă certurile mă sperie și constat că trebuie să-mi cer scuze iar și iar. Cred că asta te nedumerește, dar nu știu ce altceva să fac. Toate astea vor dispărea când vom fi altundeva, sunt sigur.

Câteodată mi-e greu să-mi aduc aminte cum era la început.

Când aterizăm în țara ta natală, mergem să locuim la părinții tăi.

Faptul te nemulțumește – e casa în care te-au crescut bunicii când părinții tăi erau plecați („tot timpul“, îmi spui) și încă n-ai reușit să treci cu totul peste asta –, dar n-avem de ales. Cred că te bucuri doar să vezi pisica, o făptură gri-cețos-tărcată, pe nume Muji, pe care îmi spui că ai salvat-o acum câțiva ani. Ai adus-o aici înainte să pleci în străinătate pe un an, trimisă de serviciu. E grasă, alintată și afectuoasă, și revederea ei te face fericită, dar nu ajunge ca să vrei să rămâi.

— O să stăm aici câteva săptămâni... o lună... și apoi plecăm, îmi spui.

Apoi te îmbolnăvești.

Aproape imediat. Abia dacă am avut timp să ne revenim sau să ne adunăm. Și în loc să mergem înainte, să ne găsim servicii, să căutăm case în care să locuim, ne-am împotmolit.

Eu sunt îngrijitorul. Tu ești beneficiara.

Pentru că abia te poți mișca.

Necazul e spatele tău.

Ceva s-a dislocat de la locul lui și-ți provoacă dureri atroce. Trebuie să te odihnești și iar să te odihnești. E extenuant, pentru tine, pentru mine. Eu trebuie să mă descurc cu un loc nou, cu oameni noi, cu doctoratul meu în așteptare, iar tu nu ești prezentă și întreagă. Voi face asta pentru tine, pentru noi, dar mă roade.

Și dacă nu-mi găsesc serviciu aici?

Dacă nu mă mai pot întoarce în țara mea? Voi mai fi primit înapoi după ani petrecuți aici?

Nu pot să cred că întrebările astea apar acum. Trebuie împinse la o parte. Tu trebuie să fii sănătoasă.

Apoi, când îți revii, faci o infecție respiratorie. Nu se mai termină.

Te muți în altă cameră, mai călduroasă, la etaj, iar eu rămân singur în camera de oaspeți, la parter. Sunt singur.

Tușești și nu poți respira, vocea ta sună schimbat, tu ești schimbată.

Nu ne-am mai culcat împreună de luni bune, însă nu e o noutate. N-am pomenit treaba asta înainte, dar a devenit, cred, o corvoadă. Înainte nu era așa. Îmi amintesc vara noastră de iubire, însă acum ne stau în față boala, extenuarea și recuperarea ce pare să nu mai vină.

În cele din urmă, când anul se înnoiește, plecăm din casa părinților tăi.

Tu însă pari mai fericită, cum sunt și eu. E o ușurare să nu mai fim legați de acel pat, acea cameră, acest orașel din estul țării. Și, în cazul tău, de ei.

Hoinărim din oraș mare în oraș mare, încercând să facem din fiecare căminul nostru. Pornim cu un entuziasm imens, cu dragoste, dar, nu știu din ce motiv, dăm greș. Nimic nu e cum trebuie pentru tine. Nu știu ce vrei. Eu am nevoie doar de un loc în care să fiu așezat și calm. Asta mă neliniștește, de parcă aș fi aruncat mereu de colo colo pe o mare furtunoasă. E și costisitor, îmi vine să-ți spun, dar cred că s-ar putea să fie un moment nepotrivit pentru a aborda subiectul banilor.

Visele noastre de a fi altundeva pălesc.

Așa că ajungem – și asta îți provoacă foarte multă suferință – să ne întoarcem la părinții tăi, pentru că n-am găsit un acoperiș de închiriat.

Nici locuri de muncă.

Asta ne sfâșie cuplul.

Ni-l desface.

Nu pot rezista și nu mai pot fi atent sau vigilant.

Trebuie să mă întorc ca să-mi susțin teza. Cumva, am reușit s-o înjghebez în ultimele câteva luni. Și voi fi plecat. Vei veni și tu mai târziu, spui, dar înainte de asta spui că pleci la rândul tău.

În metropola fără fluviu.

O numești orașul veșnicilor tale întoarceri, pentru că fugi și vii înapoi, fugi și vii înapoi. De astă dată e pentru un eveniment la care ai fost invitată, un festival de nu știu ce fel, ca să vorbești despre cărți, despre cea pe care tocmai ai scris-o, cea care va fi publicată în curând. Ți se va asigura cazarea la hotel și cred că pari ușurată că scapi de mine. Poate că va fi un prilej bun ca să petrecem ceva timp la distanță, să reevaluăm, căci cât mai putem s-o ținem așa? Și cât mai pot continua să dau? Am senzația că merge așa de prea mult timp. Încă de la început. Trebuie să te fac fericită. Trebuie să-ți câștig dragostea făcând și spunând totdeauna ce vrei tu. Dar uite cum m-a terminat! Sunt atât de obosit, iubirea mea! Ai luat și ai tot luat sângele și sufletul meu, pe mine întreg, până când nu va mai rămâne nimic. Acum suntem mereu despărțiți, chiar și în aceeași cameră, oricât de mică.

Marinarul

Suntem amândoi esteți, tu și eu.

De asta ne furem așa de bine. Arată așa de drăguț eșarfa galbenă care-ți acoperă ochii! Îți fac o fotografie; tu nu știi. Îmi place să-mi fotografiez femeile când sunt goale, când nu-și dau seama că le fotografiez, altfel totul se pierde, imediat. Goliciunea. Nu, nu-și trag haine pe ele, ci altceva, care ascunde mult mai bine. Conștiința faptului că sunt privite. Devine imediat o reprezentație. La fel și în pat. Posturile și gemetele, și grimasele de pe fețele lor, desprinse direct din filme porno. De asta îmi place să le sugrum puțin. Să-mi pun mâinile pe gâtul lor delicat și să strâng. Când strâng destul de tare, destulă vreme, se încheie cu pozatul. Pe fețele lor apare ceva autentic. Și tu faci așa, afectată mică, ieșită drept dintr-o școală victoriană de maici. Îmi trezește dorința să te văd purtându-te urât, lăsând politețea deoparte.

Și câteodată, cu mine, o faci.

Te cunosc cel mai bine, îți știu întunecimea din spatele purtărilor fermecător de elegante.

Te-au dat afară de la hotelul acela, așa ai ajuns să stai la mine. Nu, ai plecat singură, ai spus, pentru că organizatorii făcuseră o greșeală și suprapuseseră rezervările, și se așteptau să împarți camera cu o persoană străină. „O scriitoare“, au spus ei, de parcă asta ar fi îndreptat lucrurile. „Zgârie-brânză ticăloși“, i-ai numit tu. N-aveai unde să stai; eu aveam o cameră nelocuită, numai că n-am folosit-o.

— Ce faci aici? am întrebat.

— Fug.

— În afară de asta?

Participi la un festival cultural.

Și el de ce nu e aici? Cel cu care ești căsătorită.

Tu nu răspunzi.

— Îl părăsești?

Întârzii răspunsul cu o clipă prea mult.

— Știi, am spus. Știi deja și știe și el.

E singura dată când o voi spune, dar sunt mult mai în vârstă decât tine și știu că aceste lucruri – aceste distanțări – sunt percepute fără să se schimbe o vorbă. Suntem telepatici. Sensibili ca seismometrele la schimbarea și rearanjarea sentimentelor.

Nu ești nouă pentru mine. Te cunosc de câțiva ani.

Te-am întâlnit când mă vedeam cu altcineva. Am stat în aceeași încăpere. Un scriitor ne invitase la cină în apartamentul lui mic și îmbâcsit. Era depri-mant. Din fericire eram fumați deja și-mi aduc aminte

de tine într-o rochie albă, albă ca vara și florile de câmp, și păsările mării. Șezând cu totul neprihănită, ca o școlăriță virgină de la o școală de maici.

Mi-ai spus că lucrezi la biblioteca unui institut cultural străin, că ești acolo de o vreme și poți face ceea ce faci cu ochii închiși, în somn.

„Ce altceva mai faci în somn?“, am vrut să întreb. Am vrut să te mușc de buză.

Cât de deplasat! Sunt un bătrân libidinos și pervers. Pe urmă a mai fost ceva, o întâlnire altundeva. Nu sunt bun la detalii.

Mi te amintesc spunând că ți-ar plăcea să scrii cândva, poate.

N-am întrebat de ce, pentru că am înțeles. Am întrebat apoi ce altceva ai vrea să faci.

Ai spus că ți-ar plăcea să fii origamistă.

De ce nu?

„Nu știu dacă am destulă hârtie.“

După asta am fost pești argintii care lunecă unul pe lângă celălalt ocazional, într-un pârau. Un eveniment ici sau colo, o lectură cu public. Erai de fiecare dată politicoasă și bucuroasă să mă vezi. Și eu la fel. Nu mă gândeam că într-o bună zi o să te fut. (Dar n-am pierdut asta din vedere.) Pe urmă te-am întâlnit cu cel cu care te-ai căsătorit și mi-ai părut fericită, și m-am gândit că sunt un măgar. Odată, când abia te întorseseși în țară, în orașelul din est, am participat

acolo la un eveniment literar la care nu mai fusese invitat nimeni altcineva, am ținut un discurs și nimeni n-a râs la părțile amuzante în afară de voi doi, iar eu am fost atât de recunoscător, încât am ieșit împreună și am băut niște vin, și seara s-a lungit, am băut din nou în ziua următoare și-n următoarea, până când am plecat.

Iar data următoare când te-am întâlnit, câteva luni mai târziu, în metropola fără fluviu, erai schimbată. Nu mai puțin fericită, cred, nu-mi dau seama, dar apoi te-au dat afară de la hotel. S-au întâmplat toate.

Așa că ai venit peste drum, la mine, și știu că ți-a plăcut goliciunea locuinței mele, spațiile fără pereți despărțitori, singurul fotoliu, rafturile cu cărți, cel cu instrumente muzicale neobișnuite. Observi oglinda din dormitor, poziția ei pe perete, vizavi de picioarele patului. Ce ar reflecta. Iar eu mă gândesc deja la tine în ea. Mă întreb dacă și tu vei poza pentru mine și oglindă, și pentru tine însăși, iar când ne culcăm împreună descopăr că da. Sunt puțin dezamăgit, însă n-am fost niciodată cu o femeie – și au fost multe – care să facă excepție. Poate doar soția mea, iar ea nu mai e.

Fac un ceai; o licoare ușoară de plante, pentru că nu bei cafea. În scurt timp se va schimba și asta și vei tânji după băutura neagră, fiartă îndelung și tare. Stăm la taclale pe verandă; îți place că am flori și plante decorative care arată sănătos. Fac menajul.

— Îți mulțumesc, spui, pentru că mă lași să stau la tine.

Îți spun că n-ai de ce, ești mai mult decât binevenită.

Mai târziu duc o lumânare cu citronella în baie, înainte să intri să faci duș. Mă gândesc că-ți plac lucrurile de felul ăsta, și îți plac. E ușor.

În seara în care ai venit mergem la un eveniment literar și bem mult. Eu prizez și niște cocaină. Când îți ofer, refuzi și nu-mi dai o explicație. Dar alcoolul curge repede și din belșug. Pahar după pahar de vin roșu pentru mine, iar pentru tine bere neagră, direct din sticlă. Toți ceilalți sunt și ei beți. Inclusiv poeta care a citit în seara aceea din volumul ei proaspăt publicat. Cineva dansează pe o masă. Muzica e oribilă și demodată, dar ne legănăm pe ritmul ei chiar și așa. Arăți drăguț cu rochia ta și pantofii brogue, și bentița prinsă pe cap. O dată îți lași capul pe pieptul meu, închizi ochii și rămâi așa mult timp. Ce tandrețe! Treaba e că-n momente de felul ăsta îmi spun întotdeauna că e dulce și rară, dar nu e. E foarte ușor să te îndrăgostești. Și știu că te arunci în asta pentru că te afli într-un spațiu al tristeții adânci și ce altceva să fac, decât să-ți dau voie să cazi ca să fii purtată altundeva, cine știe unde? Nu ne culcăm împreună în noaptea aceea, dar mă întind lângă tine. Nu te privesc cum dormi, dar te țin în brațe.

Apoi ne trezim după-amiaza, ne sărutăm și nu ne dăm jos din pat.

Facem tot restul, dar nu te fut. Încă nu. Deși mă rogi, și-mi place să aud cuvintele acelea ieșind din gura aceea. *Te rog! Te rog!* Pe urmă facem un duș, mâncăm, ne bem cafeaua și găsim cărți de citit. Alegi una dintre ale mele, și la un moment dat ridic ochii și te văd uitându-te la mine, cu mâna pe o pagină. Plângi. Când te întreb de ce, îmi arăți un rând. E despre un râu și morți, morții care coboară la noi când plouă. Multă vreme rămânem amândoi tăcuți. În seara aceea, în ajunul plecării tale, ieșim să cinăm. Și cine n-ar crede că suntem împreună? Numai că oamenii din restaurant m-au văzut adesea cu altă femeie lângă mine, așa că probabil nu observă. Simt întotdeauna greutatea speranței la brațul meu. De ce se gândesc toți, mereu, la mai mult decât momentul prezent?

E inutil. Ori că sunt făcute la beție, ori cu mintea limpede, planurile nu se deosebesc prin nimic, pentru că nu există certitudine, de la o clipă la următoarea, cu privire la ce va să vină. Știu. Mi s-a întâmplat. Soția mea a spus că ne vedem mai târziu, la cină, și n-a fost așa. Și atunci, când vii încărcată de așteptări, împărtășesc cu tine doar ceva limitat, partea care apare când te afunzi în ceva nou. Când corpul fiecărui își păstrează prospețimea pentru celălalt. Nu va fi nimic mai mult de atât sau va fi totul. Refuz să

decid. Viitorul se înfiripă așa cum vrea, așa cum se înfiripă.

Pe urmă pleci din casa mea ca o șoaptă.

Iar la vremea când te întorci, o lună mai târziu, am cunoscut pe altcineva.

Pentru că așa e viața, nu? Omul nu-i poate stăvili curgerea. Ești pe val și orice se află în drumul tău se va încrucișa cu tine, te va atinge și, câteodată, va rămâne. Nu mă gândesc prea mult la ce trece pe lângă mine. Dacă se întâmplă, se întâmplă. Un fel de credință într-o curgere organică, uniformă, dacă există așa ceva. Nu poți controla vremea. Navighezi încotro bate vântul.

Așa stau lucrurile.

Dar o lună mai târziu apari cu valiza și un șirag de perle false, lucioase la gât și ce altceva pot să fac? E un act de salvare. Cum să nu-l fac? Când ești acolo, pârguită și fermecătoare și atât de fățiș a mea, încât e aproape insuportabil.

Mă gândesc și că e convenabil. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Ești oaspete și eu sunt ospitalier. Îți arăt ospitalitate în patul meu. Ești lângă mine. Sunt deasupra ta, încă nu în tine.

Pentru asta aștept până-n dimineața următoare, când știu că servitoarea e în bucătărie, iar grădinarul,

afară. Abia atunci sunt în tine. Nu pot să-ți spun că e cea mai intensă euforie. Cu tine înăbușindu-ți gura în umărul meu. Sunt deasupra.

Nu întreb de cel cu care ești căsătorită, pentru că văd în ceea ce se întâmplă ceva temporar, desigur. Ce altceva poate fi? Oricare ți-ar fi motivele, nu le cunosc și nu întreb. Sunt ale tale. Nu discutăm despre el decât mult mai târziu.

Dar când începem totuși să discutăm, mă surprinde ce ușor e.

Poate pentru că scriem amândoi?

E singurul motiv care ar putea face să ne iasă treaba asta.

Și din cauza lui nu va ieși.

Vorbim în pat, când cearșafurile sunt umede, și ventilatorul se învâрте deasupra noastră, gemând fără încetare. Mărturisesc că am înșelat. Că am avut câte două și trei femei în paralel. Tu spui că ai fost cu bărbați căsătoriți. Trebuie să recunosc că n-am mai spus nimănui lucrurile astea, și nici tu, îmi spui.

Întrebi de ce nu te las deasupra.

Nu-ți spun. O voi face, dar nu acum.

Constat că în prezența ta aduc vorba despre soția mea mai des decât cu oricine altcineva. E tulburător. Uneori am senzația că e în aceeași cameră cu noi, privind, ascultând. N-am mai avut de niște ani senzația asta. De ce ai adus-o înapoi? Nu, nu e corect. N-a fost plecată niciodată.

Încetul cu încetul, vorbești despre cel cu care te-ai căsătorit. Spui că lucrurile nu merg bine. Că nu mai e mare lucru de salvat. Prind cuvântul „tovarăși”. Rămân tăcut. Nu vreau să întreb, pentru că asta ar putea să-ți dea impresia că mă interesează mai mult. În momentul de față mi-e de ajuns să se involbureze curentul așa cum o face. Când se va schimba, vom ști și ne vom adapta. Ca întotdeauna.

În toate astea, îți spun că mă mai văd cu cineva.

Pentru că e adevărat. Și tu ai știut dintotdeauna de ea, și ea e într-un alt oraș, plecată câteva luni pentru un internship. La început, am crezut că treaba asta – noi, tu și eu – e una trecătoare. Până când ai spus ce probleme mari sunt în căsnicia ta. Dar chiar și atunci. De unde era să știu?

Așa că doar atât timp avem, iubito, și, cumva, asta face totul și mai plăcut, și mai palpitant pentru mine. E ca lista cu zece lucruri pe care vrei să le faci înainte de a muri – și chiar le faci. Suntem hedoniști pentru că avem atât de puțin timp. La început nu te deranjează, cred. Și pentru că abia dacă pomenim de ea. Suntem prea ocupați cu futaiul.

Am redevenit adolescent.

N-a fost așa niciodată. Atâta sex grozav! Și când stai întinsă ești o pictură frumoasă.

Suntem văzuți împreună și afară.

Pentru că suntem scandalagii, așa spui tu.

În adâncul sufletului suntem oameni ai scenei, tu și eu. Ne place să scandalizăm, să simțim cum fâlfâie zvonuri în jurul nostru ca mierlele. De asta suntem scriitori buni, pentru că știm că același efect îl pot deștepta cuvintele pe hârtie. Dramatismul, spectacolul, strădania nebună de a obține nemurirea. Ne îndrăgostim de cei din Epoca Jazzului. În unele nopți, ne spargem în asemenea hal că aruncăm cioburi până-n spațiu. E ceva ce nu poate continua cu aceeași intensitate și-mi place la nebunie. Ardem, cum a spus cineva, la ambele capete.

Din bar în bar. Dintr-odată, suntem pretutindeni. Petreceri la care e prea mult alcool, și nici asta nu ajunge, așa că vânăm barurile care încă nu s-au închis și mai bem. Sunt câteva care ne plac și în care ne întoarcem adesea, fără a fi nevoie să ne-o spunem. Balconul dintr-o clădire din incinta unor ruine din secolul al XV-lea, cu vedere spre un copac luminat artificial și, dincolo de el, un lac. Ne place aici pentru că e și înăuntru, și afară. Stăm în picioare, Francis și Zelda, cu nesfârșite pahare în mână. Un străin vine la noi. „Sunteți...?” Pentru că sunt bătrân și celebru. Te prezint și pe tine, spunând cine ești. Și – de asta te iubesc – ai aerul că nu-ți pasă. „O, trebuie să vă citesc cartea”, rostește politicos străinul, iar tu spui, luând o gură zdravănă de vin, „Nu trebuie să vă grăbiți”. Îmi vine să te sărut chiar atunci.

Întorși acasă, fumăm iarbă ținută într-un borcan de plastic de la musli. Sănătos.

Mă înveți s-o amestec cu cocaină.

Vezi, dincolo de sclifoseala ta victoriană e o undă de nebunie. Plutim și ne prăbușim.

Stimulent și sedativ. Dementă chestie! Ne hârâie pe gât; o simțim dulce în plămâni. Ne luptăm la mijloc, nici luați, nici treji, un purgatoriu fermecător.

Pe urmă îți spun că ea vine câteva zile, în drum spre alt loc.

Cu alte cuvinte, am nevoie să mergi altundeva.

Câteva zile. Lasă-ți chiar lucrurile aici și întoarce-te imediat ce pleacă ea. Nu cred că voi uita expresia de pe fața ta.

Sau tăcerea.

Dar ce să fac?

Toate astea sunt în afara controlului meu.

Deși chiar și atunci, undeva, în mintea mea mi se pare și mie oarecum ciudat.

Pleci cu toate lucrurile tale. Mai puțin o pereche de pantofi pe care îi uiți.

Sunt de culoarea untului, cu barete ce se prind pe gleznelile tale fermecătoare.

În acele zile n-am vești de la tine.

Doar tăcere.

Mai puțin când dăm unul de celălalt – tu ești cu niște prieteni – într-un bar. Metropola asta fără fluviu

e mică, să știi! Ea s-a dus la toaletă și, când mă răsucesc pe călcâie, te văd. Pari îndurerată și obosită, și mică. Eu sunt băut bine și încerc să te îmbrățișez. Nu cred că-mi răspunzi. Dar continui să-i îmbrățișez pe toți cei cu care ești acolo. Apoi plecați. Mă simt ca un neghiob. Dar un pahar rezolvă asta și tot restul.

În următoarele câteva zile îți trimit SMS-uri, dar nu răspunzi.

Insist. Cineva mi-a spus odată că sunt ca un copil. Poate că e adevărat. După plecarea ei îți trimit SMS-uri ca turbat. Hai să ne întâlnim, insist, hai să ne întâlnim! În cele din urmă răspunzi sec cu un „OK“. Dar e un triumf, pentru că am reușit să te conving să ne întâlnim la un pahar. Iubito, mai avem doar câteva săptămâni până când ea se întoarce de tot! Nu ți-am spus lucrul ăsta, bineînțeles, vei afla când se va întâmpla. Important e întotdeauna momentul prezent. N-a spus cineva că arta vine la noi propunându-ne deschis să dăruiască doar cea mai înaltă calitate clipelor noastre trecătoare și doar de dragul acelor clipe? Eu îți ofer același lucru.

Acest moment prezent și toate posibilitățile sale infinite, și infinitele sale pierderi. De îndată ce vine, a și trecut.

Așa că ne întâlnim.

Venim acasă la mine și ne culcăm împreună pentru că ne iese atât de bine și, futu-i, mi-a fost dor de tine în pat, și apoi pleci.

— Nu fi absurdă! protestez plângăreț. Rămâi, rămâi, rămâi!

Repet cuvântul acela ca pe o vrajă, dar nu reușește să te ia în stăpânire. Chemi un taxi, te îmbraci și pleci.

Dimineața îți trimit mesaj. „Când te văd?”

De astă dată nu întâmpin prea mare rezistență.

Vrei să mergi la nu știu ce chestie de artă. De obicei sunt rezervat față de lucrurile de felul ăsta, în orașul ăsta, dacă nu-mi sunt recomandate de câțiva prieteni de încredere, puțini, dar sunt dornic să-ți fac pe plac, așa că spun da, sigur că vin cu tine.

Te iau cu mașina după-amiaza târziu. Mergem la eveniment. E o clădire scundă, albă, cu coloane neoclasice și verandă, și terenuri întinse în jur, chiar dacă e în inima orașului. Porți o rochie albastră, ca scoasă din anii '60, și o eșarfă cu imprimeu floral. Ți-ai făcut unghiile roșii. Ești o stewardesă sexy și vreau să te duc drept în pat, dar mai întâi arta.

Deși nu vreau, recunosc că e ceva reușit. Un proiect imaginat în jurul operelor unui sculptor celebru, amplasate în clădire, realizat de o trupă de teatru în diferite încăperi și afară. Ni se spune că e multidisciplinar, și asta ne intrigă pe amândoi. Ne ținem de mână, pentru că nu-mi pasă cine se uită. Nu mi-a părut niciodată, și nici ție.

Urmăm traseul expoziției, iar pe peluză ne mutăm dintr-un loc în altul, un spectacol schimbător, mobil.

Întâi un copac și lectură din jurnalul sculptorului, despre ploaie. Îi ascultăm cuvintele pe întuneric. Apoi ne mutăm în altă parte, într-un amfiteatru pe scena căruia un grup de femei se plimbă cu bicicletele, sporovăind. Bicicletele sunt roșii precum cireșele. Apoi o conversație între doi bărbați. Durează mult timp, prea mult, și atenția amândurora e distrasă. În cele din urmă se încheie, din fericire, și suntem duși în ultimul loc. Un dans pe schelăria de pe fațada clădirii. Privim, apoi ne abatem în zona liniștită, și acolo găsim bicicletele roșii. Luăm fiecare câte una și urcăm în șa; ne clătinăm din cauza anilor de lipsă de exercițiu. Apoi tu treci în viteză pe lângă mine, râzând, cu rochia ridicată mult pe coapse. Te urmez. Mergem înainte pe cărare, apoi facem la dreapta, pe latura lungă a grădinii. Te depășesc, ne întrecem, tu ești gata să cazi, aștept să te echilibrezi. Aerul nopții e rece și primăvărat, iar noi ne plimbăm, deveniți pe neașteptate copii. Spectacolul se încheie, însă al nostru, nu. Oamenii ne privesc, amuzați, uimiți. Îmi dau seama că nu vrei să cobori și nici eu nu vreau. Aș putea să continui la nesfârșit.

Dar bineînțeles că nu putem, așa că descălecăm, îmbujorați, gâfâind, și punem bicicletele la locul lor.

Luăm o cină consistentă și sănătoasă și hotărâm să nu comandăm nimic de băut. Apoi mergem la mine și adormim, tu în brațele mele, ca întotdeauna.

— De ce mă ții în brațe toată noaptea? întrebă odată.

— Ca să fim ocrotiți de fantome.

Când stăm întinși pe pat, citind sau ascultând muzică, sau vorbind, trebuie să ne atingem. Brațul meu pe al tău sau pe coapsă ori tălpile atingându-se. E ciudat. Nu ajunge să fim în aceeași cameră, pe același pat, trebuie să fim mereu în contact.

Simt că-ți place. Te face să te simți în siguranță.

În scurt timp ne adoptă o pisică și o botezăm Maggi Murdara.

Ca Thatcher la un club de striptease.

O hrănim cu ton din conservă. Îi place și-l înfulecă pe tot, după care adoarme pe biroul la care scriu. Tu te uiți la mine de la masa la care stai și lucrezi, și zâmbești. Preț de o clipă suntem, futu-i, ca Sfânta Familie.

Numai că Maggi Murdara are purici. Așa că dăm fuga la petshop când ieșim să bem ceva devreme și luăm un medicament. „Ajunge o picătură pe zgardă“, ne spune vânzătoarea, dar Maggi Murdara e atât de murdară, încât turnăm toată soluția pe ea.

E o pisică frumoasă și tu o iubești.

E vărgată, cu dungi portocalii, albe și pământii și are niște ochi verzi de culoarea primelor frunze

primăvara. Doarme cu orele, pe urmă pleacă fără să facă vreun zgomot, cum a și venit.

Când nu apare timp de două zile, ești neliniștită.

— Sper că n-a pățit nimic...

Îți spun că precis e bine, e o pisică a străzii, șireată și deșteaptă.

Nu pari deloc convinsă.

Într-o după-amiază te superi foarte tare.

Stăm întinși pe pat, în camera de oaspeți. Dintr-un motiv sau altul, ai îndrăgit camera asta; spui că e ca o peșteră. Cu lumina care cade printre frunze, de la fereastră. Când sunt singur, nu intru aici aproape niciodată, dar, cu tine aici, te urmez.

Țin telefonul în fața mea; citim un articol publicat de cineva despre un pictor excentric care și-a construit un muzeu pe o insulă, când primesc un mesaj.

Ești al meu. Sunt a ta.

Ești de neconsolat.

Îmi cer scuze; da, vorbesc cu ea când tu nu ești în preajmă, dar treaba asta e prea ostentativă, știu.

Ești atât de supărată, că pleci.

Întreb dacă te întorci mai târziu și mă trezesc cu ușa taxiului trântită în față.

Așa că, după câteva ore, vin după tine.

Știu locuința pe care ai închiriat-o pe o lună. Nu departe de mine. La oarecare distanță de ruine și de barul cu terasă în care ne place să bem. Aștept la ușa

ta, și-n cele din urmă îmi deschizi, dar nu-mi vorbești. De fapt, umbli de colo-colo, purtându-te ca și cum n-aș fi prezent.

— Stai jos, te rog, stai jos! Îți spun.

Te așezi. Pe o pernă, la distanță de mine, ca și cum n-ai suporta să fii atinsă. De undeva, din cealaltă cameră, pătrunde o melodie. *Să ne dăm foc la măruntaie, ca distracție.*

Când te uiți la mine, văd numai mânie și durere și, o dată, pentru scurt timp, speranță. Că-ți voi spune că o părăsesc pentru ea, că nu există nimeni altcineva, numai tu.

Dar nu sunt omul care s-o facă.

Asta nu se va întâmpla niciodată.

Pentru că am spus-o limpede de la început, nu-i așa?

Că tot timpul a mai fost cineva în peisaj.

Dar nu suport să te pierd, nici măcar pentru o perioadă scurtă ca asta, fiindcă nu pot trăi cu pierderea. E ca și cum capacitatea asta ar fi fost consumată în întregime când mi-am pierdut soția în accidentul acela. Capacitatea pe o viață întreagă de a pierde, răpită peste noapte. Tocmai de asta las lucrurile în voia lor până când se desfășoară până la capăt și se ofilesc. Pentru că nu pot lua decizia de a pleca, singura decizie e aceea de a rămâne.

Așa că stau acolo cu tine, fără să-ți cer iertare și fără să promit.

Aștept pur și simplu ca furia să ți se transforme în jale.

O simt. Aerul din cameră devine altul.

Bănuiesc că ăsta e momentul în care ar trebui să „te împac“, să fac un gest în direcția reconcilierii, să încerc măcar să-ți reduc tristețea.

Așa că-ți spun că un prieten mi-a dat niște opiu.

— Să-l bem...

Fără o vorbă, fierbi niște apă, aranjezi paharele, prepari ceaiul. Dizolv în lichidul aburind cristalele de un chihlimburiu-închis. Capătă culoarea mierii întunecate. Amestecăm; două guvernante victoriene sclifosite. Bem la masă, în tăcere. Înghițitură după înghițitură, așteptând să ne învăluie miraculosul precum somnul. Senzația de amețeală, de afundare, de a fi și totodată de a nu fi în lumea asta. Încetinirea și acutizarea timpului. Senzația de fericire și greață. Cine spune că nu sunt unul și același lucru? După un minut, o oră, aluneci pe fotoliu, ghemuindu-te în perna lui. Eu rămân așezat, cu dureri lăuntrice; îmi simt corpul ca și cum ar fi sudat de canapea.

Cumva știu că după asta pentru noi nu vor mai fi prea multe.

Că vom mai face trânte prin alte câteva paturi și ne vom despărți, apoi ne vom întâlni iar. Odată te voi invita la cină, și tu vei accepta și vei plânge în sake, iar când te voi conduce acasă te voi săruta,

pentru că-n clipa aceea dorul de tine va fi cât un univers. Te vei uita la mine cu dragoste și ură, și încă un lucru pe care nu voi reuși niciodată să-l deslușesc, apoi ne vom distanța pasiv. Ciocnindu-ne uneori în agitația nebună a orașului ăstuia. Într-o cafenea unde lucrez la un nou manuscris. La o petrecere de lansare de carte a altcuiva. La un restaurant sau altul, unde tu ești cu prietenii, iar eu, cu cea care-mi stă alături. Și lucrurile se vor domoli. Și toată dragostea asta se va transforma în prietenie cu un iz veșnic – nu, să fim absolut sinceri, doar temporar – de „și dacă?“. După aceea vor exista numai întâlniri întâmplătoare, un e-mail răzleț, un SMS de mult uitat. Un telefon fiindcă ai nevoie de sfaturi pentru un proiect literar. O bere scurtă în alt oraș. Un gând, unul la celălalt, când ne atrage atenția ceva ce ne amintește de trecut. Apoi și astea, ca tot restul, vor păli.

Deocamdată însă ducem paharele la gură și bem.

Și ne cufundăm într-o semiconștiență savuroasă, și visăm biciclete roșii pe care mergem până în cer.

Ne întrecem, rochia ridicându-ți-se pe coapse, eu în față, apoi tu. Ai mișcări iuți, puternice și egale. Și sunt sigur – mă vei lăsa în urmă.

Mulțumiri

Oamenilor de treabă de la HarperCollins India – Ananth Padmanabhan, Udayan Mitra, Diya Kar Hazra –, fără de care cartea ar fi avut mult de pierdut.

Lui Rahul Soni, care a supervizat manuscrisul, pentru tot ce a făcut de la început până la sfârșit.

Celor de la Borough Press UK, Holly Ainley– editorul meu de pe continent, pentru paginare.

Lui Rashmi Gupta și Bonita Vaz-Shimray, care au conceput coperta aceasta frumoasă.

Agenților mei, Marina Penalva, Maria Cardona, Leticia Vila-Sanjuán și Anna Soler-Pont, pentru sprijinul entuziast oferit tocmai din Spania.

Lui Anuk Arudpragasam, ascultător timpuriu, încurajator timpuriu pe o terasă puternic luminată de lună.

Acasă, părinților mei, surorii mele, suporteri înfocați cu toții.

Depart de casă, lui Paul și Jane Carling, pentru că începeau fiecare conversație telefonică cu „e gata?”.

Lui Luigi, cu care, la o plimbare post-ramen în Londra, a luat ființă ideea cărții.

Universității Ashoka, pentru timp, spațiu, discuții.

Lui Aruni, pentru sfaturi literare inimitabile – „Când te blochezi, sacrifică personajul”.

Lui Tishani, pentru nopți cu margarita, poezie și mare.

Lui Jerry, pentru râsetele cu gura până la urechi și pentru inima lui mare.

Lui Jeet, pentru „sună bine“. A fost suficient.

Lui Lubs, Koshy, Bora, Gopes, pentru călătorii și cine, și alte legături.

Lui Sonal, Radhika, tovarăși de muncă indulgenți, pentru taclalele noastre și petreceri.

Lui Gaurav, pentru că mi-a dat lopata aceea și a intrat cu mine în pădure.

Lui Suraj, pentru că iubește copacii.

Pisicii mele cu multe nume, pentru pauzele încântătoare.

Lui Pankaj, pentru că e adăpostul meu, furtuna mea.

Cuprins

Sfântul	9
Măcelarul	28
Îngrijitorul	49
Întreprinzătoarea	69
Profesorul	88
Măcelarul	107
Florarul	120
Cruciatul	140
Paznicul de far	159
Marinarul	179
<i>Mulțumiri</i>	199

JANICE PARIAT este autoarea volumului de povestiri *Bărci pe țarm* și a romanului *Căluțul de mare*. În anul 2013 i-au fost decernate Young Writer Award al Academiei Naționale de Litere a Indiei și Crossword Book Award for Fiction. A făcut studii de literatură engleză la St Stephen's College din Delhi și istoria artei în Londra, la School of Oriental and African Studies. Opera ei – ficțiune, poeme, articole și eseuri – a fost publicată în mai multe reviste culturale. În 2014 este bursieră a programului Charles Wallace Creative Writing al Universității din Kent, Marea Britanie. Romanul *Inima cu nouă încăperi* este programat să apară în Marea Britanie anul acesta și este deja în curs de traducere în șase limbi, printre care italiană, spaniolă, franceză și germană. În prezent, Janice Pariat trăiește la New Delhi.

Coperta seriei: Radu Răileanu

Pe copertă:

© aseanfilms, KBel, Artishok/Shutterstock.com

„De vreme ce frumusețea se află în ochii privitorului, o carte ce descrie o femeie prin ochii celor nouă personaje care au iubit-o trebuie să fie o poveste frumoasă.”

The Hindu

„Inima cu nouă încăperi încearcă să exploreze felul în care, în legăturile noastre, romantice sau nu, existăm pentru alții ca un discurs pe care ei și-l spun și pe care apoi îl prezintă semenilor. Cât timp ne petrecem cu cei pe care-i iubim spunându-le: «În-totdeauna faci asta...» sau «știam eu c-așa se va-ntâmpla...»?»

Janice Pariat

ISBN 978-973-46-7143-4



www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală

